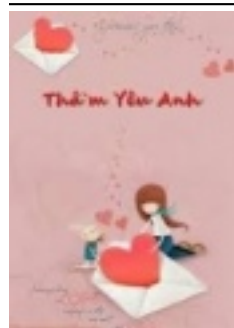

Thầm Yêu Anh (Đan ái hữu hiệu kỳ hạn)

Contents

Thầm Yêu Anh (Đan ái hữu hiệu kỳ hạn)	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	9
3. Chương 03 - Part 01	16
4. Chương 03 - Part 02	21
5. Chương 04	26
6. Chương 05 - Part 01	31
7. Chương 05 - Part 02	36
8. Chương 06 - Part 01	40
9. Chương 06 - Part 02	44
10. Chương 07 - Part 01	48
11. Chương 07 - Part 02	53
12. Chương 08	58
13. Chương 09	66
14. Chương 10 - Part 01	73
15. Chương 10 - Part 02 (End)	77

Thầm Yêu Anh (Đan ái hữu hiệu kỳ hạn)

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, tình cảm nhẹ nhàng, lãng mạn, HE. Một là, câu chuyện không có mấy anh tổng g

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tham-yeu-anh-dan-ai-huu-hieu-ky-han>

1. Chương 01

Chương 1

Trường X là trường Đại học có đẳng cấp số một số hai trên toàn quốc. Không chỉ có thành tích học tập cực tốt, về mặt vận động thể thao cũng rất mạnh, nhất là đội tuyển bóng chày, trong các hạng mục thi đấu luôn luôn đoạt vị trí quán quân.

Đội bóng chày không giống như những câu lạc bộ thông thường, mỗi khi bắt đầu năm học mới chẳng cần vất óc tìm kế mời chào tân sinh viên, tất cả hội viên đều được lựa chọn kỹ càng, đa phần đều là tuyển thủ giỏi sớm bộc lộ tài năng bóng chày từ lúc còn học cao trung (*).

(*trường cấp 3)

Buổi huấn luyện đầu tiên từ sau khi khai giảng tới nay, theo thông lệ là muốn kiểm tra thực lực của thành viên mới một chút.

Hội viên khóa này thực lực không kém, thế nhưng trong lúc khảo sát năng lực, bọn lính cũ “đương nhiên” cũng muốn cố tình phô diễn tài năng của bọn họ.

Ra oai phủ đầu? Nhất định là phải có! Bằng không làm sao mà duy trì truyền thống kỷ luật của đội bóng đây?

Lúc này buổi luyện tập vừa kết thúc, phòng nghỉ bởi vì chật ních mấy tên con trai mồ hôi đầm đìa mà hơi hám không chịu nổi.

Tháng chín khí trời nóng bức đến bất ngờ, đại đa số mọi người đều cởi lớp áo ngoài ướt đầm ra, đương nhiên cũng có vài tên kì cựu mặt dày cởi phẳng cả quần, chỉ mặc mỗi quần lót đi tới đi lui.

Aiz! Dù sao cũng đều là đàn ông con trai cả mà! Tự nhiên sẽ hơi tùy tiện một tẹo.

“Đàn anh.”

Vài cậu nam sinh chen chúc cùng một chỗ, đi tới trước mặt Phan Đức Phong cùng Đỗ Thừa Ngạn.

“Có thể phiên các anh kí tên được hay không?”

Đối mặt với một đôi mắt tràn ngập sùng bái, Phan Đức Phong và Đỗ Thừa Ngạn rất sáng khoái cảm lấy bóng chày với bút, nghiêm trang ngoáy lên một chữ kí nho nhỏ.

Tuy mới vừa lên năm hai nhưng hai người bọn họ đã trở thành siêu sao của đội bóng X, ở ngoài trường fan hâm mộ cũng không ít, đối với tình huống như vậy bọn họ cũng đã thành thói quen.

Đội bóng trường X năm ngoái đoạt được giải quán quân toàn quốc nhất định là dựa vào khả năng tấn công lợi hại của Phan Đức Phong cùng kỹ thuật phòng thủ thần kì của Đỗ Thừa Ngạn.

“Đàn anh, trận đấu với trường A thật sự quá tuyệt vời! Chính vì xem trận anh đấu, em mới quyết chí muốn thi vào trường X ạ!”

Một tên ma mới đáng vẻ kích động tới mức muốn khóc, quay lại nói với Phan Đức Phong. Cậu ta phải ngẩng đầu lên, bởi vì Phan Đức Phong cao tới 190 cm, thật sự khiến người bình thường không thể nhìn thẳng.

“Cố gắng nỗ lực nha! Cậu cũng có thể làm được!” Điều bộ cười sang sảng, dáng người to lớn đến tay cũng to, vừa nhiệt tình lại thân thiết vỗ vào vai ma mới, làm cậu ta thiếu chút nữa trật khớp.

Tuy rằng đau muốn méo mặt, nhưng ma mới vẻ mặt đã cảm động lại càng cảm kích.

“Vâng, đàn anh! Có anh làm mục tiêu của em, em nhất định sẽ nỗ lực!”

Bang!

Tiếng mở cửa thô bạo cắt đứt một màn mùi mẫn nọ.

Toàn bộ mọi người nhìn chăm chăm vào cánh cửa, thấy đang đi vào là một người đầu đội mũ lưỡi trai, mặc một bộ đồ thể thao.

“Ê! Đội trưởng của các cậu là người nào?”

Người nọ mở miệng, mới biết được là một cô gái.

Cô nàng so với nữ sinh thông thường có vẻ khá cao, phổng chừng không dưới 170cm, lại nhìn không ra giới tính. Cũng bởi vì mặc trang phục trung tính mà lại không có một chút dáng dấp con gái, vẻ mặt cao ngạo đang phẫn nộ, và đương nhiên, còn có ngôn ngữ thô lỗ của cô ta nữa.

Nữ sinh... A a —————

Có mấy tên vội vã dùng khăn mặt che khuất thân “nhộng” chỉ có mỗi quần lót của mình.

Chẳng qua là mấy tên này tưởng bỏ cũng hơi nhiều, nữ sinh nọ đến cả nhìn cũng không thèm liếc một cái, trực tiếp đi tới phía đội trưởng đang giơ tay lên.

“Tôi là đội trưởng đội bóng chày, có chuyện gì sao?”

Đội trưởng là SV năm ba, cũng là một trong đám nam sinh đang dùng khăn che khuất bộ phận nhạy cảm.

Cô gái phẫn nộ nheo lại đôi mắt như mèo, đứng trước mặt đội trưởng, tuy rằng anh ta còn cao hơn cả cô, nhưng khí thế có vẻ không bằng. Bộ dạng của cô lúc này tựa như nếu đội trưởng không phải đang cởi trần, cô hẳn là sẽ túm cổ áo hắn.

“Tại sao trả lại đơn xin gia nhập của tôi?”

Trong nháy mắt còn chưa kịp từ trong khiếp sợ định thần lại, có thể là do chưa từng bị một người, à không, phải nói là bị một đứa con gái chỉ thẳng vào mũi như vậy, đội trưởng của chúng ta có vẻ hơi sững sốt một chút.

“Tôi là SV năm nhất ngành Kiến trúc Lục Vịnh Tiệp. Vì sao anh lại trả đơn của tôi về?”

“Tôi... a... đội bóng chày không nhận nữ sinh.”

Đúng rồi đúng rồi, hắn nhớ ra đã từng xem qua đơn xin gia nhập của cô, đầu óc bắt đầu vận hành, cuối cùng cũng giúp hắn làm thế nào để trả lời.

“Vì sao?!”

“Vì sao ư? Bóng chày vốn là môn thể thao của phái nam mà!” Cô gái này hỏi vấn đề thiết là kỳ lạ nha! Đây không phải chuyện đương nhiên ư?

“Cái gì mà bóng chày là môn thể thao của phái nam? Sa trư (1)!” Lời đội trưởng nói hiển nhiên là chọc giận cô nàng, liền mắng to, “Con gái vì sao không thể đánh bóng chày? Tôi tự tin mình còn khá hơn đàn gà con các người kia!”

(1) Sa trư ():

Chủ nghĩa Sô vanh (– Chauvinism) là một chủ nghĩa sùng bái tinh thần bè phái cực đoan, mù quáng trên danh nghĩa của một nhóm (thường là một quốc gia hoặc một dân tộc), nhất là khi tinh thần bè phái đó có bao gồm cả sự thù hận chống lại một nhóm địch thủ. Trong cách dùng hiện đại, người ta thường có ý rằng người theo chủ nghĩa Sô vanh vừa mù quáng vừa sai lầm.

phiên âm ra Hán Việt là Sa văn. Mà ở Trung Quốc có một số đàn ông giơ cao ngọn cờ chủ nghĩa đại nam nhân, chèn ép phụ nữ nên bị phỉ nhổ: “He is a male chauvinist” -> “Hắn là người theo chủ nghĩa Sa văn”

Tuy nhiên, trong tiếng Anh thường kèm theo chữ pig “He is a male chauvinist pig” -> “Hắn là tên Sa trư”

Cô nhìn khắp lượt bọn nam sinh so với mình còn cao to hơn trong phòng nghỉ, ánh mắt lạnh lùng cao ngạo làm ấy tên “tiết gà, nạc heo” bất giác co rúm lại.

Cô chớp mi, liếc nhìn đội trưởng đang đứng chờ ra bằng nửa con mắt, “Tôi không chấp nhận đáp án này. Anh muốn cự tuyệt tôi, chí ít phải xem qua tôi chơi bóng như thế nào. Tôi gửi thư thách đấu ngay tại đây luôn, xem chừng toàn bộ các người không có ai đỡ được bóng của tôi cả.”

Lời vừa nói ra, toàn trường ồ lên, tựa như giẫm phải đuôi chó, phải biết rằng tự tôn của đàn ông là không chấp nhận bị khiêu chiến đâu nha.

“Thế nào? Tiếp hay không tiếp khiêu chiến của tôi đây?” Ngực khí khinh thường không gì sánh được.

Càng cố nhịn, càng không thể nhịn.

“Anh em, quay về sân bóng!”

Lời đội trưởng chính là mệnh lệnh, mọi người cũng không có gì dị nghị.

Đội bóng chày X là quán quân toàn quốc, trong đội bóng còn có mấy người là siêu sao bóng chày bỏ qua lời đề nghị từ những đội bóng sẵn người hàng đầu, thế nên, đội bóng X tuyệt đối không phải là đàn gà con!

Vốn chỉ phải vài tên lính mới đến để áp đảo tinh thần của nữ sinh không biết cao thấp kia, nhưng ý đồ này nhanh chóng gặp phải sự thách thức ngoài ý muốn...

Tốc độ bóng thoát nhìn không nhanh, đường bóng mềm mại từ tay cầu thủ đứng tại vị ném bóng bay vút lên tựa bóng bổng, thế nhưng hết lần này đến lần khác trước khi tới đích, bóng đột nhiên mất tốc độ rơi xuống, vừa vặn rơi vào găng tay cầu thủ chụp bóng, khiến cầu thủ tấn công ra sức vung gậy mà chỉ có thể đánh vào không khí...

Lại thêm một tên chật vật nữa rồi, quất bóng đã hụt không nói, mắt mặt hơn nữa là còn không dừng được lực vung gậy, cả người theo quán tính té nhào về phía trước, ngã như chụp ếch.

Sân bóng vốn tràn ngập tiếng cười đùa tức giờ lại im ắng không có một thanh âm...

Đó đã là cầu thủ chính thức được phái ra, là lão tướng năm ba đó nha...

“A Ngạn, cậu thử xem.” Giọng nói của đội trưởng có chút run rẩy.

Đỗ Thừa Ngạn là cầu thủ tấn công đệ nhị của đội bóng, có tiếng bình tĩnh trầm ổn.

Hắn đứng tại vị trí tấn công, nhìn người đang đứng tại vị ném bóng.

Chiến đấu cho toàn đội mà lại như hai người quyết đấu, không khác gì hai kiếm sĩ giao tranh.

Liếc mắt nhìn đối phương, tuy rằng coi ra chẳng quan hệ gì với chuyện thắng bại, nhưng thường thường chỉ cần liếc mắt, có thể quyết định ai thắng ai thua.

Người đứng trên vị ném bóng đã chứng minh mình không thể khinh thường. Trông cô ta nhìn thẳng tắp vào mắt mình, Đỗ Thừa Ngạn cảm giác tựa hồ thấy một ngọn lửa, ánh lửa nóng bỏng như thiêu đốt, khiến kẻ khác khó có thể nhìn gần.

Vừa cảm giác được trái tim như bị cái gì đó đánh trúng, sững sờ thoáng cái, người nọ liền không lưu tình ném một quả Strike.

Ổn định lại tâm tình, hắn ra lệnh mình phải chuyên tâm. Kế tiếp là một quả Balls, hắn nhìn xuống, đứng bất động. Tiếp theo là một Curveball, hắn miễn cưỡng vung gậy, được một trái ra biên, tiếp theo cô ta lại ném một đường Strike.

Hắn sẽ là ném Balls nhỉ? Tay ném đã tính trước rồi.

Hắn nghĩ như vậy, đường bóng nọ thoát nhìn giống như một quả Balls hơi cao, vậy mà ngay trước khi tiến đến lũy nhà lại rơi vào khu vực tấn công.

Ngây gốc sững sờ vài giây... “Lợi hại, thực sự lợi hại.” Lắc đầu, hắn biết mình đã gặp phải một đối thủ tuyệt hảo, hắn không giận ngược lại còn cười.

Đội bóng chày có một thành viên như thế, nhất định sẽ là một trợ lực to lớn.

“Đội trưởng, tay ném cử khôi của đội bóng chúng ta đã xuất hiện rồi.” Đỗ Thừa Ngạn cười lớn buông gậy đánh bóng, nói với đội trưởng.

Khả năng tấn công của trường X khó lòng có người vượt qua được, chỉ duy nhất nhược điểm là pitcher không ổn định.

Đội trưởng nghe được ngay cả A Ngạn cũng nói như vậy, chỉ có thể cười khổ thừa nhận thất bại. Thân là đội trưởng, chút phong độ này hắn vẫn phải có.

Cô nữ sinh này quả thật không đơn giản.

“Xem ra chỉ có thể chịu thua. . .” Hấn lẩm bẩm.

Tin tưởng sẽ không ai dị nghị gì được, cô gái nọ đã chứng minh được thực lực của cô ta rồi.

“Chờ một chút! Đội trưởng, còn có A Đức chưa lên sân mà. Để A Đức ra tay đi!”

Không ngờ vẫn có người không cam lòng, nhất là không cam lòng bại trận bởi một cô gái.

“Không cần đâu!” Đội trưởng cười khở.

“Không được không được! Việc này liên quan đến thể diện của đàn ông chúng ta nha.” Đây đã không còn là vấn đề không cho nữ sinh vào đội bóng chày nữa rồi, mặc dù chính là chuyện rắc rối lần đầu gặp phải từ trước tới nay. Đoàn người đều nhận ra nữ sinh này không đơn giản (tuy rằng không tình nguyện thừa nhận), nhưng lại không cách nào chấp nhận nỗi sỉ nhục toàn quân bị diệt như vậy.

“A Đức, cậu thấy sao?”

Đội trưởng quay đầu hỏi Phan Đức Phong.

Trong mắt Phan Đức Phong chợt loé lên luồng ánh sáng chói mắt, đó là một anh chàng bình thường thoát nhìn rất thành thật chất phác, hiếm khi phô trương ra bên ngoài.

“Thú vị lắm, tớ muốn thử xem sao.”

Tay ném đứng trên ị bóng khơi dậy trên người gã ý chí chiến đấu, một loại cảm giác chỉ xuất hiện khi gã đứng trên sân bóng, khiến toàn thân tràn ngập thứ lực lượng thần kỳ. . .

Gã chụp lấy gậy, đi tới khu vực tấn công.

Người thanh niên đứng tại vị trí tấn công kia, làm cho người ta có một cảm giác áp bách mãnh liệt, đó là khí thế mà Phan Đức Phong đặc biệt có được, cũng là một loại hơi thở khiến đại bộ phận đối thủ đều khiếp sợ. Có pitcher vừa lúc đối diện với ánh mắt của gã liền hoảng loạn, có tên thậm chí dứt khoát ném 4 quả Balls rồi bỏ chạy, khá khẩm hơn một chút thì toàn bộ bóng bị gã đánh ra ngoài lũy.

Lục VỊnh Tiệp cũng cảm nhận được hơi thở này.

Ánh mắt của gã ta khiến lưng cô tựa như vừa xẹt qua một dòng điện.

Từ lâu cô đã không được cảm nhận loại cảm giác hưng phấn khiến kẻ khác run rẩy này.

Người này thì cô chẳng xa lạ gì, ai cũng đều nghe qua đại danh của Phan Đức Phong cả, thế nhưng chỉ đến lúc nghênh chiến, mới chính thức thể nghiệm sự đáng sợ của gã trong trận đấu. . .

Trước tiên cô dùng một đường Curveball để bẫy gã.

Gã không trúng kế.

Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng phảng phất như có thể nhìn thấu hết tâm tư của cô, gây cho cô cảm giác bức bách trước nay chưa từng có.

Lục VỊnh Tiệp rất ít có cảm giác sợ hãi thất bại, nhưng, cảm xúc đó ngược lại khơi dậy ý chí chiến đấu của cô.

Cô xiết chặt bóng, toàn lực ném đi. Bóng vừa ra tay, cô chỉ biết đó là trái bóng nhanh nhất đẹp nhất cả đời này của mình, tốc độ... ít nhất ... vượt quá một ... hai ... dặm 0 Anh (*). . .

(*chỗ này không biết có nhầm không, theo mình đọc thì fastball nhanh nhất có thể đạt 100 dặm [160km]/h, bình thường khoảng 60 -80 dặm, ở đây có số 0 nữa, không hiểu tác giả muốn nói là bao nhiêu?)

Thanh âm gậy quất trúng bóng vang dội thanh thúy, bên tai cô lại cộng hưởng mà ong ong vù vù, cô chỉ có thể cứng ngắc đứng đó, nhìn trên bầu trời một đường vòng cung hoàn mỹ. . .

Thua.

Thua triệt để, thua tâm phục khẩu phục.

Gỡ bao tay ra, cô từ ụ ném bóng bước tới, thẳng tắp đi về phía người tấn công kia. Một đám con trai nhảy nhót như phát rồ không một chút lộn vào mắt cô, người cô muốn trực tiếp đối mặt chính là đối thủ mà cô tôn trọng.

“Tôi thua.”

Cô vươn tay, lập tức bị một bàn tay to như găng đeo, thô ráp nhưng ấm áp nắm lấy.

Anh chàng hoàn toàn không hề có chút khí thế lạnh lẽo mạnh mẽ như vừa quyết đấu khi nãy, trái lại lộ ra nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời

“Tài ném bóng của em rất khá, thực sự rất khá.”

Nụ cười tươi khiến cô giật mình, có lẽ là do nhất thời không có cách nào thích ứng với hai loại khí thế tương phản lớn như vậy của gã, hơn nữa từ bàn tay đang nắm kia truyền đến cảm xúc tê dại kỳ quái, trực tiếp chấn động lòng cô.

May là làn da của cô không trắng trẻo giống nữ sinh bình thường, mặt đỏ lên cũng sẽ không rõ ràng như vậy. . .

Rút tay về, có chút hoảng loạn, đó là cảm giác cô chưa từng trải qua, Lục Vịnh Tiệp xoay người rời đi, giống thẳng lưng tựa như khi cô đến, dáng vẻ phóng khoáng tự nhiên, chỉ là bước chân có chút vội vã. . .

“ . . . Chờ một chút!”

Đội trưởng bóng chày ngăn cô lại.

“Chuyện gì?”

“Mời gia nhập vào đội bóng chúng tôi.”

Cô nhướn mày. “Tôi thua.”

Vừa rồi cô còn mạnh miệng, nói cả đội bóng chày không ai có thể đỡ được bóng của mình, bây giờ đã có người đánh được không phải sao? Cô là một người biết nhận thua nha.

“Không, không! Thực lực của em bọn tôi đều được thưởng thức rồi, mời em vào đội bóng chúng tôi đi!”

Đội trưởng nói ra là không ai có ý kiến.

Cô nhướn mày quét mắt một đám con trai đứng trước mặt, đôi mắt vừa lướt tới Phan Đức Phong, trái tim lại nổi lên cảm giác cổ động kỳ quái.

“Được.” Cô đáp thẳng thắn. Dù sao đây vốn là mục đích của cô.

“Thật tốt quá! Hoan nghênh em!”

Cánh tay to lớn như gấu đánh vào vai cô, khiến cô thiếu chút nữa nội thương. Cô ngẩng đầu nhìn người còn cao hơn cô tới 20 cm, đối diện mình chính là khuôn mặt ngăm đen cùng nụ cười xán lạn, cười đến không nhiễm một chút tạp chất gì.

Nam sinh này là Phan Đức Phong, là nam sinh lần đầu tiên trên sân bóng khiến cô nuốt vào quả đắng, người khiến tự tôn cao ngạo của cô lần đầu tiên ném phải thất bại . . .

Cô có một cảm giác rất kỳ lạ, một cảm giác chưa từng nảy sinh đối với người khác...

Có nữ sinh trong đội, sẽ không thể giống như trước được đâu nhỉ?

Tỷ như nói, không thể phơi mình trần chạy tới chạy lui trong phòng nghỉ, không thể tùy tiện nói ba cái chuyện bậy bạ, còn có đồng tạp chí mát mẻ hay đường hoàng vút lên bàn, cùng với mấy đĩa AV hay đối chác với nhau cũng không thể lấy ra xem nữa kia. . .

Bởi vậy mới nói một tập thể truyền thống chỉ toàn đực rựa, một ngày nào đó có thêm nữ sinh vào, thật sự là hết sức bất tiện mà!

Vừa mới bắt đầu mọi người đều nghĩ chắc chắn sẽ là như vậy, không sai đi đâu được, thế nhưng không quá vài ngày. . .

“Ha ha ha! Ha ha ha ha!”

Từ phòng nghỉ truyền đến tiếng cười to, tiếng cười đặc biệt mà hào sảng này, hiện tại toàn bộ đội bóng chày đã chẳng còn xa lạ gì.

“Oa ha ha ha! Sao lại có người ngốc như thế chứ? Ha ha!” Cô không chỉ cười to, còn lấy tay nện bàn rầm rầm.

Lục Vịnh Tiệp nghe mấy chuyện bấy bạ phản ứng không hề giống với mấy cô nữ sinh bình thường, cô chưa bao giờ làm bộ nghe không hiểu, cũng sẽ không bày ra vẻ mặt chán ghét buồn nôn mắng bọn con trai biến thái, không buồn cười cô sẽ nói không buồn cười, buồn cười thì cô sẽ cười rất ư là khoa trương.

So với bộ mặt thú vị lần đầu tiên gặp gỡ có chút bất đồng, thành viên của đội sau vài ngày ở chung mới phát hiện, Lục Vịnh Tiệp là một cô gái “đặc biệt” — cô bộc trực, ngay thẳng, cũng không quanh co lòng vòng hoặc giả bộ, cô là một nữ sinh đặc biệt đến mức không giống nữ sinh.

Nói chung, Lục Vịnh Tiệp như vậy nhanh chóng chiếm được hảo cảm của toàn thể đồng đội, cuối cùng chân chính hoà nhập vào tập thể này.

Phòng nghỉ đương rầm rầm, lúc này đi vào một nhân vật cao to như quả núi.

“Hắc hắc, A Đức!”

Lập tức có người chuyển hướng chú ý sang Phan Đức Phong vừa mới vào.

“Thế nào?” Vài người chạy tới bên cạnh gã, trên mặt mang theo biểu tình vừa ước ao vừa tức giận nhìn gã.

Lúc này đoàn người đi luyện cầu, đúng là tất cả đều nhìn thấy hết rồi nha! Đại mỹ nhân Tiêu Bình khoa Ngoại ngữ, hẹn riêng mình Phan Đức Phong, nói muốn trò chuyện “thầm kín”.

Nam sinh cao to kia gã gã đầu, cười khúc khích. “Không có gì!”

“Nhìn cậu kia, vẻ mặt cười đến dâm dăng, biết chắc là không thể nào không có gì được rồi!” Mấy tên đại nam sinh lôi A Đức ra quần áo một trận, cơ mà, không hiểu là bởi vì mấy quả đấm này vui đùa là chính, hay tại do Phan Đức Phong trời sinh da dày cùi, dù sao đi nữa với gã mà nói cũng chỉ như bị muỗi cắn mà thôi, không có cảm giác gì.

“Còn không khai ra sự thật!” Rống giận.

“Có gì hay ho đâu! Thì cô ấy hỏi tớ có bạn gái chưa, tớ nói không có, cô ấy bảo muốn làm bạn gái tớ, tớ nói OK.”

Lời nói nhẹ như gió thoảng vừa xuất ra, lập tức dẫn tới một trận ho khan liên tục.

Bề ngoài cũng không thể nói là tuần tú bao nhiêu, chẳng qua là cường tráng một chút, đánh bóng giũa một tẹo, thế mà đường tình duyên của Phan Đức Phong tốt tới mức khiến toàn bộ nam sinh đều giận sôi gan.

Từ năm nhất đến năm hai, gã đã cặp với một cơ sở bạn gái mà mười ngón tay đếm cũng không xong, trong đó còn không ít hoa khôi của khoa, hoa hậu giảng đường trong và ngoài trường. Một người chiếm hết thấy tiện nghi của bao người, sao mà không khiến kẻ khác đấm ngực giậm chân cho được.

“Oa oa oa! Trời ơi! Có còn thiên lý nữa hay không vậy? Là Tiêu Bình đó nha! Thực sự là một đóa hoa tươi cắm trên bãi phân trâu mà!”

“Ghê tởm! Tiêu Bình của tôi!” A Béo ái mộ Tiêu Bình thật lâu cũng vẫn không dám hành động, lúc này nhắm phía Phan Đức Phong túm lấy cổ gã dùng sức lắc.

“Ê ê ê! Các cậu — “

Đơn độc khó địch lại quần chúng, hơn nữa một đám nam sinh đương xúc động phần nộ căn bản là mất đi lý trí, Phan Đức Phong sợ làm đồng đội bị thương, vội vã la lên: “A Ngạn!”

Đỗ Thừa Ngạn là bằng hữu tốt nhất của gã, cũng là một người tương đối lý trí nhất.

Đỗ Thừa Ngạn lôi đi mấy người, lúc này cửa mở ra, huấn luyện viên thò đầu vào.

“Ồn cái gì mà ồn!? Nóc nhà sắp bị các cậu dỡ lên luôn rồi kìa!”

Cũng là thầy giáo rống giận tương đối hữu dụng, không tới vài giây, đám con trai đang đùa giỡn cùng một chỗ đã tản đi hết.

Lục Vĩnh Tiệp là người duy nhất không tham gia trận hỗn chiến này. Cô từ đầu tới cuối chỉ ngồi ở một bên xem, thấy thú vị, không khỏi cười ha hả.

Người trong phòng nghỉ còn lại không nhiều lắm, trò hay cũng xem xong, Lục Vĩnh Tiệp vỗ vỗ cái mông, đứng dậy chuẩn bị đi.

“Chờ một chút!”

“Chuyện gì?”

Quay đầu lại, người gọi cô chính là đối tượng vừa bị mọi người thảo phạt.

Cậu trai cao to cúi đầu nhìn cô. Đứng quá gần, Lục Vĩnh Tiệp mới cảm giác được người thanh niên có vóc dáng như núi này đối với người khác mà nói quả thực tạo cảm giác áp bách.

Thân thể đàn ông cô không xa lạ, thế nhưng tên này lại khiến cô có chút không được tự nhiên, cũng không thể nói rõ loại cảm giác này là cái gì nữa.

“Bây giờ em có vội về không?”

“Em?” Cô nhún vai. “Không có, đang rảnh.” Thế nào?

“Vậy có thể luyện vài đường bóng với tôi chứ? Đường Curveball ngày đó của em rất thú vị, tôi vẫn muốn thử lại.” Đôi mắt gã lờ lờ chiếu sáng.

Lời nói của gã có chút thỏa mãn lòng tự trọng của cô, cô có thể lý giải tia sáng trong mắt gã, vì cô cũng đang muốn cùng gã tái chiến một trận.

Kỳ phùng địch thủ, hừ, chính là loại cảm giác này.

“Tốt!”

“Cũng phải tính cho tớ một phần chứ!”

Đỗ Thừa Ngạn xen vào giữa hai người.

Ba người nhìn nhau, trong ba đôi mắt toàn bộ tràn ngập hưng phấn nóng lòng muốn tỷ thí.

“Đi thôi!”

Cầm gậy lên, lấy bao tay, ba người đi tới sân bóng. . .

Chú thích:

Một vài chú thích nhỏ cho các thuật ngữ trong bóng chày, ai không thích có thể bỏ qua vì không ảnh hưởng đến mạch truyện.

Pitcher: người ném bóng

Luỹ nhà: còn gọi là đĩa nhà, gôn, Plate.

Ụ ném: gò ném bóng, Mound, nơi Pitcher đứng ném bóng.

Balls: bóng hỏng, lỗi bóng

Strick: bóng đẹp (k hủu :()

Curveball: đường bóng biến hoá

2. Chương 02

Chương 2

Từ đó về sau, Phan Đức Phong, Lục Vịnh Tiệp cùng Đỗ Thừa Ngạn ba người bọn họ thường thường sau mỗi giờ luyện tập lại hẹn cùng nhau chơi bóng.

Huấn luyện viên đã cảnh cáo bọn họ khá nhiều lần, luyện tập quá độ sẽ phản tác dụng, ấy thế mà ba người này hề mỗi lần dính chung một chỗ sẽ rất khó khổng chế được bản thân, nhịn không được ngứa ngáy chân tay, muốn cùng đối phương phân thắng bại.

Bọn họ đều xem đối phương như đối thủ khó có được trong đời, nên bọn họ ai cũng không muốn bại bởi đối phương.

Mà ngoài chuyện địch thủ ra, bọn họ cũng xem nhau như bằng hữu duy nhất có thể hiểu rõ chính mình.

Đứng ở vị ném bóng, đối mặt với Phan Đức Phong, tuy rằng chỉ là luyện tập, hơn nữa bọn họ hiện tại là đồng đội mà không phải đối thủ, Lục Vịnh Tiệp vẫn cảm giác được một sự áp lực vô hình.

Gã đúng là quái nhân mà! Bề ngoài tuy cao to oai dũng, thế nhưng lại mang theo một nụ cười rạng rỡ như ánh nắng mai, lúc ở chung với người khác cũng rất thân thiết nhiệt tình. Vậy mà vừa đứng trên sân bóng lại quay ngược thành con người khác, cảm giác hoàn toàn thay đổi, sát khí hùng hực khiến làm cho đối thủ không thở nổi.

Cô ném bóng đi, là đường bóng biến hóa mà cô tự hào nhất. Hẳn là sẽ bay tới găng tay của Đỗ Thừa Ngạn, thế nhưng một thanh âm trong trẻo vang lên, bóng lại bị gã đánh văng đi mất.

Lục Vịnh Tiệp tức chết đi được, rất không thực nữ chữi bậy một tiếng.

Cậu trai đứng đối diện nhếch môi, thoả mãn mà cười to.

Cô trừng mắt gã, lại đột nhiên phát hiện bộ dạng gã ngửa đầu cười rất hấp dẫn, rồi lại thêm tiếng cười trầm thấp, nam tính của gã rung động màng tai cô. . .

Cô chẳng biết vì sao lại ngẩn người ra đó.

Tiếng cười vừa dứt, cô thấy Đỗ Thừa Ngạn cúi bỏ nón và găng tay, đứng dậy nói với Phan Đức Phong gì đó, ngẩng ám chỉ liếc về bên sân.

Cô cùng Phan Đức Phong quay đầu, thấy đứng ngoài sân bóng là một cô gái mặc chiếc váy điểm hoa rơi, khoác một chiếc áo dệt kim màu hồng nhạt!!! Tiêu Bình, là bạn gái Phan Đức Phong.

Tiêu Bình mặt nhăn mày nhí, vừa nhìn là biết đang rất mất hứng.

“Tạm dừng một chút!” Phan Đức Phong vội buông vài chữ, chậm chậm chạy tới cạnh sân bóng.

Cùng Đỗ Thừa Ngạn tiếp tục tập chuyển bóng, Lục Vịnh Tiệp lại phát hiện mình có chút không yên lòng, thỉnh thoảng nhìn về phía hai người nọ bên sân. . .

Phan Đức Phong cùng Tiêu Bình nói chuyện thật lâu.

Cô nhìn thấy Tiêu Bình cúi đầu thút thít về ẩm ức, nhào vào trong lòng Phan Đức Phong.

Chàng trai cao lớn ôm ấp lấy cô gái xinh đẹp, bàn tay to có chút bối rối ôm lấy vai của cô ấy, cúi đầu nói với cô gì đó.

Biểu tình thực dịu dàng à nha. . . Cô cũng không biết Phan Đức Phong sẽ có loại vẻ mặt này. . .

“Oa! Đau chết tôi!”

Cánh tay bị bóng K (*kick?) trúng, Lục Vịnh Tiệp rên thảm. Bây giờ mới sự tỉnh ra là do cô không chuyên tâm, mà lại vì nhìn Phan Đức Phong tới ngây người mới chết.

Đỗ Thừa Ngạn lập tức chạy đến bên cạnh cô. “Có sao không?”

Nắm lên cánh tay của cô, hắn kiểm tra thương tích, may là tốc độ bóng cũng không mau lắm, chỉ sượt qua cánh tay.

Hắn quan tâm trái lại khiến cô càng lúng túng, là do chính cô phân tâm mà.

“Không có.” Xạo đó, đau gần chết đây này! Cấn chặt rằng, cô chịu đựng gương nở nụ cười. “Xin lỗi, là em sai.”

Đỗ Thừa Ngạn nhìn cô suy nghĩ một chút, sau đó quay đầu nhìn về phía Phan Đức Phong.

Hắn dường như phát hiện điều gì đó.

Lục Vĩnh Tiệp cảm giác được ánh mắt của hắn, như tia laser có thể xuyên thấu đầu óc cô, đem mớ lộn xộn mà cô cũng không rõ ràng lắm soi rọi rõ ràng.

“Nghỉ ngơi một chút đi!” Hắn nhàn nhạt nói.

“Không, không cần. Em không sao, chúng ta tiếp tục đi.”

“Em chắc chứ?”

“Vâng, vâng, em không đau, không có việc gì đâu!”

Cô cam đoan lần nữa, Đỗ Thừa Ngạn mới gật đầu trở lại vị trí phòng thủ.

Lúc này cô không dám phân tâm, chuyên chú nhìn trái bóng trong tay Đỗ Thừa Ngạn ném ra.

Được một lát sau, Phan Đức Phong mới quay trở lại gia nhập với bọn họ.

Cô còn tưởng rằng Phan Đức Phong muốn nói hôm nay dừng ở đây thôi, ai ngờ gã lại còn bảo: “Chúng ta tiếp tục đi!”

“Cậu không cần đi với bạn gái sao?” Đỗ Thừa Ngạn nhướn mày.

Phan Đức Phong lấy tay gãi gãi đầu, phiền muộn trả lời: “Không cần! Tổ kêu cô ấy trở về trước rồi. . . Tổ quên mất hôm nay hẹn cô ấy, cho nên cô ấy giận dữ. Có điều tổ đã kêu cô ấy về trước đi, đợi tập xong tổ đến tìm cô ấy. Bây giờ chúng ta có thể tiếp tục chơi bóng!”

“Nhanh lên một chút! A Tiệp, anh càng đánh càng thuận tay nha! Curveball của em sắp sửa bị anh công phá rồi! Hắc hắc!”

“Nghe lời anh thú lắm!” Lục Vĩnh Tiệp đương nhiên không cam lòng tỏ ra yếu kém.

Mạnh mẽ cũng vô ích, bọn họ lại bắt đầu chém giết trên sân bóng vài trận nữa. Ngày hôm nay thể lực của ba người đều rất tốt, tinh thần cũng rất hăng hái.

Đây là bởi vì liên quan tới chuyện gặp gỡ được đối thủ thực lực ngang mình, sức mạnh của mỗi người tự nhiên đều nâng cao lên.

Ba người bọn họ đánh tới lúc trời tối mịt mù, quên cả thời gian, mãi đến lúc bác quản lý sân bóng đi ra nhắc nhở, bọn họ mới không tình nguyện thu dọn dụng cụ chơi bóng rời đi.

Lưng đeo ba lô, ba người thả bộ trong vườn trường lúc khuya khoắt, gió mát quạt vào mặt, không có gì sướng hơn cảm giác tê dại sau khi đắm mồ hôi nhễ nhại trên người được gió mát hong khô.

“Haiz! Mệt quá! Nhưng mà cực sướng khoái!”

Lời Lục Vĩnh Tiệp nói ra nói một điểm cũng không giống điệu bộ của mấy cô gái, thế mà Phan Đức Phong cùng Đỗ Thừa Ngạn đều cảm nhận được sâu tới tận tâm.

“Tổ có dự cảm, trận đấu toàn quốc năm nay chúng ta có thể toàn thắng mười trận, không thể có đội nào có thực lực mạnh hơn so với chúng ta được!”

“Đáng tiếc A Tiệp không thể ra sân.” Trong trận so tài chính thức, nữ sinh bị gạt ra khỏi cuộc chơi.

Lục Vĩnh Tiệp không phục lắm hừ một tiếng.

Biết cô lại muốn phát biểu tiếp ngôn luận nam nữ bình quyền, Đỗ Thừa Ngạn đã chịu qua vài lần lửa đạn công kích vội vã mở miệng.

“Không sai, có A Tiệp trong đội chúng ta, không có tay ném nào có thể ném được curveball mạnh mẽ như vậy, cùng cô ấy luyện tập mà nói có sự trợ giúp rất lớn cho khả năng tấn công của đội chúng ta, như vậy đủ để đem đám bị thị kia chém giết ột manh giáp cũng không còn!”

Quả nhiên nghe được lời nói như vậy, Lục Vĩnh Tiệp phóng khoáng nhếch miệng nở nụ cười, ẩn dưới nét cười là sự đắc ý cùng tự tin khó có thể che giấu.

Ục ục ục. . .

m thanh xấu hổ chen ngang vào cuộc nói chuyện đang đà sôi nổi, cũng không biết là từ bao tử ai truyền tới, rước lấy ba người ba mặt nhìn nhau, sau đó là một trận cười to.

“Đói bụng quá đi!” Lục Vĩnh Tiệp nói.

“Đi ăn cơm thịt nướng ở Trịnh ký đi!” Đỗ Thừa Ngạn cười nhìn cô. Phần cơm ở đó vừa nhiều, mùi vị lại thơm ngon, là quán mà mọi người trong đội thường tới ăn.

“Được đó! Được đó! Đi thôi!”

Đi tới cổng trường, Phần Đức Phong vẫn còn theo chân bọn họ.

“Ừa? A Đức, cậu không phải đi tìm bạn gái sao?”

Nghĩ đến bọn họ có thể cùng nhau ăn, mà gã phải vòng trở lại đi với Tiêu Bình, tự dừng lại bực mình không nguôi.

Chàng trai cường tráng gãi gãi đầu, có chút khó xử. “Haiz. . . Trước phải nhét cho đầy bụng cái đã.”

Thành thật mà nói, gã muốn cùng với A Ngạn, cả A Tiệp nữa, vừa tán dóc vừa ăn cơm, còn tốt hơn đối diện với khuôn mặt bí xị của Tiêu Bình gấp mấy lần, gã còn chưa muốn kết thúc khoảng thời gian vui vẻ như thế đâu.

Tiêu Bình mà biết thế nào cũng sẽ cáu kỉnh, nhớ tới đó gã lại đau đầu kinh khủng, nhưng mặc dù như vậy, gã vẫn chọn: vấn đề ngày mai thì hãy để ngày mai tiếp tục phiền não.

“Đi ăn! Ăn là quan trọng nhất!”

Gã vươn tay khoác lên vai A Ngạn, tay kia lại quàng qua A Tiệp, nghênh cổ lớn tiếng kêu, tựa hồ đã hạ quyết tâm.

Trọng lượng trên vai khiến Lục Vĩnh Tiệp hơi lảo đảo một chút.

Xúc cảm ấm áp cùng mùi hương nam tính đặc biệt từ thân thể gần kề kia truyền đến, đều quấy rầy thần kinh của cô một cách hết sức nghiêm trọng. . .

Cô cảm giác mặt mình nóng ran, may mà giờ đang là buổi tối, người khác nhìn không ra.

Cánh đàn ông cũng chẳng phải là cô chưa từng ở chung, mê hiểu động như cô, căn bản là từ giữa đám con trai mà lớn lên. Thế nhưng không có một cậu chàng nào lại làm cô nảy sinh ra cảm giác kỳ quái như thế...

Lúc này mà đẩy tay gã ra thì hơi đột ngột, bởi gã cũng khoác tay lên vai A Ngạn, có nghĩa rằng hành động này đây chỉ là một loại phương thức biểu hiện tình bạn tốt, cho nên cô chịu đựng cảm giác ngứa ngáy khó chịu quá dị nơi lồng ngực, một đường đi tới tiệm cơm Trịnh ký.

Rốt cuộc gã cũng buông tay, ba người gọi ba phần ăn với cơm thêm, bưng khay ngồi xuống. . .

“A Tiệp, mặt của em sao lại hồng như vậy?” Đỗ Thừa Ngạn kinh ngạc hỏi. Hắn quả nhiên là người có khả năng quan sát tinh tế nhất trong ba người.

“A? Có, có hả? Ha ha. . . Có thể là tại trời nóng quá, vừa vận động xong máu tuần hoàn có vẻ tốt. . . Oa, đói quá! Em phải khai đao trước đây!”

Lục Vĩnh Tiệp để che giấu xấu hổ, vô ý thức đem đồng tương ớt một muỗng lại một muỗng mức vào đĩa cơm.

“y da! Em có thể ăn cay như vậy hả?”

“ . . .” Nhìn xiên thịt trong khay đã biến thành màu đỏ, Lục Vĩnh Tiệp có chút hối hận. . . “A! Cay một chút mới đủ vị nha! Không tin các anh thử xem!”

Nói rồi, cô đem hai xiên thịt đỏ nhất quăng qua khay hai cậu nam sinh đối diện.

Đỗ Thừa Ngạn ăn, nhúu nhúu mày nhưng không nói gì.

Phản Đức Phong thấy A Ngạn ăn, đương nhiên cũng không thể kém người ta, cắn một ngụm thịt nướng vào trong miệng.

Giây tiếp theo, gã trừng lớn mắt, không chỉ mặt đỏ, mà đầu gã còn rất có khả năng bốc ra hơi nước. . .

“Nước! Cho tớt nước!”

Uống một bình nước lớn xong, còn ho sặc sụa vài cái, Phản Đức Phong bộ dạng chật vật khiến Đỗ Thừa Ngạn cùng Lục Vĩnh Tiệp ôm bụng cười mãi.

Kết quả bọn họ không chỉ cùng nhau ăn, cơm nước xong còn quay về ký túc xá của Đỗ Thừa Ngạn và Phản Đức Phong ở tiếp tục nhậu nhẹt. Dọc theo đường đi ghé vào chợ đêm gần trường đại học mua một đồng thức ăn, đương nhiên cũng không thể quên tạt ngang cửa hàng tiện lợi mua một ít bia. . .

“Không sao chứ. . .”

Đây là Lục Vĩnh Tiệp lần đầu tiên đến ký túc xá của bọn họ, khu nhà cao cấp này không phải là nơi sinh viên nghèo có thể ở nổi.

Nghe nói Phản Đức Phong cùng Đỗ Thừa Ngạn gia cảnh đều rất giàu có, có điều đây là lần đầu tiên Lục Vĩnh Tiệp cảm nhận được điều này có ý nghĩa gì. Dù sao trong khu đất phồn hoa tại thành thị này, muốn sở hữu một phòng trong “ký túc xá” lớn như vậy, đều không phải chuyện đơn giản.

“Chỉ có hai người bọn anh ở thôi sao?” Kết cấu ba phòng ở hai phòng khách, mỗi một phòng đều là phòng đơn không nói, vật liệu xây dựng vừa nhìn liền biết giá trị không nhỏ.

“Đúng vậy!”

Lục Vĩnh Tiệp cười ruồi một tiếng.

“Phòng này là của ba anh, vốn là cho người ta thuê, lúc anh bắt đầu học đại học ông ấy cho anh ở, sau đó anh lại kiếm một phòng cho A Ngạn.” Phản Đức Phong giải thích.

“Đến đây, đến đây! Ngồi đi!”

Phòng khách thoáng đãng lót sàn bằng gỗ, căn hộ này cao cấp thì cao cấp, gia cụ thật ra lại không nhiều lắm, toàn bộ phòng khách ngoại trừ TV, cũng chỉ có cái bàn gỗ thấp cùng vài cái gối ôm.

Phản Đức Phong đem đồ ăn đặt ở trên bàn, bắt chuyện với Lục Vĩnh Tiệp đang ngồi xuống.

Bật nắp bia, ngửa đầu uống một ngụm, ba người cùng khà một hơi thật thoải mái, sau đó nhìn nhau cười.

“Ha ha! Đêm hè uống ngụm bia mát lạnh, là tuyệt nhất.”

Lục Vĩnh Tiệp nói trúng ý hai người kia, bọn họ không ngừng cụng ly, không bao lâu, Lỗ Vĩ (*), gà chiên giòn trên bàn cũng lọt vào trận gió cuốn mây tan mà nhanh chóng hết sạch.

(*1 loại món ăn dùng thịt (thường là thịt gà, vịt, heo...) om với nước sốt đặc biệt)

“Đúng rồi! Bọn anh có ghi lại trận đấu của đội Yankees với Red Sox!”

(*Yankees:đội bóng nổi tiếng của New York, Mỹ)

Red Sox: đội bóng chày chuyên nghiệp của Boston, Massachusetts, Mỹ)

“Mở lên xem! Mở lên xem! Em muốn xem!”

Lúc vừa mới bắt đầu, tất cả mọi người hăng hái bùng bùng thảo luận phong độ trong mùa bóng này của hai đội, mãi đến lúc gậy bên Red Sox vung lên, đánh ra một trái vút qua toàn bộ lũy, Lục Vĩnh Tiệp nhảy dựng lên hô to muôn năm, bầu không khí bỗng trở nên quái dị.

Khuôn mặt Phàn Đức Phong trầm xuống.

“Em là fan của Red Sox?” Giọng nói của gã có vẻ âm trầm.

Cô ngẩn ra, sau đó nheo mắt lại kiểu nguy hiểm, giọng vút cao: “Anh là fan Yankees?”

“Không sai!”

“Em thật không thể tin được! Yankees? !” Lục Vĩnh Tiệp kích động kêu to. “Yankees căn bản chỉ là một bọn nhà giàu mới nổi!”

“Nhà giàu mới nổi thì thế nào? Chiến tích của Yankees tốt hơn nhiều!”

“Red Sox mới khá hơn!”

“Yankees đỉnh!”

“Red Sox!”

“Yankees!”

Cãi cọ tới mức đỏ mặt tía tai, cuối cùng biến thành trận chiến khí phách hoàn toàn không có ý nghĩa.

Đỗ Thừa Ngạn không xen vào, có lẽ cơ bản là xem thường không thèm xen vào trận luận chiến này. Hắn là người duy nhất bảo trì thanh tĩnh và lý trí, mang theo nụ cười khổ không biết làm sao nhìn hai người.

Lục Vĩnh Tiệp giống như con thú nhỏ bị chọc giận, khuôn mặt đỏ ửng lên, ánh mắt toả ra ngọn lửa. . . Lặng lẽ khiến tâm hồn hắn chấn động một chút. . .

Đương cãi nhau, không ai chú ý tới thời gian đã trôi bao nhiêu, cũng chẳng ai buồn quản đã uống nhiều hay ít bia, chỉ biết là tranh luận đến cuối cùng không có kết quả, rút cuộc cũng không biết mình đang nói cái gì, sau đó ai ngã thì ngã, ai nằm thì nằm, rồi thì ngay cả tiếng nói chuyện cũng ngừng hẳn. . .

Lục Vĩnh Tiệp nằm mộng, mơ thấy mình bị một con gấu thực to đuổi theo, cuối cùng nó bắt được cô, cơ mà không ăn tươi cô ngay, trái lại đè cô trên mặt đất, khiến cô hầu như không thở nổi. . .

“Đi. . . Bỏ ra. . . Nặng quá. . .” Cô cố sức giãy giụa, thế nhưng bàn tay nặng nề của con gấu khiến cô làm thế nào cũng gạt không ra. Cô cắn chặt răng, vẫn cố vùng vẫy. . .

Từ trong ác mộng tỉnh lại, cô có một loại cảm giác không có cách nào hô hấp.

Nháy mắt mấy cái, đây không phải là phòng ở ký túc xá nữ sinh quen thuộc của cô. Cô hồi tưởng lại mọi chuyện tối hôm qua, cũng biết được nguyên nhân gây ra cơn ác mộng này! ! Một tên to xác không kém con gấu béo, đem cánh tay của gã gác trước ngực cô.

Đúng rồi, hôm qua cô đến ký túc xá A Ngạn với A Đức uống bia, sau đó không biết sao lại ngủ quên mất.

“Cút ngay. . .” Cô cố sức muốn đẩy tay gã ta, vậy mà tên kia lại chỉ lảm bảm một tiếng, không những không có dấu hiệu tỉnh lại mà còn vô ý thức ôm chặt lấy “gối ôm” đang muốn chạy trốn.

Kinh qua vài chục phút nỗ lực, Lục Vĩnh Tiệp mệt đến mức thở dốc liên tục, thế nhưng không thể động đậy được một phân một hào nào, chung quy vẫn đánh không lại sức mạnh to lớn của một người thân cao thước chín.

Sớm biết rằng người này tương ngủ kém như vậy, tối hôm qua dù say đến chết, cô cũng ráng quay về ký túc xá.

Cô trừng mắt gã.

Đập vào mi mắt chính là khuôn mặt nam tính phóng đại, lúc ngủ say, đường cong nét mặt thoát nhìn như hòa rất nhiều, giống như một cậu nhóc to xác, thể nhưng cầm lại lún phún râu, rất có phong vị đàn ông.

Bốn chữ “phong vị đàn ông” khiến cô ý thức được mình đang nằm trong vòng tay một người thanh niên.

Mặt đỏ. Càng là ý thức được điểm ấy, càng cảm giác được cái thân thể mà toàn thân trên dưới mình tiếp xúc đến, lại cường tráng như vậy, cứng rắn như vậy.

Cô có lẽ chưa bao giờ gần gũi, tiếp xúc với cơ thể một người đàn ông sống sờ sờ như thế!

Người này nhìn gần mà nói, bộ dạng vô cùng có khí chất, lông mày rậm, mũi cao thẳng, còn có một đôi môi mỏng khiến người ta muốn chạm vào...

Tỉ mỉ ngắm lại, người này cũng không tệ lắm, chí ít, gã là người thứ nhất trên sân bóng khiến cô thua tâm phục khẩu phục.

Thật muốn xem gã có khuyết điểm gì, có lẽ chỉ có một chuyện, gã là tên đại đầu heo úng nào cổ chấp ủng hộ Yankees mà thôi!

Hắc! Chờ một chút! Cô suy nghĩ như vậy là có chuyện gì? Lẽ nào nói...

Cô thích gã? !

Tim đập điên cuồng mất tốc độ, Lục Vĩnh Tiệp liếc mình lắc đầu, muốn đánh bay cái ý niệm đáng sợ này trong đầu. . .

Reng reng. . . Reng reng. . .

Tiếng điện thoại reo đánh thức cô, cũng khiến Đỗ Thừa Ngạn đương nằm ngủ bên cạnh mơ mơ màng màng mở mắt, vậy mà Phan Đức Phong kia vẫn một mực say ngủ như người chết.

Chờ một chút! Bộ dạng bị biến thành gối ôm thế này, lỡ mà để A Ngạn thấy thì không phải rất mất mặt sao!

Nghĩ tới đây, cô liền dùng hết toàn lực đẩy.

“Thức dậy mau! Điện thoại!”

Trên đầu truyền đến cảm giác đau nhức, cùng với tiếng rống cao vút nổ tung bên tai, khiến Phan Đức Phong rốt cuộc cũng giật mình tỉnh giấc.

“Cái gì vậy. . .”

Đầu sao lại đau như vậy ta? Chết tiệt! Gã vừa mới nằm mơ một giấc rất đẹp, nhưng mà bây giờ nghĩ thế nào cũng không ra rốt cuộc đã mơ thấy cái gì, trái lại xương cốt toàn thân đều đau nhức.

Nhất là đầu, y như bị đập vào mặt đất vậy.

Một tay vỗ vỗ đầu, tay kia bị nhét vào một cái điện thoại.

“Điện thoại! Điện thoại của anh!”

A Tiệp? Sao cô ấy lại ở chỗ này? A! Đúng rồi, hôm qua cùng nhau uống bia xem trận bóng. . . Sau đó thì. . .

“Điện thoại kia!” Cô lại rống lên một lần nữa, gã mới nhớ tới chuyện tiếp điện thoại.

“A lô?”

Thanh âm truyền đến từ đầu dây bên kia khiến hắn nhú mày.

“Xin lỗi. . . hôm qua không đi tìm em tại vì đánh bóng xong mệt chết đi, nên cùng bọn họ đi ăn. . . Anh biết, vậy mới xin lỗi em, được không?” Gã vừa nói, vừa day day huyệt Thái Dương vô cùng đau đớn.

Thật là, phụ nữ vì sao lại hay nổi điên như thế nhỉ?

Không cần phải nói, nghe ngữ khí cùng nội dung cuộc nói chuyện của Phan Đức Phong, liền biết người gọi điện thoại tới là bạn gái gã.

Cô nhìn gã cầm điện thoại vô tuyến đi vào phòng mình, một bên thấp giọng trấn an đối phương, trong lòng có cảm giác khác thường. . .

“A Ngạn, em đi toilet một chút.”

“Ừ. Trong ngăn tủ phòng tắm có bàn chải đánh răng với khăn mặt mới đó, em dùng đi.”

“À!”

A Ngạn thật đúng là cẩn thận tỉ mỉ! Cô chẳng lười đi vào phòng tắm rửa mặt chải đầu.

Tóc cô rất ngắn, tùy tiện cào cào vài cái là xong.

Nhìn mình trong gương, khuôn mặt còn có chút đỏ hồng.

Thực sự là kỳ quái, dạo này số lần đỏ mặt của cô chỉ sợ là bằng cả đời gộp lại mất.

Tất cả chuyện này dường như đều liên quan tới “người nào đó”. . .

“Mày đang suy nghĩ cái gì vậy hả? Người ta có bạn gái rồi đó. . .” Cô tự mắng chính mình trong gương.

Dùng làn nước mát lạnh tát lên mặt để tỉnh táo đầu óc, cô lắc lắc đầu, đi ra phòng tắm.

m thanh khắc khải kịch liệt truyền vào màng tai, cô nhìn ra, thành linh phát hiện Tiêu Bình không biết lúc nào đã tới.

Không phải vừa rồi cô ta dùng để điện thoại di động để gọi đi chứ, bằng không sao có thể tới nhanh như vậy?

Cô dùng ánh mắt dò hỏi nhìn A Ngạn. Hắn cấp cho cô một cái nhún vai bất đắc dĩ.

“Ở trong lòng anh, em rốt cuộc tính là cái gì? ! Chơi bóng, chơi bóng, mỗi ngày anh đều nói muốn đánh bóng. Được thôi, em cũng không phải loại con gái không biết ý tứ, nhưng mà, chuyện anh đã đáp ứng em, tại sao không làm được? ! Anh có biết ngày hôm qua em dùng tâm trạng gì để đợi anh hay không?!”

Tiếng gào khóc bén nhọn cộng thêm lời lẽ hùng hổ dọa người, khiến Lục Vịnh Tiệp lại càng hoảng sợ, đàn chị Tiêu Bình trong trong ấn tượng của cô là một mỹ nữ rất có khí chất nha!

Phan Đức Phong nghiêm mặt.

Gã có sai, thế nhưng Tiêu Bình tức giận mắng chửi điên cuồng như vậy, khiến gã cảm thấy phiền lòng cực kỳ.

“Anh nói đi chứ! Anh giải thích đi! Sao một câu anh cũng không nói? ! Rốt cuộc là em quan trọng hơn, hay bạn bè so ra quan trọng hơn? Sao em hẹn anh lại khó khăn như vậy, mà bạn anh hẹn anh không nói hai lời liền đi? Anh nói đi! Anh mở miệng cho em!”

Tiêu Bình tức giận đến nỗi cả người run rẩy, thấy bạn trai vẫn thủy chung mím chặt môi, cô ta cuối cùng bạo phát, giống như phát cuồng nện vào vòng ngực cứng rắn của gã.

“Đủ rồi!”

Nắm đầm của cô tuy rằng không có cách nào tạo thành bất cứ thương tổn gì, nhưng mà Phan Đức Phong cảm giác được ánh mắt của hai bằng hữu, không khỏi một cảm thấy khó xử. Gã nắm tay Tiêu Bình, quyết định kết thúc tràng náo loạn này.

“Anh, tên khốn nhà anh!”

Tay bị bắt được, thế nhưng cô ta còn có chân, trên chân còn có giày cao gót. . .

Mu bàn chân bị giẫm đau, gã rên hừ một tiếng, thả tay.

Tiêu Bình phẫn hận trừng mắt gã, khóc lóc xoay người chạy đi.

Cô tưởng hẳn là A Đức sẽ giữ cô ấy lại, bởi vì lúc đi ra ngoài cửa trước, cô ta còn quay đầu nhìn A Đức một chút, đáng tiếc gã căn bản là chẳng có một chút biểu tình gì.

Thực sự là đã thương người a. . .

“Phanh” một tiếng cửa đóng lại, bên trong là bầu không khí trầm mặc khó xử. . .

“. . . A Đức, anh không muốn đuổi theo cô ấy sao” Lục Vĩnh Tiệp thử hỏi.

“Không cần.” Gã gãi gãi đầu, vẻ mặt phiền muộn.

Cô không tiện hỏi nhiều. “Hơ. Vậy em về đây.”

“Aiz, đừng đi vội, chúng ta xuống dưới lầu ăn bữa sáng, tiệm sữa đậu nành gần nhà bọn anh ngon lắm đó.”

Gã không vội vã đi nín kéo bạn gái, ngược lại còn hẹn cô ăn sáng, điểm ấy làm cho cô có chút mừng thầm.

Cô gật đầu, ở lại.

Qua một cái cuối tuần.

Hai ngày này, ba người bọn họ mỗi sáng sớm lại cùng hẹn chơi bóng, Phan Đức Phong không hề đề cập tới chuyện của Tiêu Bình, cô cho rằng bọn họ đã chia tay rồi. Thế nên đương buổi luyện tập thứ Hai, nhìn A Đức lại cùng Tiêu Bình xuất hiện, tay cô ta còn thân mật choàng qua lưng gã, cô mới biết được, tất cả cũng không như cô tưởng tượng. . .

Miệng cô há hốc.

“Phát gốc cái gì?” Đỗ Thừa Ngạn từ phía sau vỗ đầu cô một cái.

“Anh ấy. . . Không phải bọn họ cãi nhau sao? Em còn tưởng rằng. . .”

Đỗ Thừa Ngạn nhún nhún vai.

“Đừng xem A Đức như vậy, hẳn ta rất biết dỗ dành con gái đó.”

Nghe được A Ngạn nói như vậy, lòng cô như bị một tảng đá rất nặng, rất khó chịu đè nén tới không thở nổi. . .

Đỗ Thừa Ngạn vẻ mặt phức tạp nhìn cô, mà ánh mắt của cô lại một mực dừng trên người Phan Đức Phong. .

3. Chương 03 - Part 01

Chương 3

Đội bóng chày từ ngày có Lục Vĩnh Tiệp gia nhập quả thực náo nhiệt không ít. Tính cô vốn cầu thả, lại thích làm mưa làm gió, mưu mô chuyện xấu cũng rất nhiều, cho nên đội bóng chày ngoại trừ những lúc luyện tập cùng đấu trận cơ bản ra, dưới sự đầu tư của cô, làm rất nhiều chuyện bình thường sẽ không bao giờ làm!!!

Cổ động mọi người đến trường tiểu học ở vùng núi xa xôi cùng bọn trẻ đánh bóng chày, giúp đỡ nam sinh trong đội cùng nữ sinh các khoa khác thiết lập quan hệ hữu nghị, còn có lần trước trường đại học quyết định tăng học phí, Lục Vĩnh Tiệp tập kết sinh viên cùng khoá với thành viên đội bóng chày lại, cùng nhau đến Bộ Giáo dục đâm đơn kháng nghị.

Lên đến năm ba, Phan Đức Phong, Đỗ Thừa Ngạn tiếp nhận chức đội trưởng và phó đội trưởng đội bóng chày, Lục Vành Tiệp với tư cách là sinh viên năm hai, lại nhận được sự ủng hộ của mọi người, trở thành một vị phó đội trưởng khác.

Mọi chuyện lớn nhỏ của đội bóng chày đều do ba người bọn họ cùng nhau quyết định chấp hành. Ngoại trừ thời gian đi học ra, ba người vốn suốt ngày dính cùng một chỗ, giờ đây càng thêm gắn bó chặt chẽ với nhau.

Thảo nào mọi người trong trường học đều coi ba người bọn họ là ba chàng lính ngự lâm của đội bóng chày.

Trong phòng nghỉ của đội bóng chày, mọi người đang thảo luận lịch thi đấu của cuộc so tài toàn quốc sắp tới. . .

“Hê? Sao không thấy A Tiệp đâu vậy?” Có người hỏi.

Lục Vành Tiệp là người chăm chỉ nhất trong toàn đội, mỗi lần luyện tập luôn luôn đến đầu tiên, về cuối cùng, hôm nay không biết vì sao mà luyện tập đã xong vẫn không thấy tăm hơi.

“Hello! Tổ đến đây!”

Như là đáp lại cái câu hỏi kia, thanh âm sang sảng từ bên ngoài truyền đến.

“Mèn ơi! Mùi gì vậy trời?”

“Ặc! Thúi muốn chết!”

Ngoại trừ thanh âm ra còn truyền đến một mùi kinh khủng nói không nên lời.

Lục Vành Tiệp một mình mang một cái hộp giấy đi vào.

“Cái gì mà thúi muốn chết? Đây là đồ ngon nha, các cậu thật không biết nhìn hàng gì cả! Tới đây tới đây, tớ chia cho các cậu ăn! Hôm nay là tớ mời!”

Có vài người chịu không nổi đã tông cửa xông ra, còn mấy móng vì hiếu kỳ nên cố nán lại.

“Sầu riêng là hoàng đế trong các loại hoa quả đó nha!”

Cô quay sang vài tên còn ở lại gật đầu thoả mãn. “Những người đó đúng là đồ ngốc không biết thưởng thức, mấy người chúng ta ăn hết đồng này đi! Như vậy dễ chia, mỗi người được ăn nửa múi!”

Nửa múi?

Vài anh còn sót lại len lén từ cửa sau chuồn ra ngoài.

Hừm. . . Bây giờ thì một người có thể ăn một múi.

Lục Vành Tiệp không thèm dài dòng, lấy một múi sầu riêng ra ăn tại chỗ.

Lúc này lưu lại chỉ còn Phan Đức Phong cùng Đỗ Thừa Ngạn, cô liền chia cho bọn hắn một miếng gì đó mềm mềm vàng vàng.

“Ăn ngon lắm!” Phan Đức Phong ăn xong kêu to.

“Đúng không! Đúng không!” Lục Vành Tiệp nhảy dựng lên, giống như tìm được tri âm tri kỉ, cảm động nắm tay Phan Đức Phong lắc lắc. “Em đã nói là ăn ngon lắm mà! Ha ha ha! Rốt cuộc cũng có người giống em! A Đức, anh đúng là bạn chí cốt của em.”

Cô hưng phấn quay đầu nhìn Đỗ Thừa Ngạn. “A Ngạn, anh thấy thế nào?”

Giọng điệu phấn khởi của cô làm cho người ta rất khó nói ra câu nào mất hứng, Đỗ Thừa Ngạn cười gật đầu.

“Không tệ.” Kỳ thực cảm giác chân chính của hắn là — khá ngon.

Hắn chỉ là thích nhìn bộ dạng vui vẻ như vậy của cô, thích nhìn vẻ mặt thoả mãn khi cô ăn cái gì đó, sẽ làm người ta cảm thấy thứ đó quả thực ăn rất ngon miệng!

Mỉm cười nhìn cô gái tóc ngắn ăn đến mồm miệng ngòm ngoàm, hần dĩ nhiên không bỏ sót hình ảnh cô một mực vui cười nhìn A Đức, vì vậy nụ cười của hần dần dần nhạt đi. . .

“Đức Phong?”

Một tiếng kêu rụt rè vang lên ngay cửa, người đang thò đầu vào chính là bạn gái Phan Đức Phong.

Đây không phải Tiêu Bình, là một đàn em năm nhất. Không sai, gã lại thay bạn gái mới rồi. Tiêu Bình bất quá là chồng đỡ được ba tháng. . . Cô gái này cũng mới hai tháng. . .

“Em thấy anh luyện tập xong mà mãi vẫn chưa ra, cho nên em mới tới tìm anh.”

Giọng nói của cô gái rất nhỏ, giống như một bé thỏ con nhu nhược lại sợ bị thương tổn.

“San San, mau vào đây!”

Lưu Ngọc San khỏ sở bịt mũi, cái miệng nhỏ nhắn chu lên. “Mùi gì vậy? Thật kinh khủng. . .”

Phan Đức Phong bỏ lại mùi sầu riêng đang ăn dở, lau tay, đi tới kéo bạn gái vào trong lòng.

“Đây là sầu riêng mà! Ăn được lắm! Tuy rằng mùi nó mới ngửi thường chịu không nổi, nhưng thử qua một lần, em sẽ thích nó liền. Nè, ăn một miếng thử xem?”

“Không!” Cô gái nhu nhược bộ dạng gần như muốn té xỉu, trốn vào trong lòng Phan Đức Phong. “Em không muốn. . .mùi này. . .em sắp ngất rồi. . .”

“Được, được, không ăn thì không ăn, anh đưa em ra ngoài!” Cam đoan với cô gái nhỏ đang làm nũng xong, gã ngẩng đầu nhìn hai người bạn.

“Tớ đi trước đây! A Tiệp, cảm ơn sầu riêng của em nha, chờ cho anh một ít với, ngày mai anh muốn ăn nữa!”

Nói xong, chàng trai cao to liền ôm lấy cô gái gầy yếu đi ra ngoài.

Lục Vệnh Tiệp đột nhiên cảm thấy sầu riêng thơm ngon giờ có vẻ khó có thể nuốt xuống.

Cô bỏ lại mùi sầu riêng ăn được phân nửa, bắt chước cô gái nọ bịt mũi lại, nhẹ giọng rên rỉ: “Eo. . . Em sắp ngất xỉu rồi. A Đức. . . mau dẫn em ra ngoài. . .”

Khóe miệng Đỗ Thừa Ngạn cong lên, không nói lời nào, hần để ý lúc A Tiệp đương nói, lơ đãng lại toát ra vị chua.

Lục Vệnh Tiệp nhíu mày, cong miệng. “A Đức thích loại nữ sinh này sao?”

Từ lúc cô quen biết gã tới giờ, thấy qua đôi ba cô bạn gái của gã, mỗi người đều là những thực nữ dịu dàng ôn nhu kiểu như thế, vả lại tuy không muốn thừa nhận, thế nhưng từng người thật đúng là từ khuôn mặt đến vóc người, đều mẹ nó không chê vào đâu được.

Khó chịu! Hừ! Cô cảm thấy rất khó chịu! Cô thực tình không chịu nổi cái loại nữ sinh yếu đuối này!

Không, phải nói rằng vốn dĩ cũng không ghét lắm, ấy mà sao gần đây càng xem càng không vừa mắt. . .

“A Đức thích con gái phải nữ tính một chút.” Đỗ Thừa Ngạn nhàn nhạt đáp.

Hai chữ nữ tính như thanh đao đâm vào trong lòng Lục Vệnh Tiệp, máu tươi giọt giọt tuôn trào. . .

Nữ tính! ! Cô không có... Cô... ít nhất ... có điểm tự mình hiểu lấy bản thân.

“Hừ, hừ! Đàn ông các anh đều thích loại nữ sinh này! Có thể thỏa mãn lòng tự trọng của đại nam nhân các anh cơ mà!”

Cô chanh chua công kích, khiến A Ngạn nở nụ cười, hần nhìn cô thật sâu.

“Vây cũng không hần, cũng có người thích những cô gái tương đối thẳng thắn, tự nhiên, không làm bộ làm tịch.”

Trong mắt A Ngạn dâng lên dưng khí như muốn thổ lộ gì đó, khiến cô kinh hãi, cô cấp tốc dời tầm mắt. . .

“Vây hả! Ha ha. . . Vây là tốt rồi!” Cô cũng không biết mình đang nói cái gì, chỉ biết là đương muốn lái sang chuyện khác. “Được rồi! Chúng ta đem phần còn lại cất vào, để ở ký túc xá của các anh đi! Lần sau tự lấy mà ăn!”

Nhìn thân ảnh đột nhiên bận rộn tới lui, Đỗ Thừa Ngạn buông mí mắt...

Chiến thắng trận chung kết toàn quốc ngày đó, đội bóng chày quả thực vui mừng đến sắp phát điên. Buổi tối, đoàn người kéo tới nhà hàng suối nước nóng Bắc Đẩu, tổ chức tiệc ăn mừng.

Hai, ba chục con người uống rượu cứ tuần tự một vòng lại một vòng.

“Không được. . .” Người nói chuyện mồm miệng đã không rõ ràng lắm, “Tớ uống hết nổi rồi. . ., A Tiệp cậu thật là nữ trung hào kiệt. . . Không, cậu căn bản không phải là phụ nữ. . .”

Lục Vệnh Tiệp hôm nay liều mạng tìm người đấu rượu, đây đã là tên thứ tư bị cô “tru sát”.

“Bớt tìm cớ đi, thua tức là thua!” Lục Vệnh Tiệp lấy tư thế của người chiến thắng, bề ngễ nắm túm đối thủ lắc lắc.

“Rồi, rồi, tớ cam bái hạ phong. . .”

Giải quyết xong một người, Lục Vệnh Tiệp lại bắt đầu tìm kiếm mục tiêu kế tiếp.

Cô đứng lên, đang tính chạy tới bàn khác, nhưng bước chân lại có chút lảo đảo.

Sao vậy? Xem ra cô cũng ngà ngà say rồi. . . Ha ha. . . Bình thường tửu lượng không tồi, nhưng cũng rất ít khi uống nhiều như vậy. . .

“A Tiệp.” Nắm lấy vai cô để cô khỏi té ngã chính là A Ngạn, khuôn mặt tuần tú của hắn chợt đen thui. “Đừng uống nữa! Hôm nay em gặp chuyện gì vậy hả?”

“Không có! Rất vui vẻ nha! Chúng ta thắng mà!” Cô cười nói.

Lý do của cô hiển nhiên không làm hắn tin được. Đôi mắt A Ngạn dường như có thể nhìn thấu hết thấy tâm tư tình cảm của cô. Lòng cô nhói đau, quay đầu, lại thấy Phan Đức Phong đang ngồi ở bàn chính, cùng bạn gái của gã. . .

Dạ dày dâng lên cảm giác chua xót, chỉ là cô biết nó chẳng liên quan gì đến chuyện uống say. . .

Gã mang bạn gái tới.

Đây là bữa tiệc ăn mừng của đội bóng chày, vì sao gã lại muốn dẫn bạn gái theo?

Thánh địa trong lòng như thể bị người ta xâm chiếm, cô khó chịu, rất không vui.

Cô đã hao hết bao nhiêu tâm lực mới được vào đội, cô đã phá bỏ bao nhiêu rào cản, mới có thể cùng đám người bọn họ trở thành anh em, cô gái kia thì làm được cái gì? Cô ta chuyện gì cũng không làm, chỉ đơn giản là bạn gái của A Đức, có thể chiếm lấy vị trí bên người gã sao?

Đáng ghét. . . Cắn chặt răng, cô hất bàn tay A Ngạn ra.

“Lại đây, lại đây! A Ngạn, anh uống với em!”

“A Tiệp. . .” Đỗ Thừa Ngạn không đồng ý nhú mày.

“A Tiệp! Em muốn uống, anh tiếp em!”

Một thanh âm hào sảng xen vào hai người, sau đó một bàn tay to thô lỗ quắc lấy cổ A Tiệp.

Lục Vệnh Tiệp thấy tim đập lạc mất một nhịp, cố gắng trấn định quay đầu.

“Anh tới đây để làm chi? Không cần ngồi cùng bạn gái anh sao?”

“Có bạn mấy cũng muốn uống với em một ly!” Phan Đức Phong ha ha cười to.

Lúc gã cười lồng ngực hơi rung động, gương mặt ngăm đen mà nam tính khí khái kia cũng rạng rỡ ánh mặt trời. Cô thích nụ cười của gã, thích đến nỗi không ngại truyện cười gã kể nhạt nhẽo biết bao nhiêu.

“Thích” ư?

Đúng vậy, cô thích gã, không có biện pháp phủ nhận với bản thân. . .

“Uống thì uống, ai sợ ai?” Cô trừng mắt gã, giọng điệu thô lỗ không chút tiết lộ ra tình cảm chân thực từ đáy lòng, chỉ ít chính cô cho là như thế.

“Tôi luôn!”

Cầm lên ly bia đầy ứ, cùng đối phương cụng ly, sau đó ngửa đầu uống ừng ực.

Bia tươi mùa hè hẳn là phải mát lạnh mà có hậu ngọt, nhưng vì sao vào miệng lại như mang theo vị đắng chát?

Hầu như uống xong cùng lúc, hai người nhìn nhau cười.

“Khá lắm!” Phan Đức Phong dùng bàn tay to lớn quen thuộc của gã vỗ vỗ vai cô.

Lục Vịnh Tiệp cũng không cam lòng tỏ ra yếu kém, đáp lễ lại một quyền thật mạnh vào ngực gã.

Một đám nọ gói gọn rất nhiều tâm tư, tức giận oán hận chưa xốt khổ sở không nói thành lời, cho nên xuống tay không hề nhẹ.

Phan Đức Phong ôm ngực kêu to: “Oa oa! Em đánh thật hả?”

Giả bộ tức giận, gã nhào tới phía cô, kháp lấy cổ cô bắt đầu quẩn lấy nhau đánh lộn.

Không ai muốn ra “khuyên can”, bởi vì đã quá rành bộ dạng đùa giỡn điên điên khùng khùng của hai người kia, nhiều nhất chỉ có thể xem như hai con thú nhỏ chơi đùa vận động.

Hai người như xoắn cùng một chỗ với nhau, cũng không biết là ai trước tiên vấp phải chân ai, liền cứ như thế té sấp trên mặt đất, biến thành tư thế mờ ám nam trên nữ dưới.

Lục Vịnh Tiệp thân mình cứng ngắc, mặt bắt giác đỏ lên. . .

Bọn người nhiều chuyện ở bên cạnh xem kịch vui đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này để cười nhạo hai người, thoáng cái tiếng cười nói, sôi tru nổi lên bốn phía.

“Ô la la! Các cậu đang làm gì thế? Biểu diễn tại chỗ luôn sao?”

“Đúng nha đúng nha! Rất ư khả nghi! Bình thường hai người các cậu suốt ngày dính cùng một chỗ.”

“A Đức to gan, bạn gái còn đang ở, cậu cư nhiên lại công khai ăn vụng! Phải chịu tội gì? !”

Tiếng đối thoại của bọn họ chui vào trong tai A Tiệp, cô vừa tức giận, thế nhưng lại có một chút vui mừng, tâm tình phức tạp ngang nhau. . .

Phản ứng của Phan Đức Phong là cười ha ha.

“Tớ với A Tiệp? Làm sao có khả năng? Tớ cũng không phải đồng tính luyến ái!”

“Ha ha! Đúng, đúng, đúng! A Tiệp y hệt một nam nhân bà, sai, so với đàn ông còn giống đàn ông hơn, cùng cô ấy nói chuyện tình yêu thật đúng là có cảm giác như đồng tính luyến ái.” Lập tức có người phụ họa ý kiến của A Đức.

Lục Vịnh Tiệp bình thường là người hay kể chuyện cười vui vẻ, nhưng không ai biết chuyện vui đùa này đã thương cô đến cỡ nào, cho nên càng nói lại càng lần lượt quá phạm.

Hốc mắt cô nóng lên, tâm càng đau đớn, thế nhưng cô quật cường không cho phép chính mình được khóc, vì vậy cắn chặt hàm răng, bức cho nước mắt chảy ngược vào trong. . .

“Cút ngay!” Một cước đá văng con gấu béo đang đè trên người, hiện tại điều cô muốn làm không chỉ là đá gã, còn muốn đánh bẹp cái đầu heo của gã!

“Tức giận sao?” A Đức kéo tay cô.

Gặp quỷ rồi! Tên này bình thường trì độn như thế sao bây giờ lại nhạy cảm vậy? Chết tiệt, bị đôi mắt thu hồi về trên chọc lại mang theo quan tâm của gã nhìn, khiến cho cô lại muốn khóc.

Không được! Cô tuyệt đối không thể khóc! Không thể để gã nhìn ra con người thực của cô. . .

Lục Vĩnh Tiệp có chết cũng không muốn tiết lộ tâm tình của mình, cạy mạnh giả vờ ra về phiền chán.

“Tức giận? Cùng heo tức giận đáng giá sao? Anh dè em toàn thân đều là mồ hôi! Em muốn đi tắm suối nước nóng!”

“Tắm suối? Ý kiến hay nha! Các huynh đệ! Có ai muốn đi ngâm suối nước nóng không?”

Phàn Đức Phong vừa mới hô to, lập tức đoàn người ào ào đáp lại.

Nghe nói uống bia rượu nhiều tắm suối nước nóng là một chuyện nguy hiểm, thế nhưng có thể là tuổi còn trẻ, cũng có lẽ là do niềm vui chiến thắng, không ai thêm quan tâm đến quy định đó.

Đoàn người đi tới khu vực tắm nam nữ.

4. Chương 03 - Part 02

Lúc vào tới hồ tắm, còn có người không chịu buông tha vụ trên đùa ban nãy, nắm cánh tay A Tiệp.

“Ha ha! A Tiệp, cậu đi nhầm hả? Lẽ ra phải theo bọn tớ vào hồ nam mới đúng chứ.”

Đáp lại hần chính là một cái đập.

Lục Vĩnh Tiệp lửa giận bốc cao nghênh ngang tiến vào hồ nữ.

Rốt cuộc cũng thoát khỏi đám con trai ồn ào chết người kia, khiến đầu óc đau nhức của cô thoáng dịu đi một chút.

Cố sức cọ rửa thân thể của chính mình, lại dùng sức mạnh chà xát mái tóc ngắn như muốn bứt cho đầu bóng lưỡng xong xuôi, cô bước vào hồ ôn tuyền, ngồi xuống, hưởng thụ cảm giác thoải mái được nước nóng vây quanh. . .

Khép hờ mắt, cô nhìn thấy Lưu Ngọc San cũng đi vào. Hoàn toàn không giống bộ dạng thô lỗ của cô, cô ta chậm rãi gội mái tóc dài vừa đen vừa bóng như tơ lụa.

Hay là cô cũng để tóc dài nhỉ. . . Cô bi ai nghĩ thầm, thế nhưng chỉ chốc lát sau liền phủ quyết ngay cái ý định vừa mới hình thành nọ. Nóng chết đi được! Từ nhỏ đến lớn, cô từng muốn nuôi tóc dài lại chưa từng thành công nha!

Tắm xong, thân ảnh gầy nhỏ của Lưu Ngọc San đi tới phía cô, làn da trắng mịn như tuyết, thân thể yếu điệu nhỏ xinh, lại là một lý do khiến Lục Vĩnh Tiệp tự ti.

Da của cô sợ rằng vĩnh viễn cũng không có khả năng trắng như vậy, cơ thể của cô cũng không phải cứ tiêu bớt mỡ là có thể nhỏ lại. . .

Cô không hề nhìn cô ta, ngửa đầu tựa vào thành hồ, hơi có cảm giác không có chí khí.

Nghĩ đến Phàn Đức Phong đã từng ôm qua thân thể đó, cô khó có thể chịu được. . .

“Đàn chị.”

Nhưng mà, cũng không phải cô không để ý tới người ta thì người ta sẽ không tìm đến cô.

Thanh âm nhỏ bé yếu ớt rụt rè, khiến cô không tình nguyện mở mắt.

“Đàn chị, vóc người của chị thật đẹp!”

Đỏ mặt, Lưu Ngọc San liếc nhìn bộ ngực sữa cao vút như ẩn như hiện dưới làn nước của Lục Vĩnh Tiệp.

Vóc người Lục Vĩnh Tiệp không phải tệ, chỉ là suốt ngày đều giấu dưới đồng trang phục nam tính kia, nên không ai chú ý tới.

Cô nhún nhún vai, không cảm thấy như vậy thì có ý nghĩa gì.

Thấy cô không trả lời, Lưu Ngọc San cúi đầu vốc nước nghịch, dường như có rất nhiều chuyện muốn nói lại nói không nên lời. . .

Tuy rằng nhìn ra được, nhưng Lục Vĩnh Tiệp cũng không có ý cùng nàng ta nói chuyện, càng đừng nói tới chuyện dụ cô ta nói ra.

“Đàn chị. . . ừm. . . Chị cùng Đức Phong hình như rất thân thiết?” Ngượng ngịu nửa ngày, cô gái nọ mới thở mở miệng.

“Chúng tôi chỉ là bạn bè tốt trong đội bóng chày thôi.” Lục Vĩnh Tiệp cắn chặt răng.

Đúng vậy, “Chỉ là” bằng hữu.

Bị chính lời nói của mình gây thương tích, thật đúng là một chuyện rất đau xót nha!

“Thế nhưng, em thấy ngoại trừ chơi bóng, bọn chị còn thường thường cùng một chỗ, ôn bài, đi ra ngoài chơi, xem bóng chày, đi ăn. . .”

Ồ. . . mình làm bạn gái chính thức cũng đủ ai oán, thời gian cùng bạn trai còn không nhiều bằng bạn bè của anh ấy. Thật vất vả có ngày nghỉ, Phan Đức Phong cũng luôn miệng nói đã có hẹn với “bằng hữu” rồi.

Trong mắt phụ nữ đang yêu đều không chứa nổi một hạt cát. Cô kỳ thực đã muốn hỏi rõ ràng, hôm nay thật vất vả mới tìm được một cơ hội cùng “tình địch” nói chuyện thầm kín.

Cá tính Lục Vĩnh Tiệp thích ăn ngay nói thẳng, đối với vấn đề cô gái kia quanh co nãy giờ quả không nhận được, vì vậy cô rất ngắn gọn mà trực tiếp trả lời cô ta:

“Cùng nhau ôn bài là bởi vì bọn tôi cùng khoa, cùng nhau chơi bóng xem trận đấu là bởi vì chúng tôi có sở thích giống nhau, cùng nhau đi chơi là bởi vì chúng tôi cùng một tập thể.

Cô không cần để ý đến tôi, tôi nhấn mạnh lại một lần nữa, tôi với A Đức ‘chỉ là’ bạn bè. Cô cũng nghe được vừa rồi anh ấy nói — trong cảm nhận của anh ấy tôi chỉ là một ‘người anh em’ . Cô là bạn gái anh, tôi sẽ không uy hiếp đến vị trí của cô.”

Nghe được Lục Vĩnh Tiệp nói, Lưu Ngọc San dường như nhẹ nhõm không ít, thế nhưng cô ta vẫn có một chút nghi ngờ, phải xác nhận lại mới có thể an tâm. . .

“Vậy chị. . . Chị thực sự đối với Đức Phong không có một chút tình cảm yêu đương nào đúng không?”

Giống như bị vạch trần vết sẹo khó chịu đựng nhất, Lục Vĩnh Tiệp vừa thẹn vừa giận.

Cô ta đến tột cùng còn muốn như thế nào? Phải, cô ta là bạn gái chính thức của gã, nhưng ai cho cô ta quyền đi dò xét tâm tư người khác?

Lẽ nào âm thầm lặng lẽ thích một người, cũng không được phép sao? !

Rốt cuộc còn muốn bức cô đến mức nào mới vừa lòng? !

Bỗng nhiên cô từ trong nước đứng lên, bẽ nghề nhìn cô gái đương bị động tác đột ngột cùng với khuôn mặt bị chọc tức của cô làm khiếp sợ đến nỗi sắc mặt tái nhợt.

“Không, liên, quan, đến, cô!” Mỗi một chữ đều là từ hàm răng nghiêng ra, cô đang rất tức giận, cực kì cực kì tức giận!

Xoay người, Lục Vĩnh Tiệp thở phì phì tránh xa cái loại nữ sinh bề ngoài nhu nhược nhưng tràn ngập tâm cơ kia.

Bên ngoài phòng tắm không khí khá hơn nhiều, gió đêm lạnh lẽo thổi qua khiến đầu óc người ta thanh tỉnh không ít.

Lục Vĩnh Tiệp ngồi trên tảng đá bự, tự mình sinh hơi dỗi.

Có người yên lặng đi tới bên cạnh cô, ngồi cùng cô.

Không quay đầu lại, nhưng cô biết là A Ngạn. A Ngạn ít khi nói gì, chỉ là dùng sức mạnh trầm mặc nhưng kiên định, khiến cô cảm nhận được sự cổ vũ cùng duy trì, tất cả dường như đều trong vô ngôn vô ngữ. . .

“Nè! Hai người các cậu sao ra sớm như vậy!” Lại một giọng nói oang oang phá hủy bầu không khí.

Mái tóc ẩm ướt của gã giống như con nhím dựng đứng lên trời, khoe miệng giương cao lộ ra hàm răng trắng bóng, trên cổ vắt cái khăn mặt như công nhân, bận áo T-shirt, quần short, chân mang dép kẹp, mười phần giống hệt khách du lịch bên Đài.

Vậy mà cô cứ khăng khăng một mực đi thích tên con trai như vậy. . .

Dường như không chịu nổi mình, cô nhắm mắt lại, mở ra, bên cạnh Phan Đức Phong xuất hiện một cô gái.

“Đức Phong.”

Ôm lấy cánh tay gã, giống như công khai biểu thị chủ quyền, Lưu Ngọc San như chim nhỏ nép vào bên người hắn.

Hình ảnh ấy làm đau xót hai mắt Lục Vĩnh Tiệp.

Cô bỗng nhiên đứng lên, nắm tay A Ngạn.

“Chúng ta đi đi, đừng làm bóng đèn!”

Cô phải rời đi, bằng không, cô sợ nước mắt sẽ rơi xuống. . .

Ngày đó trở đi A Đức trở nên bẽ bộn nhiều việc, bận đến mức ngoại trừ luyện tập ra, cô rất ít có cơ hội gặp gã.

Theo như gã nói, cô bạn gái lần này vừa khờ dại lại rất mơ hồ, cần người khác chiếu cố — vì thế, gã phải theo chăm sóc nàng ta.

Đương nhiên rồi! Gã là bạn trai của cô ta mà!

Bạn bè hiển nhiên phải lùi xuống vị thứ hai.

Huống hồ bằng hữu lại không “nhu nhược” như vậy, “cần người chiếu cố” như Lưu Ngọc San vậy.

“A Đức! Cậu không ở lại sao? Bọn tớ thu dọn xong sau đó sẽ đi nhậu đó!”

Hôm nay vừa vặn là sinh nhật của Lục Vĩnh Tiệp, luyện tập kết thúc, mọi người tính toán cẩn thận, cần phải chúc mừng từng bưng một chút.

Nhân duyên Lục Vĩnh Tiệp vốn đã rất tốt rồi, giao thiệp cũng rộng, cho nên tới tham gia ngoại trừ thành viên đội bóng chày, còn có đám bạn tốt của cô.

Phan Đức Phong gãi gãi đầu ra chiều khó xử.

“Aiz, tớ cũng rất muốn đi. Nhưng mà, San San nói ký túc xá chỗ cô ấy bị đột, gọi tớ tới giúp cô ấy xem một chút.”

“Ai cha! Gần đây cậu thực bận rộn nha!” Nhóm hội viên có người nhện không được kêu to. “Mỗi lần hẹn cậu đều có chuyện! Cậu nói xem, đã có mấy lần hứa lèo với bọn tớ hả?”

“Ừ thì. . .”

Về bối rối của gã đập vào trong mắt Lục Vĩnh Tiệp, tuy rằng nội tâm đau đớn một chút, thế nhưng cô vẫn nhin không được muốn vì gã giải vây.

“Thôi! Các cậu đừng làm khó dễ A Đức, đổi lại các cậu cũng không phải như thế sao? Các cậu dám nói bằng hữu so với hẹn hò quan trọng hơn sao?”

Mọi người chột dạ, sờ sờ mũi, cũng không dám nói chuyện.

Phàn Đức Phong thật vất vả mới có thể thoát thân. Gã cầm lấy túi xách, đi tới chỗ A Tiệp.

“A Tiệp, sinh nhật vui vẻ.”

Lục Vình Tiệp cười một tiếng. “Cám ơn nha!”

“Mấy tuần lễ gần đây thực sự anh hơi thiếu bị ăn đòn, cũng không biết vì sao San San lại trở nên bám người như vậy. . . Nói chung, chuyện đội bóng hầu như đều giao cho em với A Ngạn gánh chịu rất nhiều, thực sự là xin lỗi.”

Gã nói như vậy, ngược lại khiến cô không có cách nào oán giận phải không?

“Quên đi quên đi! Em sớm biết rằng anh là tên gặp sắc quên bạn mà.” Cô đâm 1 quyền vào ngực gã, tựa như bình thường cô vẫn thế.

“Đi thôi! Đừng lo lắng, đội bóng còn có bọn e, đây! Dù không có anh, bọn mình cũng chẳng khác biệt. Bây giờ anh đã biết bản thân mình trong đội bóng chả có kí lô nào rồi chứ?”

Giọng điệu giả vờ thoải mái, còn có kiểu hay nói giỡn, cô tin tưởng mình đã đem vai diễn “bằng hữu” cùng sự “chùng mực” diễn rất khá.

“A Tiệp. . .”

“Được rồi được rồi! Đi mau! Đừng ở chỗ này nói huyền thuyên nữa! Chúng ta thu dọn đồ xong còn phải đi chè chén say sưa đây!”

“Chết tiệt! Tổ thực sự rất muốn đi với các cậu!”

“Đừng nói lời ngu xuẩn vậy. Anh dám không đi tìm San San, ngày mai sẽ bị nước mắt của cô ta dìm cho chết đuối!”

Đây là lời nói thật. Cô ta sẽ không trách cứ, cô ta cũng sẽ không giống người đàn bà chanh chua mắng chửi người, chỉ ra sức khóc mà thôi.

Kỳ quái chính là, vốn rằng gã nghĩ bạn gái ôn nhu dịu dàng như vậy rất thỏa mãn nam tính tự tôn của gã, thế nhưng gần đây gã càng ngày càng chịu không nổi.

Khóc khóc khóc, suốt ngày chỉ biết khóc, cái gì cũng đều không hiểu, cái gì cũng không biết làm, chỉ chờ người khác tới giúp mình.

Aiz. . . Ai kêu gã đồng ý cùng loại nữ sinh này hẹn hò làm chi?

Hối hận?

Ừm. . . Thành thật mà nói, là có một chút. Gã tưởng niệm ngày tháng cùng các anh em đi uống rượu, gã tưởng niệm thời gian có thể tự do tự tại thích hẹn với ai thì hẹn, gã tưởng niệm cùng A Ngạn, A Tiệp chơi bóng. . .

Gã đặc biệt nhớ A Tiệp, cùng A Tiệp, gã thậm chí còn muốn trò chuyện với cô hơn là A Ngạn.

A Ngạn tuy rằng quen biết tương đối lâu, thế nhưng cá tính của hắn lại lạnh lùng, trái lại cùng A Tiệp một chỗ, cực có cảm giác may mắn thuận lợi. . .

“A Tiệp, mượn một lát anh đi tìm em!”

“Hả?”

Cho rằng A Đức sắp đi, không nghĩ tới gã lại xoay người trở về nói với cô một câu.

“Em đừng khoá điện thoại di động, có thể anh sẽ đi được, sẽ tới tụ tập với bọn em!”

Cô có chút vui sướng kiểu được sủng ái mà đâm ra lo sợ. Ấy vậy mà nghĩ đến gì đó, nụ cười nơi khóe miệng liền cứng lại.

“Quên đi nha! Hải người hẹn hò thì cứ việc, đừng đem bạn gái anh lại đây, cô ấy đi theo bọn em không quen, như vậy mọi người càng thêm khó xử.”

Cô nghĩ đến hẳn là mới rồi gã sẽ ra quyết định như vậy đi, nội tâm dâng lên một trận không vui.

Nghĩ tiếp, cô lại xua đuổi ý nghĩ này khỏi đầu, chỉ ít tại tiệc mừng sinh nhật mình, cô không muốn thấy gã cùng bạn gái anh em em. Yêu cầu như vậy không tính là tùy hứng chứ nhỉ?

“Anh biết.” A Đức vẻ mặt xấu hổ, gã biết San San tựa hồ không có cách nào hoà hợp với bạn bè của gã.

”Anh không phải có ý đó. Anh nói muốn một chút anh sẽ ‘một mình’ đi tìm em.”

Gã nói, khiến cô cả người giống một trái bong bóng căng tròn, trở nên nhẹ lâng lâng, nếu như không gắt gao nắm chặt tay lại, cô sợ mình cứ như thể bay vút vào không trung. . .

Không kiềm nén nổi vui sướng, cô vì quá mức hưng phấn mà bất giác nhìn gã lộ ra một nụ cười xán lạn như ánh mặt trời.

Nụ cười nhẹ nhàng đánh động tâm hồn Phàn Đức Phong, gã đột nhiên thấy A Tiệp thật rực rỡ. . .

“Được! Nói chắc nha! Không được nói dốt!”

Cô bỏ lại những lời này, liền vội vã từ bên người gã chạy đi, sợ chính mình sẽ nhìn không được mà tiết lộ tâm tình.

A Đức nhìn bóng lưng cô, lắc đầu, bỏ qua tâm tư kỳ lạ của mình, một lần nữa cầm lấy ba lô.

Phải đi tìm bạn gái, thế nhưng. . . Vì sao gã một chút cảm giác vui vẻ cũng không có?

“A Tiệp! Thọ tinh (*) nhà cậu còn làm cái quái gì vậy? Còn không qua đây?”

(*nhân vật chính trong tiệc sinh nhật – người được chúc thọ)

Trong nhà hàng, mấy chục sinh viên cười nháo hai ba tiếng đồng hồ, có người say bét nhè, có kẻ rống lên ca hát, có tên oản tù tì dẫu bia, mà nhân vật tiêu điểm đêm nay —— “thọ tinh” lại là người không tập trung vào cuộc nhát.

Thực sự là quái lạ! Mỗi lần có hội họp, đùa giỡn điên cuồng nhất, lớn gan nhất luôn luôn là Lục Vĩnh Tiệp, tất cả mọi người còn nhớ như in trong bữa tiệc mừng chiến thắng, cô một người ứng chiến với cả đám người luân phiên kính rượu, mấy tên đại nam sinh đều ngã xuống, cô vẫn đứng sừng sững không lay động mấy may.

Thế nhưng, hôm nay cũng không hiểu cô bị làm sao, uống không nhiều thì cũng không chấp đi, ngay cả nói cũng chẳng thèm bảo vài câu, vẫn nhìn chăm chăm điện thoại di động. . .

“Nhìn cái gì vậy? Chờ điện thoại của bạn trai sao?” Có người nói giỡn.

“Bạn trai hử? A Tiệp, cậu có đàn ông sao? Là tên quỷ không may nào vậy?”

“A Tiệp có bạn trai? Bạn gái còn có khả năng hơn! Ha ha ha !”

“Phiền muốn chết! Cút ngay!”

Cô thô lỗ xô tên miệng thú kia ra. Bình thường đồng đội vui đùa trêu chọc cô cũng không ngại, có khi còn phản kích trở lại, thế nhưng đêm nay cô không có tâm trạng nói giỡn. . .

Sao còn không gọi điện thoại ta? Không phải gã nói sẽ gọi điện thoại sao?

Phiền!

Cô hoắc mắt đứng lên. “Tớ phải về!”

“?”

“Cái gì? Đi? Có lắm hay không! !”

“A Tiệp, mới hơn chín giờ!”

Mặc kệ mọi người kì nèo như thế nào, Lục Vình Tiệp cũng không để ý đến, tiêu sái vác lấy ba lô, vẫy vẫy tay, đi ra nhà hàng, khởi động chiếc Wolf của cô, một người một ngựa sắt phóng ra ngoài như tên lửa.

5. Chương 04

Chương 4

Lục Vình Tiệp một hơi xông lên phòng trọ trên lầu ba, đó là căn phòng cô thuê bên ngoài sau năm thứ hai đại học. Cách trường học không xa, mà cách ký túc xá của bọn A Đức cũng gần. Mở cửa ra, đón tiếp cô chính là một mảnh phòng tối tăm u ám.

“Rốt cuộc thì mình đang làm gì vậy?”

Cùng lắm thì là gã thuận miệng nói ra một câu, thế mà cô lại nhấp nhồm không yên cả buổi tối, còn đem nguyên đám bạn bè vì cô tổ chức riêng tiệc sinh nhật quảng sang một bên.

Thực sự là vô dụng! Cô quăng ba lô lên trên giường, tự mình sinh hờn dỗi.

Đột nhiên, điện thoại di động phát ra tiếng chuông, cô lập tức chớp lấy, hoàn toàn quên mất chuyện tự trách vừa rồi rằng mình rất ư vô dụng.

“A lô? A Đức, em hả? Em đang ở nhà. Cái gì? Aiz, không cần! Hôm nay giải tán sớm rồi. . . Anh muốn tới tìm em hả? Được đó!”

Cúp điện thoại, trên mặt cô giãn ra một nụ cười ngốc ngếch.

Ai có quen biết cô mà nhìn thấy bộ dạng này, bảo đảm có đeo kiếng cũng phải vỡ tan tành! Thế mà cô vẫn không vui sướng không chịu được cơ!

A Đức tới so với trong tưởng tượng của cô còn nhanh hơn.

Nghe được tiếng chuông cửa, cô vội vàng phóng ra mở cửa. Ngoài phòng, tên thiếu niên cao to kia hầu như ánh hết cả khung cửa.

Cô nhếch môi cười.

“Hi! A Tiệp!”

“Vào đi rồi nói!” Cô nắm lấy cánh tay, kéo gã vào bên trong.

“Uống cái gì? Bia?”

“Hử! Tốt!”

“Anh không vội đi sao?”

“Không vội.”

“Tốt lắm.”

Từ tủ lạnh lấy ra hai chai bia, một chai ấn vào tay A Đức, một chai tự mình khui uống.

Tâm tình rất high, A Đức đã lâu không có tới, hôm nay có thể một mình ở cùng với gã, cô thực sự rất vui vẻ. . .

“Được rồi, hôm nay là sinh nhật của em. Chúc em sinh nhật vui vẻ!”

Phản Đức Phong lấy chai của mình cùng với của A Tiệp, hai người bèn nhìn nhau cười, ngửa đầu uống một ngụm lớn.

Đôi mắt A Tiệp sáng ngời ngời, gương mặt cũng đỏ bừng, gã có chút ngây dại nhìn A Tiệp. . . Chuyện gì xảy ra? Vì sao lại có cảm giác như nhớ như vậy? Đã bao lâu rồi gã chưa từng cùng A Tiệp uống bia như thế?

Không nói gì, hai người thoáng chốc lại khui hai chai mới, vậy nhưng cũng chẳng cảm giác được trầm mặc xấu hổ, trái lại còn nghĩ chẳng cần phải nói đối phương cũng có thể lý giải được chính mình. Cái loại cảm giác này rất tốt, thực sự rất tốt. . .

Phản Đức Phong thả lỏng ngồi ở trên giường A Tiệp, thấy một gói quà vút bừa trên đầu giường, gã mới nhớ đến –

“Ai da! Thiếu chút nữa đã quên, anh có quà muốn tặng cho em.”

Gã lấy từ trong ba lô ra một cái hộp cứng, dùng giấy gói rất đẹp, còn thắt thêm một chiếc nơ xinh.

Loại kiểu cọ thể này thực sự không giống A Đức, Lục Vệnh Tiệp tưởng tượng một tên cao lớn như thế, dùng ngón tay vừa thô lại dày, vụng về mà cẩn thận gói hộp quà, cô không khỏi bật cười, trong tim có dòng mặt ngọt lằng lằng chảy tràn. . .

“Là cái gì vậy?” Cô làm bộ không thèm để ý hỏi.

“ . . Em mở ra xem sẽ biết.” Gã ta nuốt nước miếng một cái, biểu tình thoát nhìn có chút kì quái.

Cô rất hiếu kì, khẩn cấp mở gói quà. . .

Một quyển. . . Một quyển Album? !

Cô há hốc mồm.

A Đức xấu hổ gãi gãi đầu. “Đây là San San chọn, cô ấy biết sinh nhật em, nói em là ta bằng hữu tốt của anh, bọn anh hẳn là nên cùng nhau tặng quà cho em. . .”

Lục Vệnh Tiệp chỉ có một loại cảm giác, đó là rất muốn đem món quà chết tiệt này xé tan thành từng mảnh nhỏ!

Ở trong lòng mắng chửi chừng trăm ngàn câu thô tục xong, cô đứng lên, đem hộp quà nắm chặt trong tay, đặt ở giữa đồng quà của những người khác tặng, trấn định lại, cứng nhắc mở miệng: “Cám ơn.”

Bạn gái của gã suy nghĩ cái gì, cô không phải không rõ, nói thật dễ nghe là tặng quà, thực chất căn bản là biểu thị quyền sở hữu.

Kỳ thực cô ta không cần làm như vậy, cô rất rõ địa vị của cô trong cảm nhận của gã.

Bằng hữu, chỉ là bằng hữu, cho dù là bạn tốt nhất cũng kém người yêu.

“Hôm nay uống nhiều nên hơi mệt, muốn nghỉ ngơi. Cám ơn quà của anh, cũng giúp em gửi lời cám ơn tới bạn gái anh.”

Cô âm thầm ám chỉ với A Đức — anh có thể rút đi được rồi đấy!

“Cái gì?” A Đức vốn tưởng hôm nay thật vất vả mới có thể cùng A Tiệp một chỗ, nghe cô nói như vậy, vạn phần kinh ngạc.

“A Tiệp, em có khỏe không?” Gã lại ngốc nghếch không phát hiện tâm tình của cô đang tuột dốc, ngược lại còn cho rằng cô đang khó chịu ở chỗ nào, lo lắng vươn tay đặt lên trán của cô.

“Không nóng. . .”

“Đã nói với anh chỉ là mệt mỏi thôi, em muốn ngủ.” Đẩy ra bàn tay hiện tại chỉ khiến cô thống khổ, Lục Vệnh Tiệp nói.

“VẬY ĐƯỢC RỒI.” Tuy rằng không muốn đi, nhưng A Đức cũng chỉ có thể đồng ý: “Anh đi.”

Cô ngay cả tiền gã cũng lười. Chờ mong càng lớn thất vọng lại càng nhiều, lúc này Lục Vệnh Tiệp cảm nhận được đạo lý này rất sâu sắc.

Nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại tận lực mặc kệ gã. Cô nghe được tiếng mở cửa, gã sắp đi sao? Đột nhiên có chút luyến tiếc. . .

Bằng hữu vẫn là bằng hữu mà! Cô hà tất phải nhỏ nhen như vậy, lấy tình bạn bè ra nói, cô bây giờ còn có thể được tận hưởng thời gian cùng gã uống rượu. . .

Hối hận. . . Có một chút. . .

Cô chú ý đến từng tiếng động nhỏ, đương lúc tiếng đóng cửa vang lên, cô cảm nhận được cảm giác đau lòng.

“A Tiệp!”

Là ảo thính sao? Ngay lúc thanh âm của A Đức phát ra sau lưng cô, cô thực sự hoài nghi.

Xoay người, “Không phải anh về rồi sao?”

“Lê ra anh đi rồi, thế nhưng lại nhớ ra còn thứ chưa đưa cho em.”

“Vật gì vậy?”

“Quà sinh nhật.”

“Anh vừa tặng rồi mà.” Người này bị bệnh mất trí nhớ sao?

“Vừa rồi cái kia là San San chọn. Cái này mới chính là anh chọn, muốn tặng cho em.”

Từ trong ba lô gã móc ra một bộ quần áo, chẳng có đóng gói bao hộp gì, thế nhưng vừa nhìn màu sắc cùng kiểu dáng, A Tiệp lập tức hét to từ trên giường nhảy dựng lên.

Cô ra tay đoạt lấy bộ đồ thi đấu nọ, lưng áo chính là số hiệu ngôi sao bóng chày cô sùng bái nhất, không chỉ như vậy, còn có chữ kí của anh ta. Cô tròn tròn hai mắt, không dám tin tưởng. . .

Thấy phản ứng của cô, Phàn Đức Phong đắc ý nở nụ cười.

“Mấy tháng trước, anh nhờ một người bạn ở Mỹ mua giúp anh. Bạn của anh cũng mê Yankees giống anh, bắt hẩn đi mua đồng phục đôi Red Sox quả thực là muốn lấy mạng của hẩn, huống hồ anh còn ép hẩn đi xin cho được chữ kí.”

“A Đức!” Cô cảm động ngẩng đầu nhìn gã.

“Thế nào? Vui hay không vui hả?!”

Gã còn chưa có cơ hội nói xong, đã bị tên gia hỏa nhà gã bổ nhào tới cắt đứt.

Lục Vệnh Tiệp ôm chặt lấy gã, vui sướng điên cuồng thét chói tai, khiến cái lỗ tai gã bắt đầu đau nhức.

“Rồi, rồi rồi! Anh biết em rất thích.”

Phàn Đức Phong cười khổ chịu đựng ‘bát trảo thiên công’ của cô, ầy thế mà gã không ghét, tuyệt không ghét.

Cô vốn bởi vì rất cao hứng mới ôm chầm lấy gã, mãi đến lúc hơi chút bình ổn được cảm giác hưng phấn, mới ý thức được mình đang tiếp xúc vô cùng thân mật với A Đức.

Cô không nỡ cứ như thế mà buông ra. . . Để cô sa vào niềm vui xa xỉ này một chút đi. . .

A Đức vì quà sinh nhật của cô mà rối rất nhiều tâm tư; A Đức quan tâm cô; trong lòng A Đức cô cũng có phân lượng. . .

Vậy là đủ rồi, cô không thể tham lam yêu cầu nhiều hơn được. . .

Hay tay ôm sát cổ A Đức, cô đem đôi mắt bọc lộ quá nhiều cảm tình của mình giấu sau lưng gã. . .

Lễ Tình nhân càng ngày càng gần, trên đường nơi nơi đều là quảng cáo quà tặng lễ tình nhân, trong trường học khắp nơi đều tràn ngập cảnh các cặp tình nhân sóng vai. Chủ đề mà các sinh viên thảo luận đều là Lễ Tình nhân nên đến chỗ nào ăn, tặng quà gì, đi nơi nào hẹn hò. . .

Thực sự là. . . đủ rồi nha!

Vậy người không có người yêu phải làm sao bây giờ? Bọn thương nhân lòng dạ hiểm độc kia có suy nghĩ tới chuyện đó hay không vậy? Mấy tên may mắn chìm đắm trong bể tình, có từng để ý tới tâm tình của người khác không hả?

Hiển nhiên là không có.

Lục Vịnh Tiệp đối với chuyện bất công bất nghĩa kiểu như vậy là xem không vừa mắt nhất, vì vậy cô leo lên chỗ cao nhất trường học hô to, tổ chức mặt trận liên minh những người độc thân, khởi xướng hoạt động liên tục, bao gồm cảnh cáo các cặp đôi không được làm ra những hành vi vô cùng thân thiết chướng mắt trong vườn trường, khởi xướng hành động kịch, treo băng rôn trắng, ngồi yên. . . chờ đợi, thực sự gây náo loạn một cái cuối tuần. . .

Thế nhưng, mặc kệ không tình nguyện cỡ nào, ngày 14/2 cũng sẽ không biến mất trên tờ lịch.

Ngày này, dù gì cũng sẽ tới.

Chết tiệt hơn nữa là vừa vặn rơi vào cuối tuần, cô có tròn một ngày đêm không có tiết để lên lớp, không có xã đoàn có thể đi, lại không hẹn được đám bạn hữu!!! Bọn họ đã sớm “có hẹn” rồi.

Buồn! Chỉ có một chữ! ! Buồn!

Ngủ cả ngày cho rồi! Cô đang dự định như thế, nhưng vừa ăn xong bữa sáng lại nhận được điện thoại của A Ngạn.

“Em đang làm gì vậy?”

“Em? Không làm gì hết!”

“Hôm nay có kế hoạch gì không?”

“Không có.”

“Vậy ra ngoài chơi đi?”

“Em với anh sao?”

“Đúng. Hai người bọn mình cũng không có người yêu không phải sao? Cùng nhau đi đi!”

A Ngạn bộ dạng đẹp trai, đầu óc cũng thông minh, thế nhưng kỳ quái chính là, chưa từng có nghe nói hân có bạn gái.

Không phải “giá thị trường” của hân không cao, mỗi lần có trận bóng là có hơn phân nửa nữ sinh hướng về phía A Ngạn, thế nhưng hân chưa từng hẹn hò với ai cả.

Tuy rằng cảm thấy có điểm bất ngờ, nhưng đề nghị của A Ngạn nghe qua rất hấp dẫn, đặc biệt ngày hôm nay cô thực sự không muốn một mình chôn chân trong nhà.

“Tốt! Đi đâu đây?”

“Anh lái xe, chúng ta đi bờ biển Bắc Hải, sau đó ăn thịt vịt, rồi đi tắm suối nước nóng.”

“Thích vậy! Đã quá à! Chùng nào xuất phát?”

“Bây giờ.”

“Em tới ký túc xá tìm anh!”

“Được.”

Không tới vài phút liền lao ra ngoài cửa, bởi vì cô không giống những nữ sinh khác ra ngoài còn phải trang điểm, bôi kem chống nắng, chọn lựa quần áo. Quải một túi xách giản đơn, đội nón lưỡi trai rất ‘men’, cô coi như đã chuẩn bị xong xuôi.

Ký túc xá của A Ngạn và A Đức cô đã tới lui rất nhiều lần, chỉ cần gật đầu chào quản lý một chút có thể đi vào, không cần đăng ký.

“Hey!”

A Ngạn đã sớm chờ cô ở cửa.

“Chào!”

“Anh cầm một cái chìa khóa.”

Trong lúc A Ngạn cầm lấy chìa khóa xe, cô nhìn vào phòng thăm dò một chút.

“A Đức không có nhà sao?”

“Em quên hôm nay là ngày mấy à? Sao mà tên đó ở nhà được chứ!”

Ồ ha. . . Cô cười gượng. Bị đâm một dao, thế nhưng hiện tại huấn luyện đã có kết quả, cô nhanh chóng đem cảm giác đau đớn ấy ném sang một bên.

“Chúng ta đi thôi!”

“Ừ! Xuất phát! !”

Cùng A Ngạn một chỗ rất vui vẻ, hắn rất cẩn thận cũng rất săn sóc cô. Bọn họ đi Kim Sơn tắm suối nước nóng, ăn thịt vịt, sau đó lại một đường từ núi Dương Minh dạo chơi trở về. Trên đường về, hắn còn dẫn cô tới một nhà hàng Pháp ở Thiên Mẫu ăn.

Thức ăn rất ngon, bài trí cũng rất sang trọng, nhà hàng này vừa nhìn là biết thuộc hàng cao cấp, người hầu như ngồi chật các bàn. Nói trắng ra, chỉ có thể nói cô thực sự có cảm giác không phù hợp nổi với tình cảnh dùng cơm quá trang trọng như vậy.

Nếu bảo cô chọn, cô thà rằng đi cửa hàng hải sản giá bình dân.

Thêm nữa là trong nhà hàng đều thuần một màu đỏ “tình nhân”. Được rồi, hôm nay là Valentine, lọ hoa hồng trên bàn nhắc nhở cô.

Lại nói, loại ngày như thế này, loại nhà hàng như thế này, làm sao có bàn trống? Hơn nữa bàn bọn họ ngồi là bàn đặt riêng. . . chẳng lẽ. . . A Ngạn đã sớm đặt trước ư?

Không, không có khả năng đâu nhỉ? Sáng sớm hôm nay hắn mới hẹn cô, rõ ràng là đột nhiên nảy ra ý định đó thôi.

Chỉ có một khả năng, chính là người hắn hẹn không thể tới, cô vừa vận được hắn trám vào để thay thế.

“Hắc hắc, A Ngạn, anh chơi không đẹp nha!”

“Hả?” Hắn dừng lại động tác cắt thịt, nhướng mày nhìn cô.

Bổ sung thêm chút, A Ngạn ăn cơm Tây quả thức rất là ưu nhã.

“Anh có bạn gái hồi nào?”

“Anh? Anh không có bạn gái.”

“Còn giả vờ!” Cô đem tình huống suy diễn kia thuật lại với hắn một lần.

A Ngạn cong khóe miệng. “Suy luận của em có một phần chính xác, có chỗ lại lệch lạc. Đầu tiên, anh đã có người trong lòng; thứ hai, đúng là anh đặc biệt lên kế hoạch cho hành trình hôm nay. Chỉ có điều em đoán sai ở chỗ — em không phải người bị túm tới thay thế ai cả, ngay từ đầu anh muốn cùng đi với em.”

A? Biểu tình của Lục Vịnh Tiệp giống như nuốt phải quả trứng vịt.

A Ngạn nói cái gì? Ngay từ đầu đã dự định hẹn với cô. . . ở chỗ như thế này? Trong ngày Valentine? Hắn còn nói hắn có người trong lòng. . . Sẽ không. . . Sẽ không là. . . chứ? !

So với cô, Đỗ Thừa Ngạn rất trấn định, thẳng tắp nhìn vào đôi mắt của cô

“Anh rất thích em. A Tiệp.”

Chuyện này thực quá hoang đường! Lục Vình Tiệp thiếu chút nữa từ trên ghế nhảy dựng lên.

“Em? Sao lại là em? Một chút nữ tính cũng không có!”

“Anh nói rồi, cũng có loại con trai thích con gái thẳng thắn, tự nhiên, không giả vờ hơn, chính là anh.”

Đúng! Cô còn nhớ rõ A Ngạn từng nói những lời này, lúc hắn nói ánh mắt xa xăm kỳ diệu, còn khiến cô hoảng sợ.

“A Ngạn, em không biết, ý em là, cho tới bây giờ, chưa từng nghĩ tới. Em vẫn coi anh là bạn bè. . .”

“Anh biết.” Hắn cười khở.

Lục Vình Tiệp phát hiện, A Ngạn hay cười khở, cũng rất đẹp trai. Nam sinh ưu tú như vậy, vì sao lại thích cô? Vì sao cô lại không thể nảy sinh cảm giác ngoài tình bạn bè với hắn?

Trong đầu cô quay cuồng rất nhiều suy nghĩ lung tung loạn xạ, A Ngạn lại nói một câu khiến cô cảm giác dường như mình bị một tấn thuốc nổ làm banh xác! !

“Em thích A Đức.”

Cô trợn to mắt.

“Em, em, em. . .” Cô nói không ra lời, toàn bộ gương mặt đều đỏ lên. Bị người khác một dao đâm trúng yếu điểm, khiến cô hoàn toàn không có năng lực phản ứng.

Tay A Ngạn lướt qua bàn, cầm lấy bàn tay không ngừng run rẩy của cô.

“A Đức không biết thưởng thức những điều tốt đẹp của em. Cùng một chỗ với anh, anh bảo đảm sẽ làm cho em hạnh phúc.”

“A Ngạn. . . Em không biết. . .” Trời ạ! Tại sao có thể như vậy? ! Cô ngay cả một chút chuẩn bị tâm lý cũng không có.

“Không quan hệ, em suy nghĩ đi, anh nguyện ý chờ em.”

Nói xong, A Ngạn thu tay lại, cúi đầu cầm lấy dao nĩa xắt thịt, động tác vẫn ưu nhã thông dong như cũ, tựa như hắn chưa từng nói qua chuyện gì quan trọng cả.

Đối với sự trấn định của A Ngạn, cô thực sự theo không kịp.

“Ha ha, xem món sườn cừu non ở đây nè, ngon lắm đó.”

Hắn ngẩng đầu nhìn cô cười, cô mới hồi phục tinh thần lại.

“Hơ. . . Ngon. . .”

6. Chương 05 - Part 01

Chương 5

Trên đường về, ngồi trên xe cô có chút xấu hổ, không biết nên nói gì với A Ngạn.

“Em không cần phải vội vã từ chối hoặc quyết định, anh chỉ muốn nói cho em biết cảm giác của anh.” A Ngạn phá vỡ không khí trầm mặc trước.

“Ừm. . . . Cám ơn anh.”

A Ngạn tiễn cô về nhà.

Đã sắp chín giờ, đương lúc cô về đến nhà, thấy ở cổng lớn dưới lầu nhà trọ có một người đang đứng, cô kinh ngạc không hiểu ra sao. Đó là người không có khả năng xuất hiện nhất. . . A Đức!

“A Đức?” Cô không đợi A Ngạn ngừng xe hẳn, liền gấp gấp mở cửa xe. “Sao anh lại ở chỗ này?”

“Anh tìm em! Em chạy đi đâu vậy? Muộn như vậy mới về, anh đợi lâu quá chừng.” A Đức sắc mặt rất kém, cũng khó trách, khí trời lạnh lẽo, bờ môi của gã đều trắng bệch.

“Tìm em làm cái gì?”

“Tìm em uống bia.” Gã giơ lên túi nhựa trong tay, bên trong quả nhiên là một đồng bia.

“Uống bia?”

“Anh thất tình. Chết tiệt! Tại lễ Tình nhân mà bị thất tình, cũng thật là quá xui!”

“A Đức!” Đỗ Thừa Ngạn cũng từ trên xe xuống tới, gọi một tiếng.

“A Ngạn? ! Sao cậu ở đây?”

“ . . Hai người bọn em không có người yêu mà! Bởi vậy ra ngoài đi chơi.” Lục Vình Tiệp trả lời có chút chột dạ.

May là A Đức có vẻ không chú ý cho lắm.

“Hay thật, cái cô gái đáng ghét kia, nếu như nói chia tay sớm một tí thì tốt rồi! Tổ đây hôm nay còn có thể ra ngoài chơi với các cậu!”

Nghe gã nói như vậy, A Tiệp thực sự có cảm giác dở khóc dở cười. A Đức nói giống như là thất tình còn so ra không đáng để ý bằng chuyện theo chân bọn họ đi chơi.

“Muốn uống thì quay về ký túc xá chúng ta uống được rồi.” Biểu tình của A Ngạn nhìn không ra bất cứ tâm tình gì, giọng điệu nhàn nhạt, bình thường đến mức có chút đáng sợ.

“Ý kiến hay!”

“Ừ.”

Bọn họ ba người thế là lại leo lên xe Đỗ Thừa Ngạn.

“Cái cô gái kia rốt cuộc còn có gì bất mãn chứ? Hức. . .” Mất say lơ đãng, gã mê man lẩm bẩm, “Tổ đều đã tận lực phối hợp. . . Còn nói cái gì mà tổ không quan tâm cô ta, không thương cô ta. . . Hừ!”

Một người 190cm tựa ở trên người bạn, đó tuyệt đối không phải là một chuyện dễ dàng, thế nhưng Lục Vình Tiệp lại không đẩy gã ra.

“Được rồi! Được rồi! Đừng nghĩ nữa! Nếu cô ta đã không hiểu cậu, chia tay thì chia tay! Có cái gì mà để ý?”

“Để ý? Tổ mới không thèm để ý cô ta, hừ. . . Tổ chỉ là, hức. . . Rất phiền muộn. Con gái vì sao đều phiền phức như thế? Vì sao yêu đương lại phiền phức như thế? Vì sao tổ luôn không có cách nào giữ chân một cô bạn gái? Vì sao tổ bị vứt bỏ ngay ngày Valentine? Đáng ghét. . .”

Nghe gã thuật lại chuyện của gã, tâm Lục Vình Tiệp từng đợt đau đớn.

Cô không thích cô gái kia, cho tới bây giờ vẫn không thích những hành động lén lút của cô ta, chỉ là tại trước mặt A Đức, cô chưa bao giờ nói ra.

Nếu như A Đức cùng cô ta có thể hạnh phúc vui vẻ. . . Cô không phản đối. Thế nhưng, hiện tại cô ta lại thương tổn A Đức, cô không thể tha thứ!

“Đừng đem loại con gái đó để ở trong lòng!” Cô nắm đầu A Đức, cầm giận bất bình nhìn gã rỗng to hơn, “Cái loại con gái ngốc ngếch, không cần bận tâm! A Đức, anh nhất định có thể tìm được cô gái tốt hơn, thích hợp với anh hơn, càng hiểu rõ anh hơn!”

Phản ứng của cô so với A Đức còn kích động.

Đôi mắt mù sương của A Đức dần dần có tiêu điểm, nhìn A Tiệp, đôi người đen lầy dưới hàng lông mày rậm thoáng chốc tràn ngập cảm động.

“A Tiệp, em thật là bạn chí cốt của anh!” Gã ôm cô một cái thật chặt, mạnh tới nỗi muốn bẻ gãy xương sườn của cô. “Em nói rất đúng, cô ta thì tính cái gì! Cô ta căn bản không hiểu anh! Chỉ có em hiểu anh nhất. . .”

A Tiệp tim đập thình thịch. Ý của A Đức là nói. . . là nói cô. . .

Cô còn chưa kịp chìm xuống đáy giấc mộng ảo tưởng đầy màu hồng, một tiếng “oẹ” khiến cô lập tức trở lại hiện thực, đẩy A Đức ra.

“Thùng rác! Thùng rác!”

Cô kêu quang quác, A Ngạn phát huy phản ứng tuyệt hảo của chuyên gia phòng thủ, đem thùng rác đã chuẩn bị tốt, kịp thời đặt trước mặt A Đức.

Oẹ. . .

Hình ảnh kế tiếp khiến hai người đều quyết định, sau này không nên uống nhiều làm gì.

Lục VỊnh Tiệp vỗ lưng gã, giúp gã thoải mái một chút.

“Anh đi xử lý một chút.” A Ngạn cầm thùng rác đi vào phòng tắm.

Phun sạch sẽ xong, A Đức cảm thấy thư thái hơn, dựa vào A Tiệp ngồi bệt dưới đất, có cảm giác cả người hư thoát.

“Có muốn uống nước không?”

“Ừ.”

Rót một ly nước, dứt gã uống xong, Lục VỊnh Tiệp lại dùng khăn ướt lau khuôn mặt của gã.

Nhìn gã bình thường cường tráng cao to nhưng giờ đây lại giống như một cậu trai mới lớn, ngẩng đầu lên ngoan ngoãn để mặc cô loay hoay lau mặt. Cô nhìn không được hơi cong khóe miệng, ngón tay cách lớp khăn mặt cảm nhận đường cong khuôn mặt kiên cường mà tuyệt đối nam tính của gã. . . Lòng của cô bỗng tràn đầy. . . có chút muốn cười. . . có chút trù ối. . .

“Em thật tốt.”

Gã khàn khàn thở dài khiến tim của cô đập nhanh hơn. . .

“Anh thật hy vọng San San có thể bằng phân nửa em.”

Tim đập nhanh hơn nữa. . .

“Anh, anh thích em sao?”

“Thích.”

Lục VỊnh Tiệp thật không ngờ chuyện cô khát khao nhất, lại ở trong tình huống không tưởng tượng được nhất mà trở thành hiện thực!!! Cô kích động, hưng phấn, mặt đỏ bừng lên. . .

“Em cũng, em cũng thích anh, A Đức.”

Gã thỏa mãn thở dài. “Đúng vậy! Giống chúng ta như vậy thật tốt, cái gì mà ái tình thật chó chết, toàn bộ đều là ngăn ngại nhất thời, thay đổi bất thường, chỉ có tình bạn, chỉ có tình bạn của chúng ta sẽ không thay đổi. A Tiệp, đồng ý với anh, vĩnh viễn làm bằng hữu tốt nhất của anh!”

Mặt của cô trong nháy mắt chuyển sang trắng xanh. Cô thực sự rất muốn dùng khăn mặt xiết cổ cho gã chết quách cho rồi!

Mà cái ý tứ của chữ “thích” kia gã vừa nói, thực sự ngốc như heo!

Cô hoàn toàn không có cách nào chịu được việc tiếp tục ở bên cạnh gã, thế nhưng vừa muốn đứng dậy, đã bị gã đương say rượu cạy mạnh quần lấy gắt gao, không thể động dậy.

“Không cần đi. . . A Tiệp. . . Đừng rời khỏi anh. . .”

Xem ra cô lại bị coi như gối ôm rồi.

Bất đắc dĩ, cô không có biện pháp tức giận với một người như vậy. . .

A Đức tựa hồ đang ngủ, tiếng hít thở trầm ổn báo cho cô biết thế.

Cô cũng không nhúc nhích, chỉ là để gã ngủ được ngon một chút. Minh như vậy có phải quá vô dụng hay không, cô đã không thèm nghĩ vấn đề này nữa, chỉ ít, giờ khắc này bọn họ ở cùng một chỗ. . .

Cô nhìn hàng mi đang khép chặt của gã, vươn tay gạt đi lọn tóc bướng bình loạn xoà che khuất cả vầng trán.

Tâm bỗng nhiên mềm nhũn, giọng nói của cô cũng không tự giác mềm mại hẳn. . .

“Valentine vui vẻ, A Đức.”

Khẽ khàng một câu, nhưng khiến Đỗ Thừa Ngạn vừa từ trong phòng tắm đi ra nghe rất rõ ràng.

Trên mặt hần biểu tình duy nhất là đau khổ. . .

Quãng đời sinh viên trong tình trạng hỗn loạn như thế, oanh oanh liệt liệt như thế bất tri bất giác trôi qua.

Tình bạn của bọn họ thủy chung vẫn tốt đẹp như ban đầu, A Đức, A Ngạn tốt nghiệp xong lên đường nhập ngũ, A Tiệp cũng tốt nghiệp đại học sau đó một năm.

Tốt nghiệp xong, cùng học khoa kiến trúc, A Đức cùng A Tiệp mở một văn phòng kiến trúc, không chọn khởi nghiệp tại đại đô Đài Bắc đã bão hoà mà ngược lại đến vùng Trung nam phát triển.

A Ngạn ở lại Đài Bắc gây dựng sự nghiệp, có vị thế gia tộc làm chỗ dựa, hơn nữa hần thật sự rất thông minh, ngăn ngại vài năm đã đem công ty biến thành ngôi sao mới có tiềm lực nhất về khoa học kỹ thuật.

Mà văn phòng A Đức cùng A Tiệp thành lập cũng chỉ vài năm đã trở nên nổi tiếng. Công ty chuyên môn đi săn lùng những khu nhà cao cấp nhất, thẩm mỹ lại đặc thù nên nhận được không ít ưu ái từ những doanh nhân nổi tiếng.

Mấy năm trước kinh tế đình trệ, có hai người hợp tác nhìn xa trông rộng, chịu tổn một khoản lớn tranh mua khu đất Tinh Hoa. Những năm gần đây bởi vì thiết lập những khu vực nghiên cứu khoa học mà phát triển thuận lợi mạnh mẽ.

Tuổi còn khá trẻ, hai vị phía bên đầu tư kia nghiêm nhiên trở thành bá chủ mới phát lên của ngành xây dựng khu Trung nam.

Chỉ có điều, bọn họ làm việc rất bí ẩn, rất ít tham gia đoàn thể thương nghiệp ở địa phương, chỉ chui đầu vào vẽ, ngoài ra việc trông coi công trường cũng ngón hết phần lớn thời gian của hai người.

Thật nhiều năm thật nhiều năm trôi qua, bọn họ vẫn như ngày nào là bạn bè tốt nhất, là huynh đệ tốt nhất, thật nhiều năm thật nhiều năm trôi đi, đã trải qua rất nhiều chuyện, cuộc đời của bọn họ cũng có những sóng gió lớn, rất nhiều chuyện đều đã thay đổi, chỉ là có một số chuyện dường như vĩnh viễn cũng sẽ không đổi. . .

“Anh cứ tưởng lần này nhất định sẽ thành công. . .” Một người đàn ông ngã vào sofa, thật sâu thở dài một hơi, trên bàn, trên mặt đất, lăn lóc một ít lon bia rỗng.

Cái tình cảnh này có vẻ quen thuộc ta, nhân vật chính xuất hiện cũng chỉ có thể là hai người! ! Phan Đức Phong và Lục Vịnh Tiệp.

Không phải là bọn họ một chút tiến bộ cũng không có chứ?

Nói chung, Phan Đức Phong đã trải qua lần thất tình thứ N trong cuộc đời của mình, mà người an ủi gã vẫn như cũ là Lục Vịnh Tiệp.

Cô máy móc gơ lên lon bia, ừng ừng dốc vào cuống họng.

Đối với chuyện A Đức thất tình, cô tựa hồ đã có năng lực miễn dịch, không có vui sướng, cũng không có khổ sở, chỉ là có chút bi ai nghĩ rằng – cả đời này cô chỉ đáng là thùng rác, là trạm cứu thương của gã.

“Aiz, quả nhiên là em đối với anh tốt nhất. Trên thế giới chỉ có tình bạn mới vĩnh hằng, chỉ có em vẫn luôn luôn ở bên anh. Tình yêu một điểm cũng không đáng tin, anh không bao giờ muốn yêu đương nữa!”

Lúc gã theo thường lệ nói xong những lời này, tựa hồ báo trước chuyện đêm nay sắp kết thúc. Phan Đức Phong lần nữa vượt qua sự đả kích của việc thất tình, mà Lục Vịnh Tiệp cô cũng sẽ không lại vì tuyên ngôn của gã mà mặt đỏ tím đập.

Nói cái gì không bao giờ yêu đương nữa, người này không được một tháng, tám phần mười sẽ tiếp tục rơi vào lưới tình.

Nếu như cô còn tin tưởng loại chuyện ma quỷ này, chính là đồ ngu!

Gã đã uống không ít, nằm nghiêng tựa hồ sắp ngủ, Lục Vịnh Tiệp cười khổ.

Xem ra A Đức hình như cũng có năng lực miễn dịch. Lần này thất tình, gã xem ra cũng không quá khó chịu, uống rượu cũng không tỉnh là nhiều lắm.

Phải nói là hai người bọn họ đều có cảm giác chết lặng. Nhiều năm như vậy, A Đức yêu đương, thất tình, hai người cùng nhau uống rượu, hình như biến thành một phần trong sinh hoạt của bọn họ.

Cô đá đá chân gã. “Ê, đừng ngủ say như chết vậy chứ, tắm rửa đi, muốn ngủ đi vào trong phòng ngủ!”

Gã ậm ừ vài tiếng, đứng lên, tuy rằng uống say có chút mờ mịt, vẫn thành thạo đi tới phía phòng tắm.

Đối với gã mà nói, nhà A Tiệp tựa như nhà của mình, gã nhắm mắt lại cũng có thể đi tới đi lui.

“A Tiệp, bàn chải đánh răng của anh đâu?”

Từ phòng tắm truyền đến thanh âm khiến Lục Vịnh Tiệp dừng lại động tác thu dọn vỏ bia rỗng, bất đắc dĩ trợn mắt trắng dã.

Đi vào phòng tắm, cô đẩy tên đàn ông khiến cho cả không gian trở nên chật hẹp kia ra, mở cánh tủ nhỏ phía trên bồn rửa tay, lấy ra đồ của gã.

“Nè! Của anh!”

“Làm chi mà cất đồ của anh đi?” Gã oán giận.

“Đây là nhà của em.” Cô nhướn mày.

“Có cái gì khác biệt? Nhà của anh cũng để đầy đồ của em đó thôi? Anh cũng đâu có cất nó đi chứ!”

Dường như gã đối với hành vi “cất đồ của gã đi” có sự bướng bỉnh không tầm thường. Không biết là uống say hay thế nào, cô lần đầu tiên nghĩ gã thật đúng là “ngốc” .

“Không phải là bởi cái kiểu thế mà bạn gái anh mới chịu không nổi đó chứ?”

“Chịu không nổi? Hừ! Anh chẳng hiểu cô ấy miễn cảm như thế làm chi. Anh với em giống như anh em, có cái gì mà để ý chứ? Phụ nữ đúng là lòng dạ hẹp hòi.”

Lục Vịnh Tiệp dở khóc dở cười.

Gã nói như thế với cô là có ý gì? Đã quên cô cũng là “phụ nữ” sao?

Người này hiển nhiên là dây thần kinh không phải thô một cách bình thường, thảo nào vẫn không thoát được số phận bị đá.

Không dư hơi cùng gã nói chuyện, cô lấy ra bàn chải đánh răng kem đánh răng khăn mặt của gã, thậm chí cả quần áo tắm rửa và đồ dùng hàng ngày, xếp lên ngay ngắn cho gã.

“Anh mau tắm đi!”

7. Chương 05 - Part 02

Đi ra phòng tắm, cô đến phòng khách đem gối đầu chăn mền trong tủ lõi ra, trải lên trên giường.

Làm xong những chuyện này, trong tai cô nghe từ phòng tắm truyền đến tiếng nước, cụt hứng ngồi ở trên giường, ngửa đầu, nhẹ nhàng thở dài.

Cảm giác trong nhà có thanh âm người khác đang hoạt động, đó là một loại cảm giác rất kỳ diệu, cho dù không nói gì, chỉ cần biết rằng có người ở trong phòng, sẽ không cảm thấy cô đơn.

Cô biết kế tiếp sẽ có một đoạn thời gian, bọn cô sẽ không cảm thấy tịch mịch. A Đức chỉ cần không có bạn gái, sẽ ở lì tại nhà cô, bằng không thì kêu cô qua ở nhà gã.

Nói như vậy hình như cũng không đúng lắm, thực ra là cho dù gã có bạn gái, cũng thường thường dăm ba ngày lại tạt qua đây ở ké, chỉ là sẽ không ngủ qua đêm.

Nguyên nhân ngoại trừ bọn họ là bạn bè tốt chẳng cần trò chuyện cũng hiểu nhau, còn có một điều chính là nhà gã. . . ngay sát vách.

Đây là căn phòng tốt nhất mà văn phòng kiến trúc của bọn họ tự mình xây nên, là khu nhà cao cấp một hộ khoảng năm mươi mấy bình (*). Văn phòng bọn họ được phân hai mươi hộ, trong đó hai hộ bọn họ giữ lại để ở.

(* [píng]: đơn vị đo lường của Nhật Bản (theo Thiều Chửu).

1 bình = 6 feet x 6 feet = 400/121 m² (khoảng 3,2 m²), như vậy 1 hộ ở đây khoảng 160 m²)

Miệng cô thường nói gã rất phiền, kỳ thực trong lòng lại cao hứng vì A Đức có thể ở bên cạnh cô.

Thế nhưng, tình trạng này có thể duy trì bao lâu đây?

Cô không phải chưa từng nghĩ tới chuyện thổ lộ với gã, thế nhưng mỗi lần chờ đến lúc cô cuối cùng lấy được dũng khí, cái tên không biết xấu hổ kia sẽ bày ra vẻ mặt xuân phong phới phới tuyên bố với cô- gã đang yêu!

Không phải khoa trương, chính cô cũng nghĩ không biết có phải mình bị trù ếm hay không? Thế nào mà lại vừa vận, trùng hợp như thế!

Có đôi khi cô thực sự cảm thấy quá mệt mỏi, đơn phương yêu mến một thời gian dài như vậy, đến tột cùng có thể có kết quả hay không?

Hoặc nói cách khác, sẽ có kết quả như thế nào?

Là gã cuối cùng tìm được một cô bạn gái trăm phần trăm, hay là cô tỏ tình, sau đó. . .

“Em nghĩ người ra chi vậy?”

Gã đàn ông kia không chút khách khí tung một chưởng trúng đầu cô, khiến cô quay đầu lại, hung hăng trừng mắt gã.

“Không có gì! Anh mau ngủ đi!”

“Chờ một chút!” Gã nắm lấy cô.

Một đôn vật đẹp như tuyền thủ đô vật Nhật bản đè bẹp cô trên giường.

“Ngủ chung đi!”

Lời gã nói chẳng khiến cô nảy sinh bất cứ liên tưởng lãng mạn gì, căn cứ vào nhiều năm kinh nghiệm, gã lại muốn biến cô thành gối ôm mà thôi.

“Không được, em còn chưa tắm.”

“Không quan trọng! Anh không ngại.”

“Anh không ngại, em để ý!” Một cú móc vào bụng tên to xác kia, thành công nghe được một tiếng kêu đau đớn, Lục Vĩnh Tiệp đang đắc ý có thể thoát thân, nghĩ không ra gã ta vẫn không buông tay.

“Cút ngay!”

“Đừng như vậy.” Giọng nói trầm thấp hờn hậu vang lên bên tai cô, khiến cho gáy cô một trận tê dại, “Hôm nay anh rất phiền muộn, thân là bạn tốt nhất của anh, em sẽ không thể theo giúp anh sao?”

Chiêu này thực sự là quá thú!

Lục Vĩnh Tiệp chửi bới, ầy mà cô rất không cam lòng thừa nhận. . . chiêu này rất hữu hiệu, gã biết cô không làm được chuyện cứng lòng mà không để ý tới gã.

“Ừm. . .” Ôm lấy thân thể ấm áp, Phan Đức Phong có cảm giác rất thỏa mãn.

Ở cùng với bạn gái đã chia tay cũng không có cảm giác vậy, chỉ có khi ở bên cạnh A Tiệp, gã mới có thể an tâm như thế, tốt đẹp như thế...

Gã nhanh chóng ngủ khò, lúc ngủ còn lộ ra nụ cười khiến Lục Vĩnh Tiệp nghiêng răng.

Cô thì trắng đêm không ngủ.

Văn phòng kiến trúc Vĩnh Đức gần đây nhận được một case, giúp một công ty khoa học kỹ thuật trong nước xây dựng ký túc xá cho công nhân tại vùng phía nam.

Tuy nói là ký túc xá, nhưng toà nhà này khác hẳn ấn tượng về những ký túc xá đơn sơ lại xấu xí, ông chủ phía đối tác yêu cầu phải đạt được tiêu chuẩn của khách sạn.

Sở dĩ họ chi mạnh tay như vậy là bởi vì chi nhánh công ty này là phần sản nghiệp lớn nhất hiện nay, lại có độc quyền những phát minh kỹ thuật của riêng, cho nên công ty tuy rằng quy mô không tính là khổng lồ, cũng không đưa cổ phiếu ra thị trường, nhưng vẫn thu lợi nhuận ở mức kinh người.

Khách hàng như vậy, đương nhiên là đối tác mà toàn bộ những văn phòng kiến trúc tha thiết ước mơ, vậy mà ông chủ bọn họ lại chỉ đích danh Vĩnh Đức.

Phan Đức Phong cùng Lục Vĩnh Tiệp đối với khách hàng có tiềm lực mạnh mẽ thế đều rất thích, càng thêm kiên định quyết tâm sẽ hoàn thành thương vụ lần này một cách thành công tốt đẹp nhất.

Tất cả vốn rất thuận lợi, bản thiết kế, kế hoạch hạng mục đều giao cho công ty đối phương đúng kỳ hạn, cũng từ thư ký của giám đốc bên kia biết được giám đốc đối phương tương đối thích nó. Nguyên là mọi việc ổn thỏa, đều sắp soạn thảo bản kế hoạch giao thầu khởi công, lại bỗng nhiên nhảy ra một Trình Giảo Kim (*). . .

(*1 vị danh tướng đời Đường, cụ thể thì mình không rõ nhưng ý là ông hay nhảy ra giữa đường chặn địch, ở đây ý chỉ có người hoặc chuyện gì đó xen ngang, phá đám)

Buổi trưa qua đi, thời gian nghỉ trưa của văn phòng kết thúc, vừa mới reng chuông, nhân viên lễ tân còn đang dậm thêm son môi thì có một cô gái mặc trang phục công sở màu đen, chỉ đích danh muốn tìm người phụ trách văn phòng Vĩnh Đức.

“Tôi là trưởng phòng tài vụ công ty Chấn Vũ.”

Xem ra tuổi còn trẻ, thể nhưng mái tóc dài buộc chặt sau đầu búi thành búi tóc cổ điển làm cô ta có vẻ hơi già, nghĩ không ra lại nắm vị trí quan trọng như thế.

Nhân viên tiếp tân biết công ty Chấn Vũ là khách hàng lớn của văn phòng, lập tức tùy tiện quăng cây son môi lên bàn, đứng lên.

Cô gái mặc trang phục công sở kia nheo mắt lại, hơi khó chịu liếc cái bàn lộn xộn nọ.

Ánh nhìn chăm chú của cô ta giống tia laser, làm cho lồng ngực người ta tê dại.

“ . . . Phan tiên sinh không có ở đây, chỉ có Lục tiểu thư.”

“Chuyện Phan tiên sinh có thể quyết định, Lục tiểu thư cũng có thể chứ?” Khách hàng lạnh lùng hỏi.

Không nghĩ tới khách hàng lại hỏi tới vấn đề không lịch sự như vậy, nhân viên lễ tân ngây ra một lúc. “A! Có thể chứ. Anh Phiên và chị Lục đều là ông chủ của công ty, hơn nữa ý kiến của bọn họ thông thường đều nhất trí với nhau.”

“Vậy là tốt rồi.”

Dưới sự dẫn đường của nhân viên tiếp tân, chỉ chốc lát sau, bọn họ đã tới bên ngoài phòng làm việc của Lục Vĩnh Tiệp, cô tiếp tân gõ gõ cửa.

“Chị Lục! Vị này chính là trưởng phòng tài vụ công ty Chấn Vũ. . . Cô ấy nói muốn tìm chị.”

Lục Vĩnh Tiệp Từ trong một đồng hồ đặc lung tung lộn xộn ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười tươi rói như ánh mặt trời.

“Hi! Xin chào!”

Ánh dương quang gặp gỡ núi băng Bắc cực, chỉ sợ cũng phải giảm thiểu uy lực của nó.

Lục Vĩnh Tiệp phát hiện đối phương cũng không cười, cô sững sốt một chút, nhưng mà cô đâu dễ dàng bị núi băng đánh bại như vậy, cô đứng lên, đi tới phía trước, “Tôi là Lục Vĩnh Tiệp, là một trong những người phụ trách của văn phòng kiến trúc Vĩnh Đức “

“Tôi biết rất rõ cô là ai. Tôi là trưởng phòng tài vụ công ty Chấn Vũ, Chu Tĩnh Trúc, ngày hôm nay tôi đến là muốn thảo luận với cô một chút, hạng mục kế hoạch của công ty cô không khớp với vài hạng mục chi trả.”

Ôi cha! Xem ra là tới tra hỏi. Hơn nữa nhìn cái vali xách tay nặng trĩu trên tay cô ta, biết ngay đối phương là có chuẩn bị mà đến.

Tiếp tân nhìn tình huống, rụt vai, liền vội vàng lui ra ngoài.

Hai cô gái toàn bộ buổi chiều đều ở trong phòng làm việc. Phòng làm việc có một mặt kính trong suốt, tất cả người ra vào văn phòng đều có thể thấy trên bàn làm việc giữa hai người, chồng tư liệu càng ngày càng cao, thỉnh thoảng truyền ra tiếng kêu oán giận của chị Lục, còn thấy cô lâu lâu lại bứt tóc phát điên.

Tương phản hẳn là, vị khách nọ vẫn đều bình tĩnh, lạnh lùng một cách đáng sợ, chỉ quét mắt lạnh nhạt nhìn người ta, cũng đủ để nhiệt độ không khí xung quanh giảm mất hai độ. . .

Phan Đức Phong vào buổi chiều sắp tan tầm mới từ công trường trở về, vừa đi vào phòng làm việc liền cảm giác được hôm nay bầu không khí có vẻ không giống ngày thường.

Im ắng thần kỳ.

“Sao vậy?”

Gã cảm thấy cơ thể mình căng thẳng hẳn lên. Không tầm thường, rất không tầm thường, phòng làm việc suốt ngày đều âm ỉ náo nhiệt, tràn ngập tiếng cười đùa. Người ồn ào nhất thường thường là A Tiệp, vậy mà hôm nay thanh âm gì cũng không có, ngược lại rất kỳ quái.

Ánh mắt mọi người tập trung vào một chỗ, nói cho gã biết nguyên nhân nó nằm ở chỗ nào.

“Anh Phàn!” Tiểu Lý phụ trách thiết kế nội thất chủ động cung cấp tình báo. “Trưởng phòng tài vụ công ty Chấn Vũ đến tìm chị Lục, hai người đã nói chuyện cả một buổi chiều, bầu không khí có vẻ hơi căng một chút. Xem ra cái cô kia không phải nhân vật đơn giản!”

Nghe được có người tới tận cửa phiên toái, Phàn Đức Phong nhẩn nhin cùng với mấy người khác đi nhanh đến phòng làm việc của gã với A Tiệp.

Mở cửa một phát.

Hai cô gái trừng mắt nhau, không ai nói chuyện.

“A Tiệp?”

Thấy Phàn Đức Phong xuất hiện, cục tức A Tiệp nghẹn nguyên buổi chiều nay rốt cuộc bạo phát.

“Vị này chính là trưởng phòng tài vụ công ty Chấn Vũ Chu tiểu thư, ông chủ công ty bọn họ đã đồng ý hạng mục kế hoạch, hôm nay cô ấy lại đến tranh cãi với em, nói một đống lớn vấn đề mà em đều chưa từng nghe qua. Thật là đủ %&*! Chưa thấy qua người OO×× như thế!”

Chu Tinh Trúc lờ đi chuyện công kích nhân phẩm của Lục Vịnh Tiệp, lạnh nhạt trả lời: “Cái hạng mục kế hoạch này vốn có rất nhiều chỗ chưa thật chặt chẽ, tôi chỉ mong muốn trước khi khởi công có thể hiểu rõ từng ly từng vụn hạng mục chi tiết.”

“Aaaaa ! Em chịu không nổi!” Lục Vịnh Tiệp bực tức vò tóc, cô ớn nhất là loại người nhìn thì ôn hoà nhưng ý nghĩ lại tinh tường minh mẫn như thủy tinh vậy, đó là giống người mà tính tình nóng như cô không thể hiểu nổi. “Em không muốn nói chuyện với cô ta! Đầu em sắp nổ tung rồi! A Đức, đổi người!”

Nói xong, Lục Vịnh Tiệp lao ra phòng làm việc, đóng sầm cửa lại.

Phàn Đức Phong không có cách nào khác, chỉ có thể gỡ đầu. Cùng bạn bè thân thiết làm ăn chung hay có chuyện như vậy, lúc gặp rắc rối hai người phải cùng nhau đối mặt.

“Nói đi! Chu tiểu thư.”

Vài chục phút trôi qua. . . Phàn Đức Phong cuối cùng cũng hiểu được nỗi thống khổ của Lục Vịnh Tiệp.

Gã nghiêm mặt lại, đè nén cơn xúc động muốn đánh người xuống, tận lực bày ra ngữ khí bình thản. “Chu tiểu thư, có lẽ cô không quá rõ về ngành kiến trúc xây dựng, trong hợp đồng bình thường sẽ không quy định những hạng mục quá chi tiết như vậy.”

“Tôi mặc kệ tình hình như thế nào, tôi chỉ biết là tôi cần đảm bảo lợi ích cao nhất cho công ty Chấn Vũ chúng tôi. Nếu như điểm này anh không thông qua được, chuyện hợp tác lần này của chúng ta e rằng phải xem xét lại một lần nữa.”

Được thôi! Không làm thì không làm! Ai cần chứ?!

Gã rất muốn rống lên như thế, mà thực tế gã cũng đã chuẩn bị mở miệng phun ra câu đó rồi!!

Đột nhiên điện thoại di động reo lên, gã phải tạm thời nhịn xuống.

“A lô?”

“Có phải là Phàn tiên sinh không? Tôi là Kiều Chấn Vũ.”

Phàn Đức Phong nhìn thoáng qua cô gái đứng đối diện, rất không khách khí nói với người ở đầu dây bên kia: “Kiều tiên sinh nếu muốn hủy hợp đồng, cứ nói thẳng ra.”

“Cái gì? ! Không không không! Làm sao có thể như vậy chứ? Năng lực của các anh là thứ chúng tôi muốn!”

“Vậy tại sao anh lại phái một nhân viên ở phòng tài vụ đến căn vặn chúng tôi đủ điều? !”

“Xin lỗi, Chu tiểu thư đang bên chỗ anh sao? Điện thoại di động của cô ấy tắt máy, tôi đang muốn liên lạc với cô ấy, có thể cho tôi nói chuyện một chút với Chu tiểu thư được không?”

Phàn Đức Phong cầm di động đưa cho Chu Tinh Trúc.

Xem sắc mặt của cô ta, cuộc đối thoại của hai người hẳn là chẳng vui vẻ gì, không tới vài phút, cô ta đưa điện thoại trả lại cho Phan Đức Phong, vẫn lạnh lùng nói: “Kiều tiên sinh có chuyện muốn nói với anh.”

“A lô?”

“Anh Phan, tối nay có thể mời anh và Lục tiểu thư dùng cơm được chứ? Chúng ta đến đó rồi bàn bạc lại.”

“Chẳng có gì cần phải bàn cả.”

“Đừng, xin anh đừng nói như vậy. Mong công ty anh cho chúng tôi một cơ hội.”

Đối phương đã nói như vậy, Phan Đức Phong cũng không thể tiếp tục làm bộ làm tịch, gã đồng ý, ghi nhớ thời gian với địa điểm.

Chu Tinh Trúc vẫn mặt mày nhăn nhó, thu dọn đồ đạc bày đầy trên bàn xong, ưỡn ngực thẳng lưng liếc gã một cái, sau đó xoay người rời đi.

8. Chương 06 - Part 01

Chương 6

Bữa cơm hẹn tại một nhà hàng trong một câu lạc bộ tư nhân cao cấp.

Phan Đức Phong cùng Lục Vĩnh Tiệp mặc dù đến nơi sang trọng như vậy, vẫn chỉ mặc áo phông quần jean như nhau. Chỉ cần bọn họ cảm thấy thoải mái là được rồi.

Người khác nhìn vào thì sao?

Người khác thấy thế nào thì liên quan quái gì tới bọn họ? !

Đi vào nhà hàng báo tên Kiều Chấn Vũ, nhân viên phục vụ dẫn bọn họ đi vào bên trong phòng riêng đã đặt trước.

Ngoài phòng mơ hồ nghe thấy bên trong có tiếng tranh cãi của một đôi nam nữ, đến lúc bọn họ đi tới, trận khẩu cũng đã dừng.

Một người đàn ông tướng mạo giống hệt minh tinh điện ảnh, đẹp trai tới không chịu nổi đứng lên nghênh tiếp bọn họ.

“Hoan nghênh hoan nghênh! Phan tiên sinh, Lục tiểu thư, tôi là Kiều Chấn Vũ.”

Không ngờ tới bản thân Kiều Chấn Vũ lại trẻ tuổi mà đẹp trai như thế, A Đức với A Tiệp thiếu chút nữa trợn tròn mắt.

Có điều đây quả thực là tướng mạo khiến kẻ khác phải há hốc mồm. Ngũ quan hoàn mỹ không tỳ vết, kết hợp với đôi mắt hoa đào câu hồn người, bên khoé môi là kiêu cưỡi nhàn nhạt mà xấu xa, sợ rằng đã lừa tình không biết bao nhiêu cô gái.

Ngoại trừ vẻ ngoài kinh người ra, trang phục toàn thân trên dưới của hắn cũng không đơn giản.

Bộ âu phục may thủ công từ Ý liếc mắt cũng biết giá trị không nhỏ, khiến vóc dáng cao gầy của hắn lộ ra không bỏ sót chút nào, phụ kiện trên người nhìn ra cũng toàn là hàng hiệu, càng khiến hắn thêm mười phần cao quý, mà đáng phục chính là lại không tỏ vẻ quá phô trương.

“Xin chào, Kiều tiên sinh.”

Phan Đức Phong lập tức nhận định mình không ghét con người này, bởi vì phương thức hắn nắm tay cũng giống như con người hắn, nhiệt tình chân thành mà không thâm hiểm.

Nhưng mà, trong phòng VIP cũng không chỉ có ba người. . .

An tĩnh ngồi trên ghế nhìn ba người bọn họ chính là cô gái buổi chiều rồi gây ra một trận bão táp tại văn phòng — Chu Tĩnh Trúc. Cô ta vẫn mặc bộ trang phục bảo thủ nọ, ánh mắt vẫn lạnh lùng khiến người ta không thể sinh ra hảo cảm thân mật.

Kiều Chấn Vũ nhận ra ba người ánh mắt đang gườm nhau, trong không khí thậm chí còn toé ra tia lửa, sầm sét đánh ầm ầm, bèn vội vã hoà giải.

“Ha ha. . . Xem ra mọi người đã gặp mặt. Đây là Chu tiểu thư phòng tài vụ công ty chúng tôi, cá tính của cô ấy hơi nghiêm khắc một chút, có điều đối với một ông chủ không câu nệ tiểu tiết như tôi mà nói là một trợ rất thủ đắc lực. Nếu như đã gây nên hiểu lầm gì, tôi chân thành xin lỗi hai vị, đồng thời nhân dịp bữa cơm tối này, mọi người hàn huyên vài câu, sau này thời gian hợp tác còn dài.”

Một đoạn giải bày nhẹ nhàng bằng giọng không nóng không lạnh, khéo léo xác định lập trường mỗi bên, cũng hóa giải sự đối lập giữa hai bên, càng thêm đảm bảo quan hệ hợp tác đôi bên sẽ không vì sự “hiểu lầm nhỏ” như vậy mà thay đổi.

Tên Kiều Chấn Vũ này Vũ không chỉ bề ngoài tuấn tú, ngược lại còn thật sự có tài.

Tuy Chu Tĩnh Trúc vẫn trưng ra bộ mặt đóng băng như xác chết, thế nhưng có ông chủ công ty Chấn Vũ đảm bảo lần nữa, Phan Đức Phong và Lục Vịnh Tiệp cũng bỏ đi ý niệm hủy bỏ hợp đồng trong đầu.

Kiều Chấn Vũ là một người có khiếu ăn nói, phòng VIP tuy chỉ có bốn người, ấy mà vẫn tràn ngập tiếng vui cười.

Trong đó cười đến mức khoa trương nhất, sáng khoá nhất đương nhiên là A Tiệp, ừm. . . dĩ nhiên cũng có người hoàn toàn không cười, ví như Chu Tĩnh Trúc.

Lục Vịnh Tiệp tuy rằng bề ngoài có vẻ vô tư hồn tự nhiên, nhưng kỳ thực lại là một người quan sát vô cùng tinh tế. Có lẽ do nhiều năm đơn phương yêu mến khiến cô sản sinh ra dây thần kinh mẫn cảm đó! Cô không có cách nào bỏ qua bầu không khí giữa Kiều Chấn Vũ và Chu Tĩnh Trúc, dường như có cái cảm giác kỳ diệu mà quen thuộc.

Như là Chu Tĩnh Trúc luôn luôn lạnh lùng nhìn Kiều Chấn Vũ kể chuyện cười, thế nhưng khi hắn xoay người, tựa hồ đang kiểm thứ gì đó, Chu Tĩnh Trúc yên lặng đưa cho hắn một cái khăn tay. Khi hắn nói đến một hạng mục số liệu nào đó của công ty, lại quên mất con số chính xác thì, Chu Tĩnh Trúc lặng lẽ bổ sung.

Loại phối hợp ăn ý này rất giống cô và A Đức, tuyệt đối không phải một sớm một chiều có thể bồi dưỡng mà thành. . .

“Kiều tiên sinh, anh và Chu tiểu thư là quan hệ gì?” Cô nhin không được tò mò hỏi.

“Chúng tôi là bạn cùng đại học.”

“Ha! Vậy là giống như tôi với A Tiệp!” Phan Đức Phong nói. “Hai người cũng là bạn bè thân thiết đúng không?”

Kiều Chấn Vũ phì cười.

“Chúng tôi?” Hắn nhìn sang Chu Tĩnh Trúc mặt chẳng chút biểu cảm. “Chúng ta không tính là bạn bè, muốn miêu tả chính xác quan hệ hồi học đại học của chúng tôi, phải nói là không đội trời chung.”

“Hả? Vậy sao lại công tác cùng nhau?”

“Ha ha! Đây gọi là bổ sung cho nhau đó!”

Phải không? Lục Vịnh Tiệp trái lại nghĩ đó gọi là tự ngược.

Không ngờ Phan Đức Phong lại gật đầu. “Có đạo lý, giống tôi với A Tiệp lại quá giống nhau, hai người đều cầu thủ, thường xuyên không chú ý tới chi tiết.”

“Có đôi khi kẻ thù của bạn, có thể sẽ là cộng sự đắc lực nhất!” Kiều Chấn Vũ nhếch môi mỉm cười.

Lục Vĩnh Tiệp không đồng ý. Nếu như muốn cô cùng người giống như Chu Tĩnh Trúc làm việc chung, cô nhất định sẽ phát rồ. Cô ngửa đầu uống một ngụm rượu, không nói chuyện.

“Ăn no rồi nhỉ? Không bằng chúng ta ra ngoài quây bar uống cái gì đó đi! Không khí ở quán bar của câu lạc bộ này cũng không tệ lắm.”

Khách tùy theo chủ, không có cách nào làm trái ý chủ nhà, đối với người muốn về nhà mình uống rượu tự do vui vẻ mà nói, Phan Đức Phong và Lục Vĩnh Tiệp không thể làm gì khác hơn là đi theo tới quán bar.

Kiều Chấn Vũ hiển nhiên là thường xuyên lui tới loại địa phương này, nhân viên phục vụ, quản lí, bartender đều rất quen thuộc với hắn.

Quán bar này — giống như Kiều Chấn Vũ nói, bầu không khí không tồi, có dàn nhạc sống biểu diễn, có một sàn nhảy nho nhỏ cho khách khiêu vũ, ánh nến chập chờn mờ ảo, ghế sofa màu đỏ thẫm êm ái, nơi nơi ngập tràn bầu không khí ái muội.

Chỗ như vậy dùng để “làm quen người khác giới”, là thích hợp nhất.

Trên thực tế, ở đây cả nam lẫn nữ điều kiện đều không kém.

Kiều Chấn Vũ xuất hiện, lập tức gây ra một trận xì xào hưng phấn giữa các cô gái, vài cô lớn mật đã chủ động tiến tới bắt chuyện với hắn.

Hắn khư khư giữ lấy thái độ ai đến cũng không cự tuyệt, tựa như một chú bướm hồ điệp dập dờn giữa bụi hoa, tự tại mà thích ý.

Lục Vĩnh Tiệp xoay người trốn trắng mắt, có vẻ không chịu nổi loại đàn ông này.

Cô quay đầu không muốn nhìn, khéo mắt đảo tới chỗ người vẫn ngồi lì ở góc, làm cho người khác hầu như đã quên sự tồn tại của cô nàng — Chu Tĩnh Trúc, bỗng nhiên phát hiện đôi mắt nàng ta nhìn chằm chằm Kiều Chấn Vũ.

Trong đôi mắt ấy, có loại cảm giác thống khổ mà cô đã quá quen thuộc. . .

Bỗng nhiên trong lúc đó, Lục Vĩnh Tiệp dường như hiểu ra điều gì. . .

Chính là giữa Kiều Chấn Vũ cùng “đối thủ một mất một còn” của hắn ở đại học, có lẽ cũng không chỉ là quan hệ như vậy, chỉ ít là đứng ở phương diện của Chu Tĩnh Trúc mà nói. . .

Vốn rất ghét nàng ta, bây giờ lại có chút. . . đồng cảm. . .

“A Tiệp, em thử xem coi! Vodka ở đây rất ngon. Đây là hãng gì vậy nhỉ? Chúng ta nhớ kỹ nha, lần sau mua về uống.”

Hình như đối với người không có hứng thú với mấy cô ở đây như Phan Đức Phong, gã hoàn toàn không thêm để ý tới bầu không khí trong quán, trái lại chăm chỉ thưởng thức loại rượu làm cho gã thích thú.

Đã bảo đây thần kinh của gã không phải thô một cách bình thường mà!

Lúc này mới suy nghĩ lại một chút, A Đức tuy rằng hẹn hò với rất nhiều bạn gái, thế nhưng đối với phụ nữ dường như luôn luôn không quá chủ động, quá nhiệt tình.

Tình cảm yêu đương của gã đều có một tiến trình nhất định — một cô gái thổ lộ với gã, gã đồng ý, sau đó gặp gỡ một thời gian, đến lúc đẳng gái chịu không nổi, yêu cầu chia tay, thế là kết thúc.

“Nè, A Đức!”

“Hả?” Ngửa đầu uống xong một ngụm rượu trong suốt, A Đức nhìn cô.

“Hình như đã lâu anh không quen bạn gái rồi nhỉ?”

“Phải không?” Gã hơi nhướn mày một chút. “. . . Hình như là vậy đó.”

“Ừm. . . anh muốn hẹn hò tiếp sao?” Cô có chút khẩn trương đợi gã trả lời.

“Anh?” Gã gãi gãi cái cằm lún phún mấy cọng râu mới mọc, suy nghĩ một chút. “Không đâu! Bây giờ đang sống rất tốt, yêu đương chỉ cho phiền phức.”

“Hừ! Anh mà sợ phiền phức thì mắc mớ gì quen bao nhiêu cô như thế?”

“Em tưởng anh muốn sao? Anh cũng muốn tìm một cô gái tính chuyện lâu dài, vậy mà hết lần này tới lần nọ không tìm được người nào có thể hiểu anh, phù hợp với anh. Aiz, phải chi em là phụ nữ thì tốt rồi.”

Một chương đánh vào đầu Phan Đức Phong, nương theo đó là tiếng rống giận vang lên: “Em là phụ nữ!”

“Hơ. . .” Đau nhức rên một tiếng, gã xoa xoa đầu, cười khổ. “Xin lỗi, xin lỗi, lâu lâu anh lại quên.”

“Phan, Đức, Phong!”

A Tiệp rất ít gọi cả họ tên gã, thông thường khi cô rống lên như thế, nghĩa là cô đang rất tức giận, hơn nữa từng lời của cô là từ trong hàm răng mà nghiền ra, cho nên Phan Đức Phong hiểu mình đùa có vẻ như hơi quá ... Gã vội vã giải thích:

“Ý của anh là — chúng ta là anh em, bạn bè tốt, không phải loại quan hệ này, nếu có một cô gái hết như em yêu anh, vậy là anh có thể xác định một người duy nhất được rồi.”

Phan Đức Phong nói khiến trong tâm Lục Vịnh Tiệp nổi lên hi vọng.

Tay cô thậm chí bởi vì hưng phấn mà run nhè nhẹ, cô vội đưa tay giấu dưới bàn.

Ý của A Đức là, nếu như. . . nếu như bọn họ không phải là quan hệ bạn bè, như vậy cô sẽ là người phụ nữ thích hợp với gã nhất sao? Bọn họ sợ dĩ mắc kẹt ở chỗ này, là bởi vì A Đức không thể đem cô biến thành người yêu sao?

Như vậy. . . như vậy nếu như cô nói ra chuyện đó. . .

Mấy năm nay không phải không nghĩ tới chuyện sẽ thổ lộ, thế nhưng A Đức sau khi thất tình luôn luôn nhanh chóng rơi vào một đoạn cảm tình khác, khiến cô ngay cả cơ hội thực hành cùng dũng khí đều không có.

Nhưng mà. . . mấy tháng qua, A Đức vẫn chưa có người yêu. . .

Tim đập rộn ràng, e rằng ngay cả A Đức đang ngồi bên cạnh cũng có thể nghe được tiếng lòng của cô. . .

“A Tiệp.”

“A? Cái gì?” Lấy lại tinh thần, mặt cô đỏ bừng lên.

“Nào, cụng ly!”

“Hơ! Tốt. . .”

Bọn họ cùng uống rượu, Lục Vịnh Tiệp cũng không để ý tới bên cạnh hai người bọn họ. . .

Chỉ thấy Kiều Chấn Vũ đã ôm một vị mỹ nữ bước xuống sàn nhảy khiêu vũ, Chu Tĩnh Trúc trầm mặc theo dõi hẩn, một bên điên cuồng dốc rượu mạnh vào trong miệng mình. . .

A Đức tựa hồ chú ý tới việc Chu Tĩnh Trúc uống rượu, chỉ là hình như chú ý sai trọng điểm. . .

“Chu tiểu thư, sao cô uống chiến thế?” Phan Đức Phong đơn thuần là vui mừng khi phát hiện ra người cùng sở thích.

Trước lúc Lục Vịnh Tiệp kịp thời ngăn cản gã, gã đã chủ động mời rượu nàng ta.

“Nào, chúng ta cùng cạn một ly!”

Chu Tĩnh Trúc trừng mắt gã, nhìn chăm chú ly rượu, nàng đã say, từ ánh mắt của nàng ta có thể cảm nhận được một loại hơi thở nguy hiểm. Rút đi tia nhìn luôn luôn lạnh lùng bình tĩnh, trong mắt nàng loé lên ánh điên cuồng bất chấp giá nào. . .

Nàng rút đi cây trâm cài trên búi tóc già cỗi, mái tóc vừa đen vừa óng ả giống thác nước chảy giữa không trung vẽ ra một đường vòng cung.

Nàng tóc dài xoa vai, thoát nhìn nguy hiểm. . . lại xinh đẹp không thể hình dung. . .

Nàng nhếch miệng cười, đó là lần đầu tiên thấy nàng cười, nụ cười của nàng quyến rũ mê hoặc như vậy, khiến người ta không thể nhúc nhích.

“Chu. . . tiểu thư?”

Cho dù có ngu ngốc mấy, Phan Đức Phong cũng có thể cảm giác được Chu tiểu thư này không được bình thường.

Chỉ thấy nàng hí mắt lại, liếc mắt sang tên đàn ông đang cùng cô gái xa lạ âu yếm thân mật, cắn răng, quay đầu lại, giống như con mèo bị chọc giận, nắm lấy cổ áo Phan Đức Phong, dùng sức mạnh gã không tưởng tượng được kéo gã tới gần –

“Chu. . . Ừm! !”

Nàng quần lấy đôi môi gã vẫn đang kinh ngạc. . .

9. Chương 06 - Part 02

Tức tức tức tức tức tức tức, tức, tức chết người mà!

Bị hôn! Không ngờ dễ dàng như vậy đã bị hôn! Cô mơ ước nhiều năm như thế cũng không dám hành động, cứ nhiên lại bị một tên Trình Giảo Kim nửa đường nhảy ra cướp mất một cách vô cùng đơn giản? !

Lục Vĩnh Tiệp một đường lôi Phan Đức Phong ra quán bar, lồng ngực nghẹn cái cục tức! Thật lâu vẫn không thể tiêu tan. . .

“A Tiệp, em đi chậm một chút có được hay không? Em làm gì vậy? !”

Đi thẳng ra ngoài quán bar, buổi tối bên ngoài không khí tươi mát, thoáng chốc thổi vào buồng phổi vẫn đục của cô, đầu óc đang phừng phực lửa giận mãnh liệt mới có thể tĩnh táo lại đôi chút.

Cô trừng mắt A Đức. . . “Không tóm anh ra, lẽ nào không công để anh bị ‘phi lễ’ sao?”

A Tiệp dùng từ khiến Phan Đức Phong nở nụ cười, giọng nói nam tính trầm thấp dễ nghe truyền đến trong gió đêm.

“A Tiệp, có phải là em chuyện bé xé ra to không đấy?”

Một kẻ cơ bắp cao 190cm, cách gì cũng rất khó tưởng tượng ra tình cảnh bị phi lễ ha?

Cô nhú mày. “Chu Tinh Trúc kia vừa rồi làm như vậy. . . Không phải là anh sẽ cảm giác rất hưởng thụ đó chứ?”

Thấy thái độ để ý của A Tiệp đối với chuyện này, Phan Đức Phong cảm thấy thú vị.

A Tiệp thật sự tức giận, tuy rằng gã nghĩ cũng chẳng có gì, nhưng mà A Tiệp tức giận đến mức gương mặt đỏ lên, trông thế nào cũng rất muốn chọc một tí. . . Gã không muốn kết thúc trò chơi như vậy. . .

“Ừ. . .” Gã cố ý gãi cằm, trầm ngâm chốc lát. “Cũng không tệ! Anh thấy Chu tiểu thư là loại người lạnh như băng, thế nhưng môi của cô ấy lại rất mềm nha! !”

Gã không có cơ hội tiếp tục hỏi tương tự hôn ban nãy, một cú trọng quyền đánh vào ngực gã.

“Thối tha! Thối tha! Thối tha! Đàn ông đều là bọn thối tha!”

“Sẽ đau đó!” Gã nắm lấy bàn tay cô, hiện tại trò chơi này có vẻ không vui rồi, A Tiệp hình như là rất nghiêm túc. “A Tiệp, em tức giận cái gì vậy?”

“Em! !”

Làm sao cô có thể nói với gã cô đổ kị? Cô làm sao có thể nói với gã, là cô tức gã tùy tiện để người ta hôn môi? Cô có cái quyền gì mà tức giận?

Cô bắt quá chỉ là bạn của gã.

Cũng chỉ là bằng hữu mà thôi. . .

Giống như bong bóng cao su đã xì hết cơn tức, cô buông tay.

“Không có gì. . . Em nghĩ, chắc là em uống hơi nhiều. . .”

“A Tiệp?” Thái độ chuyển biến khác thường của cô khiến gã nghi hoặc, đáng vẻ mắt tinh thần của cô lại khiến gã lo lắng, gã thà rằng cô cứ giống như vừa rồi vừa đánh vừa mắng gã, vậy chỉ ít cũng là A Tiệp mà gã quen thuộc.

Gã cũng không biết bộ dạng thất thần của A Tiệp, sẽ khiến gã. . . hoảng hốt. . . đau lòng như vậy. . .

Vô ý thức, gã vươn tay kéo cô lại.

“Đi thôi! Chúng ta về nhà.”

Tay cô bị bao bọc bởi một bàn tay to lớn, ấm áp mà thô ráp giống găng tay bóng chày.

A Đức tuy hơi ngốc nghếch, thế nhưng đôi lúc lại toát ra vẻ ôn nhu, rồi lại làm cho người ta động tâm, chỉ cần ở bên cạnh gã là có thể cảm nhận được một phần cảm giác an toàn.

Thật đáng buồn chính là, bởi vì gã là người đàn ông như vậy, mới có thể hấp dẫn bao nhiêu cô gái như “tre già măng mọc” tỏ tình với gã, mà gã cũng đều xem xét thu nhận toàn bộ.

Mắc cái gì mà mình lại đi yêu một người như vậy đây?

Bất đắc dĩ quay đầu nhìn gã đàn ông đi bên cạnh, gã cúi đầu nhìn lại, nhếch môi cười với cô.

A. . . cô thích nhất là lúc gã nở nụ cười!

Phát hiện ra mình đã lún sâu vậy rồi, thật đúng là một chuyện không biết nên giải quyết thế nào. . .

Cô nắm chặt tay gã, gã cũng đáp lại cô một cái nắm tay thật chặt.

Không muốn lại buông ra cái tên này nữa. . . Lục Vĩnh Tiệp tự nhủ với chính mình. Quá nguy hiểm, người này là một tên ngốc rất dễ bị người ta dắt mũi đi! Nếu không cẩn thận túm chặt gã, sẽ lại để người ta đoạt đi mất, cô không thể lại nhát gan lùi bước nữa.

Cô muốn nói cho gã, nói cho gã biết cô thích gã. . . Đã lâu, rất rất lâu...

“Em thích anh.”

Vừa mới bắt đầu nghe được câu nọ, Phần Đức Phong trong thoáng chốc còn chưa hoàn toàn tiêu hoá được cái ý tứ của Lục Vĩnh Tiệp.

Bọn họ vừa uống bia, xem xong một trận bóng tiếp sóng trên TV, tựa như bọn họ thường thường vẫn làm như vậy.

Đội bóng mình ủng hộ chiến thắng, tâm tình của hai người đều rất High.

Về phần vì sao bỗng chốc lại chuyển đến cái tình cảnh này. . . Thành thật mà nói, hết bị còn rồi lại tâm tình hưng phấn sau trận bóng ảnh hưởng đến não, trong phút chốc gã không có cách nào phản ứng kịp.

“Em nói cái gì?” Cau mày, nghiêng đầu, Phần Đức Phong nghĩ nhất định là gã nghe lầm.

“Em thích anh.”

Đôi mắt A Tiệp nhìn gã rất trong suốt, rất chăm chú.

Phản Đức Phong sững sốt, sau đó cười ha ha.

“Anh cũng thích em mà! Chúng ta là huynh đệ tốt nhất!” Bàn tay to bè mang theo lớp da chai dày vỗ lên vai cô, không chỉ như vậy, gã còn tặng cho A Tiệp một cái ôm của gấu béo.

“Không phải là như thế này! Ngu ngốc!”

Người bị ôm kia giãy giụa, chửi bới, còn nắm cái lỗ tai của gã xách lên.

Chết tiệt! Lực tay của A Tiệp sao mạnh dữ vậy. Đau muốn chết đi được! Phản Đức Phong đang say nhoáng cái tỉnh không ít.

“Thích mà em nói, không phải là kiểu yêu mến của bạn bè, mà là của những người yêu nhau!”

Gã trờng to mắt. “Em uống say rồi phải không?”

Đôi mắt của A Tiệp rất thanh tỉnh, cũng không hề có bộ dạng uống say.

“Phản Đức Phong, em nói em thích anh, vậy đáp án của anh đâu?”

A Tiệp chính là A Tiệp, ngay cả nói những chuyện thế này cũng giống như người gây sự.

Gã thực sự cảm thấy toàn bộ tình huống quái lạ này rất buồn cười, vừa nhìn đến đôi mắt rực lửa của A Tiệp, gã nhin không được phì cười.

“A Đức chết tiệt! Anh dám cười em? ! Em nói với anh em thích anh, anh cứ nhiên dám cười em!”

“Hắc, hắc, hắc! Nhẹ một chút! Đừng đánh người!”

Ừ thì gã da thô thịt dày, cũng khó có thể chịu nổi mấy cú đấm mạnh bạo của A Tiệp, lấy độ mạnh yếu ra đo, có vẻ cô thật sự đang nổi giận.

Phản Đức Phong nắm tay cô, thế nhưng khí lực của A Tiệp quá mạnh, gã bị cô đánh gục trên sofa, biến hai người thành tư thế kỳ quái dán cùng một chỗ.

Tư thế kỳ quái. . . mà mờ ám. . .

“Anh rốt cuộc thế nào?” A Tiệp nhìn xuống gã.

Thành thật mà nói, gã chưa từng thấy qua loại vẻ mặt này của A Tiệp. Giọng nói của cô có chút run rẩy, hai mắt lộ ra vẻ lo lắng không xác định, gương mặt thậm chí. . . đỏ? Đó là A Tiệp mà gã quen biết nhiều năm đây sao?

Gã có chút không xác định nổi.

Bởi vì. . . A Tiệp Lúc này, thoát nhìn thật yếu đuối. . . thật. . . làm gã đau lòng..

Gã nuốt nước bọt, ý thức được thân thể mềm mại đang thiêu đốt gã .Không xong rồi. . . không ngờ, không ngờ gã lại nổi lên “phản ứng” Không nên có. . .

Tại sao có thể như vậy? Đây là A Tiệp đó nha!

Chắc là do tác dụng của cồn. Gã tự ám thị chính mình — nhất định là do cồn. . .

“Rốt cuộc là thế nào!” Cô đã không nhin được tiếp tục thúc giục gã.

Có người tỏ tình mà hung hăng như vậy sao?

“Không biết.”

“Cái gì mà không biết? !” Cô rống lên.

“Anh không nghĩ tới.” Gã quyết định thành thực là chiến lược tốt nhất.

Lục Vịnh Tiệp cắn chặt môi dưới. “Vậy anh đối với em. . . anh đối với em có cảm giác gì?”

“... Là bạn tri kỷ, ở cùng một chỗ với em rất thoải mái, cũng rất vui vẻ.”

Mặt của cô đỏ lên một ít, mí mắt buông xuống, dời đi tầm nhìn.

Đây là lần đầu tiên gã phát hiện lông mi A Tiệp rất dài, ngũ quan cũng rất tinh tế xinh đẹp.

Cái bộ dạng kia của cô. . . rất đáng yêu.

“Chúng ta cũng không thể. . . tiến thêm một bước. . . hẹn. . . hẹn hò được sao?”

Môi A Tiệp hơi run. Gã đột nhiên thật muốn. . . hình như muốn hôn lên đôi môi nhỏ xinh đang ra chiều tội nghiệp kia. . . Bị chính ý niệm trong đầu của mình dọa cho khiếp sợ, Phàn Đức Phong sững sốt một chút.

“Sao đây! Là đàn ông thì thẳng thắn trả lời một chút đi!”

Mãi đến lúc A Tiệp đã nhẫn nại hết nỗi giục giã, gã mới vội vội vàng vàng thu hồi đồng suy nghĩ vẩn vơ.

“Cái gì? Hơ. . . Được rồi!”

Chờ một chút, gã đồng ý chuyện gì vậy trời? Hình như là vừa nói xong, gã liền hối hận. Cơ mà không còn kịp rồi, A Tiệp đã hưng phấn ôm lấy cổ gã.

“Thật hả? Em vui lắm!”

Đánh mất thời cơ để đổi ý, gã chỉ có thể cứng ngắc mặc A Tiệp ôm lấy.

Thân thể nam tính mẫn cảm cảm nhận được chỗ “mềm mại” nữ tính của cô chà xát nơi lồng ngực, cảm giác thoải mái khiến gã không đẩy cô ra.

Kỳ quái, trước đây sao gã chưa bao giờ biết A Tiệp cũng có ngực ta?

Phàn Đức Phong có điểm hoảng thần khi nghĩ về vấn đề này, hồn nhiên không biết mình đã đáp ứng cái chuyện gì rồi. . .

Lục Vệnh Tiệp tim đập thật nhanh, nhanh đến mức giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy.

Nhưng mà, biểu hiện bên ngoài thì chẳng ai nhìn ra. Trừ phi cực kì, cực kì chú ý, mới có thể phát hiện đôi môi từ từ mím chặt, còn có sắc mặt hơi tái xanh. . .

Cô lúc này đây, đang ở trong một khách sạn 6 sao mới khai trương, chính là cái loại người ta gọi là LoveMotel đó. Trong phòng tắm rộng hơn mười bình (*), có cả bồn tắm lớn mát xa rải đầy hoa hồng, cô đứng trước gương ngắm nhìn chính mình.

(*khoảng 32 m²)

Thân mình trần trụi, cùng với sắc mặt tái nhợt trước mắt có chút bất đồng, nhìn lại bóng dáng cô gái trong gương, có một làn da màu lúa mạch khỏe khoắn, tứ chi thon dài lại thanh nhã giống loài báo đen.

Lông mi của cô rất dày, đôi mắt trong sáng mà có thần, môi đỏ mọng hơi cong lên khiến người ta cảm giác được vẻ phóng khoáng không chịu trời buộc. Đôi mắt hạnh hơi cong nơi khóe mắt sâu thẳm lại mê người, phụ trợ cho ngũ quan của cô càng thêm tinh tế mà có phần tuấn tú của nam nhi.

Thân phận của cô là một trong những người làm chủ văn phòng kiến trúc Vệnh Đức, trên công trường xây dựng, có cả trăm công nhân nghe cô phân công sai phái. Muốn có địa vị vững vàng trong giới xây dựng do đàn ông đảm nhiệm là chủ yếu này, cô so với bất kì người đàn ông nào đều dám xông pha, dám làm, dám từ bỏ. . .

Thế nhưng, lúc này đây, cô chỉ là một cô gái. . .

Một cô gái bình thường chuẩn bị đối mặt với lần đầu tiên “thân mật tiếp xúc” trong đời mình. . .

Chính là ngày hôm nay. Ngay cả cô đều không thể tin, sẽ có một ngày như thế, cô cùng người mình đã thâm yêu thật nhiều năm phát sinh quan hệ. . .

Nuốt nước miếng một cái, trên mặt cô lộ ra biểu tình mà cả đời này chưa từng bày ra trước mặt người khác — đó là, sợ.

Không có gì phải sợ! Cô thử cổ vũ bản thân.

Xoay người vài vòng, cô nhìn một chút bóng mình trong gương. Thân thể của cô không có một chỗ nào không hoàn mỹ, bình thường luôn luôn giấu dưới mấy bộ trang phục nam tính, kỳ thực là phụ nữ trăm phần trăm.

“Còn không lại sao!” Cô ưỡn ngực, tự hào mỉm cười.

Lập tức suy sụp rũ vai xuống. Cô muốn gạt ai đây? Rõ ràng lo lắng sợ hãi muốn chết.

Lo lắng?

Cô đương nhiên lo lắng rồi!

Cái tên kia cùng với bề ngoài hồn hậu chất phác của gã không hề dính dáng, đã hẹn hò qua vô số mỹ nữ, là đại sắc lang “duyệt nhân vô số”.

Mỗi đoạn tình cảm lưu luyến của gã đều duy trì không được bao lâu, rồi lại rất dễ rơi vào một đoạn cảm tình khác. Vài năm làm bằng hữu của gã, cũng không biết nghe qua gã cùng bao nhiêu người gặp gỡ, cũng theo gã uống biết bao nhiêu lần ‘chầu rượu thất tình’.

Cô thực vất vả mới tìm được một “khoảng trống”, thổ lộ với gã.

Sau màn tỏ tình kia, nói thật ra, hai người cùng một chỗ cũng chẳng có gì thay đổi.

Không có biện pháp, hai người thực sự làm bằng hữu đã quá lâu, ngấm lại gã thực chưa hề coi cô như người yêu, tuy rằng thời gian bọn họ ở cùng một chỗ so với người yêu còn dài hơn.

Đi làm cùng một công ty, tan tầm cùng nhau ăn cơm, ở tại hai căn nhà sát bên, ngày nghỉ cũng cùng nhau chơi bóng, uống rượu. . .

Thế nhưng, lại cảm giác không giống như người yêu!

Cuối cùng là phải “làm”.

Đây là kết luận mà cô đau khổ suy nghĩ mãi mới xong.

Đã “làm” rồi, sau này nhất định sẽ không giống như trước!

Cho nên sau khi “mệnh lệnh” của cô ban ra, bọn họ mới đến nơi này.

“Cố gắng lên.” Cô xiết chặt nắm tay, nhìn vào bóng dáng trong gương tự động viên.

Khoác một chiếc khăn tắm lớn trắng muốt, cô mang theo vẻ mặt thông dong chính nghĩa, bước ra phòng tắm.

Cực kỳ giống một chiến sĩ can trường. . .

10. Chương 07 - Part 01

Chương 7

Phàn Đức Phong ngồi bên mép chiếc giường lớn mềm mại màu hồng phấn, đôi mắt nhìn chăm chăm vào TV, cũng không phải xem tiết mục Special mà khách sạn chuẩn bị... là tin tức thời sự thời.

Gã cầm lấy lon bia hộp một ngụm lớn, mãi đến lúc cái lon thiếu thiếu chút nữa bị gã bóp bẹp, gã mới phát hiện mình khẩn trương như thế nào.

Gã vội vã ném nó sang bên cạnh giường, nhập bọn chung với bốn năm vỏ lon lẩn lóc khác.

Loại chỗ thể này cũng chẳng phải là lần đầu tiên gã tới, nhưng chưa bao giờ lại căng thẳng đến vậy. . .

Quái lạ, gã thấy thực là kì cục, toàn thân đều cảm thấy quái dị bất thường.

Tuy đôi mắt nhìn đắm đắm vào màn hình TV, ấy mà lỗ tai vẫn chăm chú lắng nghe tình hình trong phòng tắm. Tiếng nước đã dừng thật lâu, cơ mà A Tiệp vẫn chưa ra. Phòng tắm nữa trong suốt kỳ thực là có thể nhìn thấy động tĩnh của người bên trong, vậy mà đến liếc một cái gã cũng không dám.

Nói như thế nào nhỉ? Cùng bằng hữu tri kỉ của mình lên giường, thực sự quá kì quặc.

Ngày đó hồ đồ đáp ứng yêu cầu hẹn hò của A Tiệp, thực ra gã chẳng suy nghĩ gì nhiều cho cam, mãi đến lúc này, gã mới phát hiện “tình thế nghiêm trọng” thế nào. . .

Cạch!

Tiếng mở cửa khiến gã gần như nhảy dựng lên.

Gã quay đầu lại, thấy A Tiệp chỉ khoác độc cái áo tắm đi tới.

Nuốt một ngụm nước bọt, gã chưa từng chú ý tới dáng người của A Tiệp, thế nhưng chỉ vừa liếc mắt như thể gã đã giật mình phát giác — trời ơi! A Tiệp không chỉ là có thân hình, mà vóc người còn mẹ nó đẹp!

Cô đi tới, đứng trước mặt gã.

Phản Đức Phong chỉ nhìn cô, động đậy một chút cũng không thể.

Lục Vịnh Tiệp chịu không nổi bầu không khí cứng ngắc ngượng nghịu như vậy, bèn nhắm mắt.

Trong nháy mắt đó, hai người đều không giống như bạn bè đã quen thân nhiều năm, ngược lại giống người xa lạ lần đầu tiên gặp gỡ, chân tay luống cuống.

“Khụ. . . Được rồi.” Cô hồi hộp liếm đôi môi. “. . . Bắt đầu đi!”

Nghe một câu như thế, Phản Đức Phong trợn to mắt, không khỏi vì sự bạo dạn của cô mà lú lười.

Giây tiếp theo, A Tiệp leo lên nằm trên giường.

Cô nằm vắt ngang giường, một vạt khăn tắm ngắn ngắn kia không che phủ nổi đôi chân thon đẹp. Màu da không phải là kiểu trắng nõn nà như nhiều người, mà là những đường cong cơ thể màu mật ong cân xứng khiến kẻ khác mạch máu sôi trào.

Gã chưa bao giờ biết A Tiệp lại có một đôi chân mượt mà như thế, chỉ cần tưởng tượng lúc nó mạnh mẽ quần lấy gã, để toàn thân gã tiến vào “trạng thái chiến đấu”. . .

Gã chưa từng dùng ánh mắt nhìn một cô gái để ngắm nhìn A Tiệp; gã cũng chưa từng nghĩ tới, A Tiệp sẽ nói chuyện yêu đương với tên đàn ông khác, có một dạo gã còn tưởng rằng cô là dân les, chỉ thích phụ nữ giống gã.

Nhưng, hiển nhiên là không phải. . .

Như vậy có phải là cô cũng từng cùng tên khác “làm” hay không?

Chưa từng nghĩ tới vấn đề này, vậy mà vừa thoáng nghĩ tới, trong đầu liền xuất hiện hình ảnh A Tiệp cùng một tên, ừm, là một tên không có mặt mũi ân ái với nhau.

Có phải cô cũng từng cho hắn xem qua thân thể của cô? Đôi chân thon dài kia có phải cũng từng quần quít lấy một tên đàn ông nào đó?

Không biết vì sao, cái suy nghĩ này làm gã phùng phùng lửa giận.

“Nè! Anh ngây người ra làm gì vậy?” Lục Vịnh Tiệp nhin không nổi mở miệng gọi gã.

Tên này cũng thật đáng ghét, không biết cô khẩn trương biết bao nhiêu, bất an biết bao nhiêu sao? Thế mà lại mặc cô nằm đơ ra một chỗ thể này, chỉ nhìn cô, cái gì cũng không làm.

Phản Đức Phong nhảy dựng lên. “Anh cũng đi tắm!”

“Không cần đâu!”

Cô kéo lấy gã, thân mình chui vào vòng tay của gã. Thân thể cường tráng thuộc về gã, hơi thở nam tính thuộc về gã khiến cô say mê lưu luyến thật sâu.

Đã lâu rất lâu. . . Cô thầm mến gã biết bao lâu. . . Mơ tưởng một cái ôm cũng đã lâu như vậy. . . Chỉ có thể vùi mặt vào bờ vai gã, cô mới dám cho phép cảm tình chân thực của mình bộc lộ ra.

Đúng vậy! Cô xấu hổ đó mà.

Thế nào? Không được sao? Nếu có người dám hỏi loại vấn đề này, cô nhất định lớn tiếng phản bác.

Dù sao thì người mà trước mặt người khác luôn biểu hiện ra bộ dạng không sợ trời sợ đất như cô. . . cũng sẽ có lúc xấu hổ, nhất là trước mắt người mình thích. . .

“A Tiệp. . .”

Lục Vệnh Tiệp vươn hai tay choàng lên cổ gã, đôi môi hồng phấn chu lên, nhẹ nhàng hôn môi gã.

Gã gặp sự chủ động của cô lại càng hoảng sợ, trợn trừng mắt.

Khoảng cách gần như thế, gã thấy cô từ từ nhắm chặt hai mắt, hàng mi thật dài đương run rẩy trông đến tội nghiệp.

A Tiệp cũng căng thẳng sao? Động tác của cô lớn mật như vậy cơ mà!

Sự tương phản rõ rệt như thế, lại thêm xúc cảm mềm mại từ làn môi đang dán lên môi mình, thân thể khẽ run, khiến gã thương tiếc khôn nguôi. Dường như bị mê muội, đôi tay gã cũng ôm chặt lấy cô, không kiềm chế nổi làm sâu thêm nụ hôn đó.

Đôi môi cô thật ngọt, đầu lưỡi ngấp ngừng đáp lại gã cũng chọc người trêu mến, gã nhịn không được càng muốn thăm dò nhiều thêm, muốn cô nhiều thêm. . .

Gã không nhớ rõ trước đây đã từng hôn qua chưa, có phải đã từng kích động điên cuồng giống như lần này không, chỉ biết là đương lúc hơi thở hai người trở nên bất ổn, đương lúc nguyên bản chỉ là một nụ hôn lướt qua, cũng đủ biến thành tình thế “dục vọng mãnh liệt như lửa cháy lan ra đồng cỏ”, gã thoáng buông cô ra, để hai người tránh khỏi nguy cơ thiếu dưỡng khí.

Gã nhìn A Tiệp khẽ hé đôi mắt long lanh mà bối rối của mình, cùng bờ môi bị mình hôn đến mức đỏ bừng, dính đầy chất dịch ái muội của hai người, ý niệm trong đầu duy nhất trong đầu gã là đề cô xuống, hung hăng hôn thêm một lần. . .

Cô hiển nhiên cũng cảm nhận được “chỗ nào đó” đang cứng lên của gã. . .

“A Đức. . .” Cô thở dài một tiếng mơ màng, vươn tay, chạm vào vòng ngực của gã.

Phản Đức Phong toàn thân cứng ngắc.

Hơ. . . Không chỉ cơ thể cứng ngắc, ngay cả. . . ngay cả “chỗ kia” cũng. . .

Thoáng chốc gã bỗng bình tĩnh lại. Những hình ảnh hạ lưu vô sỉ cấp thấp toàn bộ đều bị đánh bay ra sau đầu.

A a a a! Không được! Làm sao có thể như vậy? ! Tuyệt đối không được để A Tiệp phát hiện! Cô chính là anh em bạn bè tốt nhất của gã. Có sao mà gã có thể nảy sinh loại phản ứng như vậy với huynh đệ cơ chứ?!

Phản Đức Phong hoàn toàn đã quên, bọn họ bây giờ “hắn là” quan hệ người yêu mới đúng.

Haiz, cũng không có cách nào, thói quen đã nhiều năm qua, hơn nữa mối quan hệ đã được mặc định trong đầu, không phải nói sửa là có thể sửa mà –

“A Tiệp!” Như là bị bóng tay vội đẩy cô gái trong lòng mình ra, Phản Đức Phong nhảy dựng lên, “Không được! Không được! Không được!”

“Không được cái gì?” Tâm dần dần rằm xuống, dự cảm bất an thành hình trong đầu, che giấu run rẩy, Lục Vĩnh Tiệp hỏi.

Ra sức nắm lấy chùm tóc cứng, sự cố sức của Phàn Đức Phong giống như muốn nhỏ cổ tận gốc, cũng biểu hiện được gã có bao nhiêu phiền não! !

“Không được! Anh làm không được! Anh không có cách nào lên giường với em được!”

Như một nhát dao tàn nhẫn đâm vào lòng, nét mặt Lục Vĩnh Tiệp thoáng chốc tái nhợt.

Cổ nén để không tan vỡ thành từng mảnh, cô hít sâu một hơi.

“A Đức, quen biết anh nhiều năm như vậy, bây giờ em mới biết anh không cứng được.”

“Nói lung tung!” Đối mặt với kiểu lên án thế này, bất cứ tên đàn ông nào cũng không nhịn nổi. “Cơ thể của anh rất tốt! Chỉ là anh không có cách nào ... với em!”

Cho nên. . . là vấn đề của cô.

Là cô — cô không có cách nào khiến cho gã dậy nổi ham muốn.

Gã không muốn cô.

Bại.

Thảm bại.

Thất bại và khuất nhục nhất cuộc đời cô — chính là bi ai lớn nhất của một cô gái — đó là không có cách nào khiến cho người mà mình ngưỡng mộ trong lòng, dấy lên tí chút dục vọng nào. . .

Cô muốn khóc, thế nhưng lại không thể khóc.

Đối mặt với gã, một người đàn ông vừa cự tuyệt mình, là bằng hữu tốt nhất của cô, cô chỉ có thể cứng ngắc nặn ra nụ cười tươi, làm bộ như không có việc gì. . .

“Không quan hệ.” Cô nói.

Làm sao mà có thể không quan hệ? !

“Quên đi” .Cô tiếp tục. “Hãy để hai ta quên việc này đi.”

Làm sao có thể quên được tất cả? !

Bộ dạng A Đức thở dài một hơi đậm thật sâu vào mắt cô, tim đau đớn như bị bóp nghẹn, cô chết lặng không cho nước mắt chảy xuống.

“Như vậy thì tốt quá.” Xoa đi mồ hôi lạnh, Phàn Đức Phong nhe răng cười. “Ha ha. . . Vừa rồi thực sự làm anh đổ mồ hôi hột. Nói như thế nào nhỉ? Anh coi em giống như anh em ruột thịt của mình, mà anh em lại đi làm chuyện này thì kỳ cục quá đi mất. Được rồi, sau này chúng ta vẫn là bạn bè tri kỷ đúng không?”

Lần đầu tiên thấy ba chữ “bằng hữu tốt” tàn nhẫn biết bao nhiêu. . .

“Đúng.” Giọng nói khàn khàn chỉ muốn phát ra một chữ như thế, lại hao hết tất cả khí lực của cô, nhưng A Tiệp vẫn cười, đến nỗi cô cũng không biết mình đang cười cái gì. . .

“Haiz! Vậy là tốt quá! Em mặc quần áo vào đi. Chúng ta đi uống rượu hen! Ở đây là lạ làm sao đó, cứ ở chỗ này, cả người đều cảm thấy khó chịu.”

Lắc đầu, Phàn Đức Phong sút văng luôn cả chút cảm giác quái dị cuối cùng trong lòng.

Sự bộc trực của A Tiệp khiến gã bớt đi một gánh nặng. Hai người đạt thành nhận thức chung, gã cuối cùng cũng không cần rơi vào thế khó xử giằng co “thiên nhân giao chiến” nữa.

Cứ làm bạn bè là tốt nhất! A Tiệp là người bạn quan trọng nhất của gã, gã không thể tưởng tượng tình huống mà bọn họ biến thành tình nhân được.

Ngẫm lại hàng hà sa số những cô bạn gái lướt qua cuộc đời gã, rất nhiều người thậm chí gã chẳng nhớ nổi mặt mũi, gã không muốn A Tiệp của gã sẽ biến thành như vậy.

A Tiệp không giống như bọn họ.

A Tiệp là một người gã không muốn mất đi, cũng không thể thừa nhận chuyện mất đi cô, so với những người mà gã hẹn hò đơn thuần bởi vì dục vọng kia, quan trọng hơn rất nhiều.

Gã không muốn dùng dục vọng thấp kém làm bản đi quan hệ của bọn họ.

A Tiệp quay về phòng tắm thay quần áo, lúc cô ra tới, Phan Đức Phong cấp tốc kéo cô rời khỏi căn phòng mờ ám này.

Trong thang máy, A Tiệp cái gì cũng không nói, gã cũng không hề lên tiếng.

Chỉ có một mùi hương nhàn nhạt, tràn ngập trong không gian giữa hai người. . .

Đó là mùi sữa tắm hoà quyện với mùi thơm cơ thể của A Tiệp, là mùi hương đặc biệt toả ra từ người cô.

Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch! Tim gã đột nhiên đập loạn cả lên, bộ phận nào đó trên người cũng không nghe lời bắt đầu nóng bừng. . .

Chết tiệt! Gã nguyên rửa một tiếng, xoay người sang chỗ khác đối mặt với bức tường, không muốn để A Tiệp phát hiện bộ dạng lúng túng của mình.

Lâu lắm không gần phụ nữ. Nhất định là như vậy. Gã nghĩ tới biện pháp. . . Hay là nên tìm một cô bạn gái đi thôi. . .

Phan Đức Phong nhe răng trợn mắt đấu tranh với thân thể của mình, không có dư thừa tâm tư chú ý tới Lục Vĩnh Tiệp.

Nếu như gã ngẩng đầu liếc mắt một cái, sẽ thấy trên mặt A Tiệp là bộ dạng thê lương đến phát khóc. . .

Đó là bộ dạng A Tiệp chưa từng để gã trông thấy qua. . .

Phan Đức Phong đi vào văn phòng.

Từ quần áo tác phong của gã rất khó nhìn ra giá trị con người — bộ quần áo công trường dính đầy bụi đất, đội mũ bảo hiểm, trên cổ vắt ngang một chiếc khăn mặt ướt đầm, chân mang đôi giày leo núi chịu lực ma sát, chống mòn, chống trượt mà gã yêu thích nhất

Nhìn bộ dạng gã như vậy, hẳn là vừa đi thị sát quá công trình về

Nhân viên lễ tân ngày đầu tiên đi làm còn tưởng lầm gã là công nhân đuổi gã ra ngoài, có điều bây giờ đương nhiên sẽ không phạm phải sai lầm như vậy rồi! !

“Chào anh Phan!”

“Chào!”

Đương khi nhếch môi cười, khuôn mặt ngăm đen đàn ông mười phần trở nên cực kì mê người. Thân cao 1,9m, vòng ngực rắn chắc cường tráng, thêm cơ bắp săn chắc dưới ống tay áo xắn lên, Phan Đức Phong toàn thân trên dưới tản ra pheromone (*) nam tính hết sức mãnh liệt.

(*những chất được sử dụng như một tín hiệu hoá học giữa những cá thể cùng loài, có nhiều chức năng, trong đó có thể gây ra sự hấp dẫn với cá thể khác giới.)

11. Chương 07 - Part 02

Thấy một giọt mồ hôi nóng hổi từ gương mặt gã dọc theo cần cổ chảy xuống, chui vào lồng ngực cường tráng trên cơ thể đàn ông của gã, cô nàng tiếp tân mặt đỏ hồng.

“A Tiệp đâu? Tối chưa vậy?”

Ngắm anh Phen ngó cả người, nhân viên lễ tân ngây ra vài giây mới nghe ra Phen Đức Phong nói cái gì.

“Hơ. . . Hơ! Chị Lục nói xin phép nghỉ vài ngày.”

“Xin nghỉ?” Phen Đức Phong cau lại đôi mày rậm.

A Tiệp chưa bao giờ xin nghỉ. Không, cho dù có xin nghỉ, hẳn là cũng sẽ báo trước với gã mới đúng.

Đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra?

“Cô ấy có nói vì sao xin nghỉ không?”

“Không, không có.”

Không có cách nào tìm được đáp án thỏa mãn từ nhân viên lễ tân, Phen Đức Phong lấy ra điện thoại di động, nhấn phím gọi tắt số 1— đó là dãy số gã thường gọi nhất.

“Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Điện thoại di động phát ra giọng nói thu âm của nhân viên tổng đài khiến đôi mày gã càng nhăn tít hơn.

Tìm không được A Tiệp, khiến gã cực kì phiền muộn.

Gã bước đi quay về phòng làm việc của mình. Phòng làm việc của hai người thông nhau, chính giữa chỉ ngăn bằng tấm vách cao cỡ mặt bàn. Đó để tiện cho hai người bọn họ tùy thời quay đầu lại có thể cùng đối phương nói chuyện.

Không gian riêng?

Đó là thứ bọn họ không cần đến nhất.

Phen Đức Phong trừng mắt nhìn chiếc ghế da trông không sát vách, trong ngực cảm thấy rất khó chịu.

A Tiệp vì sao xin nghỉ?

Lẽ nào. . . Có liên quan tới chuyện ngày hôm qua?

Không không không, hẳn là không phải chứ. Bọn họ đã thống nhất là tiếp tục làm bằng hữu không phải sao?

Cực kì tin tưởng A Tiệp là một người nói được thì làm được, lại thêm nhiều năm kinh nghiệm là bạn bè với nhau, chắc chắn A Tiệp là nữ trung hào kiệt nói lời giữ lời, Phen Đức Phong nhanh chóng gạt bỏ cái lý do kia.

Lại lôi điện thoại ra gọi số vừa rồi, cũng không ai nghe máy.

Cả thời gian còn lại của buổi sáng, gã tựa như bị bùa mê, vẫn lặp đi lặp lại động tác đó.

Chính gã cũng không chút cảm giác được không bình thường.

Gã cần phải tìm được A Tiệp, không nghe giọng nói của cô, cả người gã đều không yên được.

Tối buổi chiều, điện thoại của cô cuối cùng có người tiếp.

“Alô! Lục Vệnh Tiệp.” Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói nam tính quen thuộc, Phen Đức Phong nắm chặt điện thoại, nhìn nó thở gấp.

“A Tiệp? Chết tiệt, em chạy đi đâu vậy hả? Điện thoại cũng không mở lên.”

“Hơ! Ha ha. . . Không có gì! Trong nhà có chút chuyện, cho nên em về nhà một chuyến thôi!”

“Có việc? Có chuyện gì?”

“Không có gì quan trọng lắm.”

“Vậy em nhanh một chút trở về!” Chính gã cũng không phát hiện, giọng điệu của mình vô cùng cấp thiết.

“Có lẽ em không thể quay về mau được.”

“Em nói cái gì? !”

“Em muốn tranh thủ nghỉ vài ngày, lên Đài Bắc tìm A Ngạn chơi.”

“Nghỉ ngơi? ! Vậy công tác tính sao bây giờ? Em lại bỏ anh đi tìm A Ngạn? Quá không công bằng nha? !”
Phàn Đức Phong quát.

“Hắc hắc. . . Khó có được lúc em thả lỏng một chút mà! Gần đây cũng không có case gì rắc rối. Anh để em nghỉ phép đi.”

A Tiệp nói kỳ thực không sai. Trong ấn tượng của gã, cô chưa từng xin nghỉ phép, yêu cầu như vậy cũng không thể nói là quá phận, đừng nói cô là một trong hai cổ đông chính, cô cũng giống như công nhân có quyền được nghỉ ngơi.

Vì vậy Phàn Đức Phong tuy rằng trong bụng có ngàn vạn lần không muốn, cho dù mình tâm không cam tình không nguyện cũng phải nghiêng rằng nói:

“Vậy rốt cuộc lúc nào em trở về?”

“Không biết. Một tuần, hai tuần, tùy tâm trạng thế nào.”

“Cái gì? ! Một, hai tuần? !” Phàn Đức Phong rống lên. “Không được!”

“Cứ như vậy ha! Em ra Đài Bắc sẽ ở tại khách sạn XX, có việc call em. Bye!”

Ngược lại với sự phẫn nộ của gã, đầu dây bên kia giọng nói A Tiệp nhẹ nhàng lại thoải mái, càng khiến Phàn Đức Phong phun máu chính là, cô cứ vô tư như thể cúp điện thoại.

“A Tiệp? A Tiệp! Alô !”

Phàn Đức Phong đập mạnh điện thoại lên trên bàn, trong miệng liên tiếp phun ra những câu thô tục.

Này thì toàn bộ công việc, hết thấy đều rơi xuống đầu gã rồi.

Người này sao tùy hứng vậy chứ, gã với cô làm bằng hữu nhiều năm như vậy, sao bây giờ mới phát hiện vậy ta?

Nhưng mà, khiến tâm tình gã không ổn, đến tốt cùng đơn thuần chỉ liên quan tới công việc hay vẫn là chuyện khác, gã không hề suy nghĩ. Trước mắt một đồng công tác đang chờ gã đi làm. . . Hơn nữa lượng công việc của A Tiệp. . . Mẹ nó! Thực sự là chính chết người ta mà!

Lục Vịnh Tiệp cúp điện thoại, hai tay lại nhè nhẹ run, may là chỉ dùng điện thoại để nói chuyện, thông qua điện thoại, gã sẽ không thấy được biểu cảm của cô.

Chỉ có giọng nói, thì cho dù rơi lệ, đối phương cũng sẽ không thấy. . .

Hiện tại cô hoàn toàn không có biện pháp đi làm, đối mặt với A Đức.

Cô không có cách nào, xem như là. . . chuyện gì cũng chưa từng phát sinh, xem như cô vẫn là Lục Vịnh Tiệp ngày xưa, xem như cô vẫn là bạn bè thân thiết nhất của gã.

Cô cần tạm thời trốn chạy đi chữa thương.

Đúng vậy, tuy rằng ngoài miệng nói không thêm để ý, tuy rằng bình thường cô luôn luôn biểu hiện rằng mình rất dũng cảm, thể nhưng cô cũng sẽ bị tổn thương, giống như hết thấy những cô gái khác. . .

Từ khẩu khí nói chuyện của A Đức, gã nhất định không cảm giác được sự khác thường của cô đâu! Cô cảm thấy vừa yên tâm, lại vừa muốn cười khở.

Ai bảo cô cứ khăng khăng một mực đi thích một gã gốc như vậy chứ?

Ngủ ngốc. . . A Đức ngủ ngốc kia. . .

A Tiệp không ở đây, hại gã ôm đồm thêm phần công việc của một người, thời gian tan tầm cũng muộn hơn so với bình thường rất nhiều.

Về đến nhà đã sắp nửa đêm, Phan Đức Phong đã đói bụng tới mức bao tử sôi ùng ục réo loạn cả lên.

“A Tiệp chết tiệt! Đi chơi một mình không để ý đến chết sống của bạn bè!” Gã nguyền rủa một tiếng, ôm lấy bao tử quất queo xuống cửa hàng tiện lợi dưới lầu, mua ba hộp cơm.

Chắc phải tìm một cô mà hẹn hò thôi.

Mang theo cơm hộp về nhà, một mình đứng trong thang máy lạnh lẽo cô đơn, Phan Đức Phong không khỏi nảy ra câu cảm thán như vậy.

Nếu như có bà xã, gã sẽ không cần thường xuyên ăn cơm hộp ngoài đường, sau một ngày công tác khổ cực về nhà, chờ đợi gã sẽ là cơm dẻo canh nóng. . . Thật là tốt nha!

Tưởng tượng chung quy vẫn là mơ tưởng, thực tế những mảnh tình vắt vai mấy năm qua của gã, không có một ai chống đỡ quá ba tháng.

Thực sự là kỳ quái! Tự nhận là điều kiện không kém, sự nghiệp thành công, tuổi trẻ tráng kiện, bề ngoài thì. . . Tuy rằng đã từng có vài cô bạn gái nói gã quá cơ bắp nên có vẻ hơi dọa người, nhưng hẳn là cũng có người thấy gã như vậy gọi là có phong vị đàn ông đấy chứ. . .

Những cô mà gã tìm cũng đều là những cô gái bề ngoài ôn nhu dịu dàng, quan tâm chăm sóc động lòng người, theo lý thuyết hẳn là rất hợp chứ nhỉ! Ấy thế lại cứ không bệnh mà chết yểu.

Không biết vì sao, mỗi lần như vậy gã đều là người bị đá.

Tâm hồn của anh căn bản không đặt trên người em. . .

Em không có cách nào tiến vào thế giới của anh. . .

Chúng ta không thích hợp. . .

Ở trong lòng của anh, rốt cuộc là bạn bè quan trọng, hay là em quan trọng. . .

Thực sự là gặp quỷ! Mỗi một cô nàng nói ra lý do chia tay với gã, đều giống nhau như đúc.

Ting! Thang máy tới tầng nhà gã, trong giây phút cánh cửa mở rộng, gã đột nhiên nghĩ đến –

Chờ một chút! Cũng không phải lần nào cũng bị đá.

Với A Tiệp mà nói, hẳn là chia tay trong hòa bình – nếu như, với A Tiệp vẫn tính là hẹn hò. . . Kỳ thực thì một chút cảm giác hẹn hò gã cũng không có.

Ha ha. . . May mắn!

Gã thấy may mắn là bởi vì — A Tiệp luôn luôn ở bên gã khi gã bị thất tình, cùng gã uống rượu, nghe gã kể khổ.

Thất tình lần này (?), là không phiền A Tiệp an ủi (cũng không cần nhỉ).

Bởi vì gã biết A Tiệp vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh gã, bọn họ sẽ không xa nhau, tự nhiên cũng sẽ không có chia lìa đau đớn. Tất cả chỉ là trở lại làm bằng hữu, tìm về cảm giác thoải mái tự tại.

Gã chớp mắt tiêu diệt hai hộp cơm, đương lúc mở hộp thứ ba ra, đột nhiên cảm thấy trong nhà yên tĩnh đến mức khó chịu, vì vậy mở TV, tự động chuyển sang kênh thể thao.

Bingo! Là trận cầu ngày đó gã cùng A Tiệp xem bây giờ đang phát lại.

“Anh đã nói trái cầu kia ra ngoài rồi mà!”

Nhìn động tác phát lại một lần nữa trên màn ảnh, Phan Đức Phong reo lên.

Quay đầu, trống không.

Đúng rồi, A Tiệp không có ở nhà.

Có cảm giác mất mát kì quái. . .

A Tiệp có ở đây thì tốt rồi, nếu như có cô, gã muốn nói cho cô biết, trái cầu ngày đó bọn họ hai người tranh luận tới mức mặt đỏ tía tai, chắc chắn là ra ngoài, tức là gã đúng rồi! Gã thắng. . .

Thế nhưng, A Tiệp không có. . . Đáng tiếc, A Tiệp không ở đây. . .

Đột nhiên lại mất cảm giác thèm ăn, điều này với gã mà nói, là hiện tượng rất ít khi gặp. Mở hộp cơm không muốn ăn ra, cứ như thế đặt lên bàn.

Gã nhìn trận bóng, trên sân cỏ là một tay ném bóng cao gầy người Nhật, tầm lưng kia cực kỳ giống A Tiệp. . .

Gã nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy A Tiệp.

Đội mũ lưỡi trai, đầu ngẩng cao, bộ dạng cao ngạo lại khó ưa, nghênh ngang đi vào phòng nghỉ của đội bóng chày tràn ngập mùi hôi thúi của bọn con trai.

Gã mỉm cười.

Trời ơi! Gã thực sự rất nhớ cô.

Gã không biết mình sẽ nhớ cô đến như vậy, cùng lắm mới chỉ một ngày không gặp mặt mà thôi. . .

“A Tiệp chết tiệt! Nhanh một chút cút trở về cho anh!”

Quay mặt vào khoảng không trống trải, gã rống to.

Hai tuần sau.

Lục Vịnh Tiệp ngồi ở vị trí sát cửa trên máy bay, nhìn đường phố quen thuộc ngoài cửa sổ, cảnh vật thu nhỏ đang dần dần phóng đại. Sắp hạ cánh rồi, cô cảm giác được áp lực trên màng tai từ từ tăng dần. . .

Hai tuần trôi qua, cô lại trở về nơi này.

Thế nhưng trong hai tuần đó, lòng của cô tựa hồ chưa từng rời khỏi.

Tình yêu vì sao lại dần vật người ta như thế chứ? Cô nghĩ tới cô em họ Mẫn Huyền đối với A Ngạn, A Ngạn đối với cô, còn có cô với A Đức. . .

Nếu như chiều mũi tên có thể đảo lại, thì sẽ tốt đẹp biết bao nhiêu?

Nhưng mà, đây lại cứ là chuyện không có khả năng.

Nếu như có thể khổng chế được, cũng sẽ không khiến nhiều người thống khổ như vậy. . .

Chí ít, cô mong A Ngạn bọn họ sẽ có kết cục tốt. Từ thái độ của A Ngạn, cô có thể cảm nhận được, hẳn đối với Mẫn Huyền cũng không phải hoàn toàn không có cảm tình.

Nếu như là vậy thì tốt quá! Nếu A Ngạn có thể thoát ra khỏi sự mê muội đối với cô, một lần nữa yêu thương một người, như vậy có phải là cô cũng sẽ làm được?

Một ngày nào đó, có phải là cô cũng có thể tìm được hạnh phúc thuộc về riêng mình?

Chỉ là. . .

Vì sao ý niệm này trong đầu không thể khiến cô vui vẻ hơn?

Niềm hạnh phúc kia nếu như không có sự tồn tại gã, thì còn có ý nghĩa gì?

Chắc là do bây giờ còn chưa tìm ra cách, sau này có lẽ sẽ làm được thôi!

Cô tự động viên chính mình.

Máy bay hạ cánh, đi ra cabin, cô không có hành lý gì nhiều, toàn bộ đều nhét trong ba lô của cô, cho nên không cần chờ hành lý gửi vận chuyển đến, trực tiếp ra sân bay.

“A Tiệp!”

Giọng nói quen thuộc khiến cô cả người đều ngây dại.

Nháy mắt mấy cái, dù sao một người cao lớn cường tráng như một ngọn núi nhỏ thế kia, rất khó là ảo ảnh nhà. . .

“Đáng ghét! Em cứ vậy mà biến mất hai tuần liền!”

Cô bị mắng, thế nhưng sau một giây đồng hồ, lại bị một đôi bàn tay có thể đè ép cô ôm lấy gắt gao.

“Anh. . . Sao anh lại ở chỗ này?”

Cô nhớ rõ ràng cô không hề nói với gã mình ngồi chuyến nào về, chính cô cũng là tới sân bay mới chọn đại một chuyến.

“Anh chờ em một ngày rồi! Nhắc cái này anh lại phải mắng em mới được, chỉ nói ngày hôm nay trở về, cũng không thêm báo mấy giờ hết!”

Gã ở chỗ này chờ cô? Một ngày? Từ chuyến bay sớm nhất đến bây giờ,... ít nhất ... cũng phải mười mấy giờ. . .

Bị ánh mắt kinh ngạc của cô nhìn đăm đăm có chút xấu hổ, Phần Đức Phong làm bộ khụ một chút.

Chính gã cũng rất khó giải thích hành vi của mình, cứ nghĩ tới lần “Bỏ trốn” này của A Tiệp lại khiến gã rất không an tâm, gã mới thành linh phát hiện, A Tiệp đối với gã mà nói, căn bản là một bộ phận không thể thiếu trong sinh mạng mình.

Thiếu cô, gã thấy toàn thân đều khó chịu.

“Khụ, không có biện pháp, hình như chưa bao giờ lâu như vậy anh không được gặp em, ngoại trừ lúc tham gia quân ngũ, không, sai rồi, hồi đi quân ngũ anh cũng trở về mỗi tuần.”

Trái tim đã sắp héo rũ chết đi, phảng phất như trong chốc lát lại tràn ngập sinh khí, Lục Vệnh Tiệp cắn chặt hàm răng, mới có thể ức chế sự cảm động tràn ứa. . .

Chưa từng khóc, thế mà sao lúc này đôi mắt lại nóng lên, thật chua xót. . .

A Đức quan tâm cô.

Cô không có ở đây, A Đức sẽ nhớ cô.

Cô. . . cô thực sự rất vui vẻ. . .

Như vậy được rồi, tạm thời. . . cứ như vậy là đủ rồi!

“A Đức! Em cũng rất nhớ anh!” Cô nhảy bổ vào người gã, giống con gấu koala bám lấy gã, thiếu chút nữa khiến gã té lăn ra mặt đất.

Phần Đức Phong phải lui ra phía sau hai bước, mới có thể hóa giải lực của A Tiệp, đồng thời vững vàng ôm lấy cô.

Hai người trưởng thành ở nơi công cộng thế mà phô ra những “động tác” kỳ lạ, khiến người qua đường ghé mắt chú ý. Thế nhưng, Phần Đức Phong một chút cũng không thêm để tâm. A Tiệp không nhẹ, thế nhưng gã cũng không để ý.

Gã chỉ biết là A Tiệp đã trở về.

Cuối cùng cô cũng đã trở về!

12. Chương 08

Chương 8

Nếu xét biểu hiện ở bên ngoài thì, cái cách bọn họ ở chung chẳng khác trước đây là bao . .

“Nhà em hay nhà của anh?”

Tan tằm xong, bọn họ luôn luôn cùng nhau ăn tối, sau đó đến nhà một trong hai người xem bóng, uống bia.

“Tung đồng xu quyết định.” Lục Vĩnh Tiệp trả lời.

“Được.”

Hai người, đứng ở trước hai cánh cửa đối diện nhau, tung tiền xu. Tình cảnh này có vẻ hơi bị khác thường, may là tầng này cũng chỉ có hai hộ của bọn họ, cho nên không bị ai nhìn thấy được.

Phản Đức Phong trong tay xách hai túi bia cùng một đồng đồ ăn vặt, thế là chuyện tung xu giao cho Lục Vĩnh Tiệp.

“Nhà của em.” Mặt số hướng lên.

“Được, mở cửa nhanh.”

Bọn họ vào nhà, Lục Vĩnh Tiệp quăng cái chìa khóa lên chiếc bàn ngay lối vào, nói:

“Anh bỏ đồ vô tủ lạnh đi, em đi tắm trước.”

Ngày hôm nay khí trời rất nóng, người cô nhộp nháp đầy mồ hôi.

Phản Đức Phong lên tiếng, xách đồ đạc vào phòng bếp, lấy bia nhét vào tủ lạnh chẳng có mấy món, để lại hai lon chút nữa uống.

Ngồi đợi A Tiệp đi ra, gã mở TV.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy.

Không biết thế nào, gã đột nhiên cảm thấy là lạ. Mặt đỏ lên, toàn thân cũng nóng. . .

Gã nhớ tới hình ảnh kia — hai tuần trước, cái lần mà gã cùng A Tiệp, khi đó gã cũng ngồi xem TV, chờ A Tiệp tắm ra, chỉ có điều lúc ấy trong đầu gã còn chưa in sâu hình ảnh miêu tả cơ thể trần trụi sau khi tắm của A Tiệp. . .

Gã còn nhớ rõ nụ hôn kia, chỉ sợ đó là nụ hôn nóng bỏng nhất cả đời này của gã, chưa từng nghĩ tới, chỉ là hôn cũng có thể như vậy. . .

Gã bất giác cảm thấy miệng khô lưỡi nóng, nắm lấy khoen lon giật mạnh ra, ngửa đầu nốc ừng ực lon bia mát lạnh, thế nhưng luồng nhiệt khô nóng trong cơ thể bị châm đốt lên làm thế nào cũng không dập tắt được.

Tại sao có thể như vậy?

Lục Vĩnh Tiệp từ phòng tắm đi ra, thấy bộ dạng A Đức ngồi bứt tóc, lại càng hoảng sợ.

“A Đức, anh đang làm gì vậy?”

“Anh —” ngẩng đầu thấy A Tiệp một khắc đó, gã quên luôn mình muốn nói gì.

Một chiếc áo ba lỗ rộng thùng thình, một cái quần sort, đó là quần áo bình thường A Tiệp hay mặc ở nhà, hẳn là gã đã thấy qua, thế nhưng. . . Thế nhưng sao bây giờ lại có cảm giác tim đập thình thịch thế này?

“Nóng quá, đưa bia cho em!”

Cô không để ý tới A Đức đang ngẩn ngơ, vừa tắm rửa xong uống một ngụm bia mát lạnh thì còn gì tuyệt hơn. Cô vươn tay chụp lấy lon bia trước mặt A Đức.

Phản Đức Phong nằm mơ cũng không nghĩ đến, lúc A Tiệp thoáng chạm vào người gã, gã cứ nhiên lập tức sản sinh “phản ứng”.

Gã nhảy dựng lên.

“A Đức?”

“Anh cũng đi tắm!”

Gã chạy ào vào phòng tắm, phịch một tiếng đóng cửa gấp.

Ý của gã chính là — gã muốn tắm nước lạnh!

Cởi quần áo, gã mở vòi nước lạnh, từ trên đầu dội xuống.

Dòng nước mát gột đi một thân mồ hôi lạnh của gã, thế nhưng không thể tẩy đi xúc cảm trên làn da gã. Vừa rồi bộ ngực của A Tiệp hình như lướt qua cánh tay gã, lúc cô đến gần còn truyền đến một mùi thơm thoang thoang. . . Trời ơi!

Cúi đầu nhìn nửa thân dưới vừa thành thực vừa thảm thương của mình, gã nghiêng răng nghiêng lợi nghiêng rửa.

“Ngu ngốc! Cô ấy là bạn tốt của mày! Mày làm cái quái gì mà khiến tao ra thế này hả? !”

Đối với ai cũng có thể động dục, riêng đối với bạn chí cốt thì tuyệt không thể động dục!

Sau một phen lấy đại nghĩa đả thông tư tưởng. . . Tên gia hỏa kia vẫn còn ngu muội cố chấp không nghe lời, vẫn như ngày ấy, tựa hồ chỉ cần thấy tên A Tiệp xuất hiện, gã liền không có biện pháp khắc chế bản thân, gã lại không có cách nào không nhớ lại buổi tối đó, nụ hôn đó. . .

Phản Đức Phong oán hận đâm lên tường phòng tắm một quyền.

Gã ở trong phòng tắm đợi lâu thật lâu, mới mệt mỏi kiệt sức lê ra ngoài. . .

“A Tiệp, anh về đây.”

Lục Vệnh Tiệp kinh ngạc.

“Vì sao?” Ở lại đây đã thành lệ cũ, không phải sao?

“Không! Khụ, là hôm nay anh hơi mệt, muốn về nhà ngủ. Anh đi đây, ngày mai gặp lại ở công ty.” Phản Đức Phong nói xong cũng không chờ Lục Vệnh Tiệp trả lời đã đi mất.

Hả? Gặp quỳ à!

Lục Vệnh Tiệp trừng mắt nhìn cánh cửa đóng chặt, trong lòng dâng lên từng đợt đau đớn như kim châm. . .

A Đức đang trốn cô. Hành động của gã rõ ràng như vậy, hiển nhiên là không muốn ở cùng một chỗ với cô.

Lúc về nhà còn rất bình thường, thế nhưng khi cô muốn lấy bia, không cẩn thận đụng tới gã, gã liền lập tức né tránh.

Gã sợ cái gì? Sợ cô dây dưa không rõ với gã sao?

Tâm tình tràn ngập khoái trá lúc cùng đi mua bia, vào trong miệng biến thành tư vị chua xót, Lục Vệnh Tiệp một mình gặm nhấm nỗi cô đơn vậy búa. . .

Tan tầm ngày thứ 6 cuối tuần, Lục Vĩnh Tiệp ở phòng làm việc đợi tới bảy giờ, cuối cùng mới đợi được người kia từ công trường trở về.

“A Tiệp, sao em còn ở đây?”

Người nọ hình như rất kinh ngạc, đưa ra hoài nghi một cách rất hợp lý, gã bởi vì nghĩ cô có lẽ không ở phòng làm việc, mới kéo dài tới lúc này trở về.

Nặn ra một nụ cười như bình thường, Lục Vĩnh Tiệp nói: “Bạn rộn đến bây giờ mới về sao? Cùng đi ăn cơm đi? Nhất định anh đang đói bụng.”

Gã gần như bật thốt lên “được”, lập tức nghĩ đến gì đó liền lắc đầu.

“Không, anh đợi lát nữa có hẹn với người khác!”

“Như vậy à. . .”

Đây đã là cuối tuần thứ ba rồi, tan tầm xong A Đức sẽ không thấy bóng dáng đâu, thậm chí ngay cả một tiếng bắt chuyện cũng không thêm.

Cố gắng xóc lại tinh thần, cô nói: “Không sao. Được rồi! Ngày mai có muốn cùng đi xem bóng chày hay không?”

“Ngày mai anh cũng có công chuyện rồi.”

Không còn biện pháp duy trì nụ cười trên mặt, Lục Vĩnh Tiệp giận tái mặt, bỗng nhiên đứng dậy.

“Em hiểu rồi.” Cô cứng ngắc thốt ra.

Lướt qua gã, cô giống thẳng lưng bước đi.

Phản Đức Phong vẫn đợi đến lúc cô rời đi, mới hít một hơi thật sâu.

A Tiệp hiểu lắm. Có nói cô hiểu, kỳ thực cô căn bản là không hiểu, làm sao cô có thể hiểu được, đàn ông trong một vài tình huống, là ý thức không thể không chế được.

Gã không phải cố ý muốn cự tuyệt cô, cũng không phải không muốn cùng cô một chỗ qua cuối tuần, trời biết gã muốn biết bao nhiêu!

Thế nhưng gã không thể.

Gần đây chỉ cần cùng A Tiệp một chỗ, gã liền trở nên kỳ quái khó hiểu.

Gã mong muốn đây chỉ là trạng thái thất thường tạm thời, chỉ cần qua một đoạn thời gian, bọn họ có thể trở lại như ngày xưa.

Chỉ là. . . Không biết đoạn thời gian này, đến tột cùng kéo dài có bao nhiêu.

A Đức đang trốn cô.

Vừa mới bắt đầu chỉ là hoài nghi, bây giờ đã biến thành khẳng định.

Nhìn gã mỗi lần né tránh ánh mắt của cô, nghe gã bày ra đồng lý do sứt sẹo đó, cô giống bị người ta hung hăng tát ột bạt tai.

Bọn họ không phải nói vẫn là bạn bè sao?

Có cần phải tránh cô giống như người điên hay không?

Cô cùng lắm chỉ là thích gã, nói cho gã biết, đó là chuyện không thể tha thứ đến mức như vậy sao?

Gã vội vã muốn phủi hết quan hệ, phân rõ giới hạn, có cần phải thế?

Khốn kiếp! Là ai nói muốn tiếp tục làm bằng hữu vậy? !

Lẽ nào, ngay cả ước muốn tiếp tục ở lại bên người gã, nguyện vọng nho nhỏ như vậy, cũng không có thể thực hiện sao? Tổ tình thất bại, cũng đồng nghĩa với việc ngay cả bằng hữu cũng không làm được sao?

Lục Vĩnh Tiệp vừa phẫn nộ lại thương tâm cắn răng, nắm chặt vô lăng trong tay. Cô gần như dùng tốc độ đua xe để chạy, phóng vút trong thành thị buổi đêm.

Bị camera chụp hình chạy quá tốc độ, từ ánh đèn nhá lên là có thể biết, thế nhưng cô bất chấp tất cả, cô không hề có ý định dừng hành vi gần như thí mạng nguy hiểm này, trái lại càng cố sức nhấn chân ga. . .

Phàn Đức Phong mang theo bản thiết kế cùng tài liệu kế hoạch mới nhất đi đến công ty Chấn Vũ hợp, bị giao cho nhiệm vụ này quả thực không phải gã cam tâm tình nguyện.

“Em không bao giờ muốn gặp cô ta nữa! Lần trước em chịu đựng nguyên một buổi chiều rồi, lần này đổi anh, tiếp, đổi, tác!”

A Tiệp đem giấy tờ quảng cho gã, còn nghiêng răng nghiêng lợi, có thể thấy được sự tình lần trước đối với cô tạo thành bóng ma lớn thế nào.

Gã chỉ có thể nhận lấy đồng tư liệu vừa dày vừa nặng.

May mà lần này hợp, ngoại trừ Chu Tĩnh Trúc khó chơi ra, còn có ông chủ Kiều Chấn Vũ.

“Ừm. . . Tôi rất thích thiết kế của bên anh.”

Nghe được ông chủ ca ngợi, Phàn Đức Phong đương nhiên có chút đắc ý.

“Tôi nghĩ giá thành của phần này có thể thấp một chút nữa, căn bản không cần chọn vật liệu cao cấp nhất như vậy.” Giọng nói không có độ ấm, tạt cho hai người đàn ông ở đây một chậu nước lạnh.

“Aiz, Tĩnh Trúc, cô cũng đừng tính toán chút tiền còm như thế. Công ty kiếm được lợi nhuận, đương nhiên phải bù đắp lại cho nhân viên, dùng nhiều tiền một chút thì có sao đâu?”

“Công ty có lợi nhuận, nên dùng tiếp tục đầu tư, không phải dùng để hoang phí.”

Hai người lại bắt đầu tranh luận cái vấn đề cũ rích, vừa mới phát sinh liền không dứt, thân là người ngoài cuộc Phàn Đức Phong chỉ có thể ngồi ở một bên cười khổ.

“Kiều tiên sinh, điện thoại của anh!” Thư kí đi vào thông báo.

Chu Tĩnh Trúc nhướng mày. “Chúng tôi đang tiến hành hội nghị quan trọng.”

Thư kí chống lại ánh mắt lạnh lẽo của Chu Tĩnh Trúc, cũng không kìm được run nhè nhẹ. “Xin lỗi. . . Nhưng Tuyết Lệ tiểu thư cô ấy nói. . .”

“Là Tuyết Lệ hả? Đưa điện thoại cho tôi!” Kiều Chấn Vũ nghe được tên đó mặt mày rạng rỡ, liền tiếp điện thoại. “Hi! Người đẹp. . .”

Hắn bịt ống nghe, phát tay xin lỗi với Phàn Đức Phong, sau đó vội vã đi vào phòng tổng giám đốc nói chuyện điện thoại.

Trong phòng họp còn lại Phàn Đức Phong ngượng ngùng chống đỡ Chu Tĩnh Trúc.

Vốn tưởng rằng cô ta sẽ nhân cơ hội này bàn những chuyện khiến gã đau đầu gì đó, thế nhưng cô vẫn trầm mặc. Cô cúi đầu, sắc mặt tái nhợt, cắn chặt môi dưới. . .

“Chu tiểu thư, cô có khỏe không?”

Gã nhìn bộ dạng cô hình như không được tốt cho lắm. Không phải là bị trúng thực rồi đó chứ?

Cô ngẩng đầu nhìn gã. “Yêu đương vui vẻ lắm sao?”

Vấn đề cô thành linh quăng ra khiến gã ngây người, không biết nên trả lời thế nào.

“Tình yêu. . . không nhất định. . . có chỗ tốt, cũng có chỗ không tốt.”

Không biết sao, rõ ràng gã từng có nhiều bạn gái như vậy, thế nhưng lúc này hiện lên trong đầu cũng chỉ có A Tiệp.

Sai, sai, gã cùng A Tiệp không phải là yêu đương. Hẹn hò hẳn là phải giống với những cô bạn gái trước đây, gã theo các cô đi ra ngoài shopping, mua sắm gì đó, sau đó các cô sẽ thật cao hứng, tận lực tiếp gã trên giường. . .

“Tôi chưa từng nói chuyện yêu đương với ai. . .” Chu Tĩnh Trúc thất thần nói nhỏ.

Phàn Đức Phong không được tự nhiên gãi gãi đầu.

Trọng tâm câu chuyện liên quan tới việc cá nhân riêng tư, cùng một cô gái không quá quen thuộc, gã không biết nên tiếp lời thế nào.

Gã thậm chí không biết có phải là cô nói chuyện với gã không, bởi vì ánh mắt của cô thủy chung dừng lại tại một điểm, đó chính là phương hướng Kiều Chấn Vũ vừa mới biến mất. . .

Trầm mặc qua mười lăm phút đồng hồ. . .

Cô nhẹ nhàng thở dài, sau đó như là hạ quyết tâm mới mở miệng: “Phàn tiên sinh, anh có bạn gái chứ?”

“Tôi?” Không nên tiếp tục nhớ tới A Tiệp! “Tôi không có.”

“Vậy hẹn hò với tôi được không?”

“Cái gì? !”

Lục Vệnh Tiệp nghĩ sớm muộn sẽ có ngày này.

Chỉ là cô không nghĩ tới, ngày này, sẽ đến sớm như vậy. . .

“A Tiệp, anh có bạn gái!”

Đương lúc Phàn Đức Phong tuyên bố như thế, trong đầu cô nháy mắt trở nên trống rỗng.

“Cái gì?”

“Anh quen bạn gái mới.”

“ . . . ”

Chiếc cốc trong tay phịch một tiếng rơi xuống đất, những mảnh vỡ cùng nước trà văng đầy mặt đất.

Cô liền vội vàng cúi xuống nhặt, ngón tay chợt đau xót.

Cũng đau sao! Vậy thì đây là sự thực, A Đức thực sự lại quen bạn gái. .

Trong đầu hiện lên rất nhiều hình ảnh, giống như đèn kéo quân thi nhau quay về! ! A Đức ôm lấy Tiêu Bình, San San giống chim nhỏ nép vào người A Đức, còn có rất nhiều rất nhiều cô gái, không biết là người tình thứ bao nhiêu. . .

Từng hình ảnh đều giống như một con dao, đâm vào trong lòng cô, cuối cùng dừng lại ở một cô gái không có khuôn mặt, cùng hình bóng A Đức chung một chỗ. . .

Thân thể của cô lung lay một chút.

“A Tiệp! Em làm sao vậy? !”

Tiếng rống của A Đức đập vào màng tai của cô, cô mới phát hiện mình vô ý bị đâm chảy máu ngón tay, liền bỏ vào trong miệng mút.

“Như vậy không được! Lỡ như bên trong còn có mảnh vụn thì làm sao?”

Gã nắm tay cô, tỉ mỉ xem xét, sau đó không để ý kháng nghị của cô, kéo cô vào phòng trà nước của công ty, trong đó có hộp cứu thương.

“Chờ một chút, trên mặt đất. . .”

A Đức ném cho cô một tiếng rống to hơn, có điều không phải với cô, mà là với nhân viên công ty.

“Tiểu Chu? Em đi vào phòng làm việc A Tiệp nhặt hết vụn thủy tinh dưới sàn lên, tiện thể dọn dẹp sạch sẽ!”

Gã kéo cô đi, nổi giận đùng đùng.

Thấy gã vừa vội vừa giận nhìn vết thương của cô, sau đó dùng bàn tay vụng về nhẹ nhàng bôi thuốc cho cô, vẻ mặt chăm chú như vậy, khiến lòng cô vừa chua xót lại ngọt ngào, tràn ngập cảm giác không nói nên lời. . .

“Chỉ là một vết thương nhỏ, không cần làm quá vậy chứ?”

Gã băng tay cô thành một cái bánh bao thiệt bự!

Gã ngẩng đầu, trưng ra khuôn mặt tức giận.

“Sao em lại không cẩn thận như thế? !”

Thì ra là gã quan tâm cô, nên mới khẩn trương vì cô.

Lục Vệnh Tiệp chớp mắt mấy cái, bức cho những giọt nước mắt bất cẩn một chút là có thể rút xuống phải lùi lại, nhếch môi cười khúc khích.

“Xin lỗi. . .”

“Em cẩn thận một chút.”

“Vâng, em không sao.”

Cô không có việc gì, cô sẽ không có việc gì. A Đức chính là bạn tri kỉ của cô, gã vẫn quan tâm cô như ngày xưa, chỉ có điều hiện tại hơn một người tới chia sẻ sự quan tâm của gã mà thôi.

Cô hẳn là phải sớm quen với loại chuyện như thế này mới đúng. A Đức cũng không phải lần đầu tiên có bạn gái, chỉ là lần này thời gian tương đối lâu một chút, lâu đến mức cô gần như bắt đầu hy vọng xa vời, chuyện đó căn bản sẽ không phát sinh. . .

“Bạn gái mới của anh là ai? Em có quen không? Bữa nào rảnh cùng nhau ăn một bữa cơm ha?” Cô lấy lại tinh thần, nhoẻn miệng cười.

“Ha ha. . . nói ra nhất định em không tin. . .”

Cô không nghe rõ ràng A Đức nói gì, chỉ nhìn thấy gã lúc nhắc tới bạn gái thì nụ cười hẳn trên mặt. . .

Trước mắt cô đã mơ hồ thành một mảnh. . .

“Buổi tối cùng nhau ăn một bữa cơm nhé?”

Khi A Đức đưa ra lời mời, lòng Lục Vệnh Tiệp thoáng trầm xuống.

“Là cùng với bạn gái của anh sao?”

“Ừ. Anh nghĩ bọn em nên nhận thức đối phương một chút, em sẽ phát hiện cô ấy kỳ thực cũng không tệ, không đến nỗi cứng nhắc như bề ngoài vậy đâu.”

Không cần! Cô không muốn biết bạn gái gã là một cô gái tốt đẹp cỡ nào.

Trong lòng mình điên cuồng hét lên như thế, thật đáng buồn chính là, cô vẫn theo thói quen gặt đầu.

Không có biện pháp cự tuyệt A Đức, quý tha ma bắt, chính là không có cách nào cự tuyệt A Đức!

“Tan tằm cùng nhau đi thôi!”

“Vâng. . .”

Cô rất muốn giẫm chết mình, sau đó đạp chết A Đức.

Thế nhưng mặc dù cô không muốn buổi tối đến đây cỡ nào, thì thời gian dù sao cũng không phải thứ cô có thể khống chế. Phần Đức Phong vừa tan ca là đến tìm cô, lái xe của gã đến, bọn họ đi tới một nhà hàng cơm Tây theo phong cách gia đình.

“Cô ấy là một cô gái tiết kiệm, không yêu cầu nhà hàng cao cấp gì cả.” A Đức giải thích như thế.

Cô nghe gã khen bạn gái mình thật là tốt, trái tim hoang vu một cõi. . .

“A! Cô ấy tới!”

Theo đường nhìn của A Đức men theo hướng cửa ra vào mà nhìn, con mắt Lục Vệnh Tiệp thiếu chút nữa lọt ra ngoài.

“Chu, Chu, Chu, Chu tiểu thư?”

“Xin chào.”

Cô gái lễ phép gật đầu, lộ ra nụ cười mỉm ngại ngùng.

Gặp quỷ rồi!

Khuôn mặt nọ chính là Chu Tĩnh Trúc không sai, thế nhưng mái tóc dài buông xoã ngang vai, thoát khỏi cặp kính đen nghiêm túc, mặc vào bộ âu phục liền thân trắng đen, thoát nhìn. . . thoát nhìn. . . thật dịu dàng, thật ngọt ngào. . .

“Tôi biết cô là bằng hữu tốt nhất của Đức Phong, sau này xin chỉ giáo nhiều hơn.”

So với bộ dạng ngây ngốc ghen hòng nhìn trần trối của Lục Vệnh Tiệp, Chu Tĩnh Trúc thoát nhìn ưu nhã hơn nhiều.

Cô ngậm cái miệng đang há hốc một cách xấu xí của mình lại.

“Cô có phải có một chị gái sinh đôi đi làm ở công ty Chấn Vũ phải không?”

Cô gái che miệng nở nụ cười, ngay cả cười cũng cười đến nữ tính như vậy. Thực sự là &*\$!

“Tôi không có chị gái, tôi chính là Chu Tĩnh Trúc, Lục tiểu thư thật thích nói đùa.”

Cô mới chính là người hay nói giỡn có được hay không? !

“Ha ha. . . A Tiệp, em cũng cảm thấy rất thần kỳ có đúng hay không? Anh đã nói với em rồi, cô ấy không nghiêm túc như vẻ bề ngoài đâu. Kỳ thực gạt công việc sang một bên, cô ấy quả thực là một cô gái rất tốt!”

Lời nói của A Đức kéo cô từ trạng thái khiếp sợ trở về. Bỗng nhiên cảm nhận được, tư cách của Chu Tĩnh Trúc hiện giờ là bạn gái Phần Đức Phong. . .

“Hai người. . . bắt đầu như thế nào? Vì sao em cũng không biết. . .” Cô mở miệng, nhưng phát hiện cổ họng mình khô khốc, vội vã cầm ly thủy tinh uống một ngụm nước lớn.

“Là tôi lớn mật mở miệng.” Chu Tĩnh Trúc tự nhiên thừa nhận. “Tôi thấy Đức Phong là một người rất tốt, liền hỏi anh ấy có bạn gái chưa, may là anh ấy nói không có, tôi liền đề nghị, không bằng chúng ta hẹn hò thử xem.”

Sau đó A Đức đáp ứng ư?

Được rồi, cô quên rằng đây là cách yêu đương của gã.

Vấn đề là, khẩu vị của gã cũng không kén chọn gì hết vậy? ! Người nào tỏ tình cũng đều tiếp thu, từ trước tới giờ gã chính là loại người tốt không có giới hạn.

Cho nên cô cũng thế sao? Lục Vệnh Tiệp đột nhiên bị ai nghĩ đến, ngày đó cô tỏ tình, đối với A Đức mà nói, cũng chỉ có ý nghĩa như vậy thôi sao?

Thảo nào A Đức liền đáp ứng.

Như vậy cô cùng những cô gái này có cái gì khác biệt đây?

“Lục tiểu thư, cô muốn ăn cái gì?”

Câu hỏi của Chu Tĩnh Trúc khiến cô phục hồi tinh thần lại.

“Tùy, tùy tiện.” Bây giờ có món gì cô cũng ăn không vô.

Chu Tĩnh Trúc thay ba người gọi món, lúc thái bò bít tết cho A Đức, còn chu đáo vì gắp xắt rau ngô ăn kèm ra, động tác thành thạo ưu nhã khiến A Đức rất là tán thưởng.

“Anh toàn bỏ hết vào miệng ăn thôi.”

Chu Tĩnh Trúc cười cười.”Vậy cũng được, em chỉ là muốn anh được tiện một chút thôi.”

“Cám ơn! Ha ha. . .”

Trước mắt là hình ảnh hai người mỉm cười đối diện, dạ dày Lục Vịnh Tiệp co rút đau đớn một trận. . .

“A Tiệp, sao em không ăn gì hết vậy?”

“Em? Hơ! Em ăn đây! Em đói bụng sắp chết rồi!”

Cúi đầu ăn, lặp đi lặp lại động tác nhấm nuốt, như vậy cô sẽ không cần ngẩng đầu, không cần nhìn, không cần cảm giác. . .

“Mấy món này hơi dầu mỡ và mặn một chút, lần sau đến nhà của em ăn đi! Em xuống bếp.”

“Em biết nấu ăn?”

Thực sự là nấu rất giỏi. Cô ta còn biết nấu ăn đấy!

Lục Vịnh Tiệp không nhìn, nhưng không cách nào không nghe. . .

“Biết chứ! Sống một mình đã lâu, tự nhiên sẽ biết.”

“Ai nói! Anh cũng ở bên ngoài sống đã lâu, vậy mà cái gì cũng không biết.”

“Anh là đàn ông mà!”

“Vậy tôi đây cũng coi như là đàn ông.” Lục Vịnh Tiệp rốt cục nhin không được mở miệng. Cô lấy khăn lau miệng, bò bít tết đã bị giải quyết không còn một miếng. “Tôi cũng không biết nấu ăn.”

Không khí trong nháy mắt đông cứng lại, bầu không khí có chút ngưng ngừng xấu hổ. . .

Cô thấp giọng chửi bới chính mình. Để làm chi mà kích động mở miệng vậy? Trước đây cô đều nhin được, trước đây cô không biết cùng bao nhiêu bạn gái của A Đức ăn cơm cơ mà!

“Ha ha. . . Từ đại học đến giờ, tất cả mọi người đều nói tôi là một nam nhân bà!” Cô cười lớn tự giễu, mong muốn có thể bù đắp lời nói lỡ lầm.

Là lỗi của cô, cô không nên phá hư bầu không khí, cho nên cô phải cứu vãn lại.

“Đội bóng chày của bọn tôi chỉ có một nữ sinh là tôi, bọn họ luôn theo tôi nói giỡn, riết rồi cũng quen.”

A Đức nhìn thật sâu bộ dạng cô đang cố sức kể chuyện chề cười thời đại học, cố sức nở nụ cười. . .

Lần đầu tiên gã phát hiện, A Tiệp cười so với khóc còn khó coi hơn. . .

13. Chương 09

Chương 9

“A Tiệp, tối nay em có bận việc gì không?”

“Em hả? Không có!”

Lục Vệnh Tiệp mỉm cười. A Đức muốn hẹn cô sao? Có lẽ là tới sân vận động luyện bóng chày! Bọn họ cũng đã một hai tuần không được vận động gân cốt rồi.

“Ừ, vậy có muốn đi với anh không?”

“Đi đâu cơ?”

“Tĩnh Trúc nói công ty đối tác cô ấy tổ chức một buổi tiệc rượu, cô ấy muốn anh đi cùng. Anh liền nghĩ, nếu như em không có việc gì thì chung với bọn anh. Cái kiểu tiệc rượu thế này nhất định rất buồn chán, em đi theo anh, chỉ ít hai người chúng ta có thể cùng uống rượu.”

Nụ cười trên khoé môi Lục Vệnh Tiệp bỗng chốc cứng đờ. Lần đầu tiên trong cuộc đời cô có xung động muốn đi giết người. . .

Hít sâu một hơi, nắm chặt đầm tay, bình ổn tức giận, cô híp mắt nhìn gã.

“Chu tiểu thư muốn anh tham gia, tức là muốn anh làm bạn trai của cô ấy, anh lại bảo em đi thì thành cái gì? Hơn nữa anh sẽ không buồn chán, bởi vì bạn gái anh ở bên cạnh không phải sao?”

Phản Đức Phong không có cách nào phản bác lời của cô. Trong lòng kỳ thực cũng biết đó là một ý tưởng rất nhảm nhí, chỉ là gã kìm lòng không được nói ra, gã kìm lòng không được . . . muốn cùng A Tiệp một chỗ.

Rất mâu thuẫn?

Đúng, không sai!

Khoảng thời gian trước đó gã trốn tránh A Tiệp, bởi vì gã nghĩ cảm giác của mình với A Tiệp có phần thái quá. Cũng là căn cứ vào một lý do giống nhau, gã vội vã tiếp nhận cô gái đầu tiên đưa ra yêu cầu hẹn hò với gã.

Thế nhưng, lúc này đây, ngay cả một chút cảm giác yêu đương gã cũng không có.

Ở cùng Chu Tĩnh Trúc một chỗ, gã vẫn nhớ tới A Tiệp.

Mỗi lần bọn họ hẹn hò, gã căn bản là không yên lòng. Gã cảm giác được Chu Tĩnh Trúc hình như cũng giống gã, cô ấy cũng nghĩ đến ai đó, chỉ là cho tới bây giờ không ai thừa nhận, bọn họ cũng cứ như thế tiếp tục ở chung một chỗ mà thôi.

“Em thực sự không muốn đi?”

“Không muốn.” Cô không cần làm bóng đèn ngăn cản gã với bạn gái. Chỉ cần tưởng tượng thôi cô đã chịu không nổi rồi.

“Vậy. . . Được rồi.”

Gã trai một thân đầy bụi đất gãi gãi đầu, quay về chỗ ngồi của mình, sau lại quay đầu nhìn cô một cái.

Lục Vệnh Tiệp xoay phắt người đi không để ý tới gã.

Quá đáng! Quá đáng! Quá đáng! Quá đáng! Quá đáng!

Dây thần kinh có thô thì cũng phải vừa vừa thôi chứ!

Gã có phải đã quên bém chuyện cô từng nói thích gã? Làm sao gã có thể coi như không có chuyện gì mà yêu cầu cô nhìn gã cùng bạn gái ở bên nhau?

Dạ dày đảo loạn một trận, Lục Vệnh Tiệp từ trên ghế bật dậy, chạy ào vào WC.

Hiện tại cô rất hối hận ngày ấy khi thiết kế phòng làm việc, vì sao giữa cô và A Đức lại không có một thứ gì ngăn cách thực kín đáo?

Như vậy lúc này đây cô sẽ không cần một mình. . .

Trốn ở trong WC khóc. . .

“A Tiệp, em có sao không?”

Từ WC đi ra, cô phát hiện A Đức lại ở bên ngoài chờ cô.

“Không có việc gì.” Giọng nói của cô có chút khàn, cô chỉ hy vọng gã sẽ không phát hiện ra.

“Thực sự không có việc gì sao? Anh thấy em vô WC lâu như vậy, anh chỉ lo không biết em có làm sao không, thiếu chút nữa tông cửa mà vào.”

Tưởng tượng tới hình ảnh đó, cô đỏ mặt vừa thẹn vừa giận. . . Không được! Sao cô có thể để A Đức thấy bộ dạng mất mặt như vậy của cô chứ? !

“Phản Đức Phong, anh rảnh rồi quá ha? ! Không lo đi thiết kế, lại có thời gian quản em đi WC mất bao lâu à?”

“Hơ –” gã không biết nên trả lời thế nào. Gã không có cách nào không chú ý đến A Tiệp cả, chính là không dời mắt ra được. . .

“Vậy em rốt cuộc có khó chịu ở đâu không?” Gã quan tâm nhất chính là chuyện này.

“Không có!”

“Vậy thì sao...”

“Đèn đỏ không được sao? !” Cô rống trở lại.

Hôm nay A Đức có vẻ để ý nhiều quá, mà cổ tình điều cô không muốn nhất chính là sự quan tâm của gã, gã không thể buông tha cho cô sao?

Gã không biết rằng đối mặt với gã, cô thống khổ biết bao nhiêu sao?

Lý do kia quả nhiên thành công khiến tên đàn ông này ngậm miệng.

Lướt qua gã, cô bỏ đi, trước khi đi còn quăng lại một câu –

“Bây giờ em muốn về thẳng nhà. Nghỉ ốm!”

“Anh lái xe đưa em!”

Phản Đức Phong nhận được câu trả lời, là một cái trừng mắt hung hăng ác độc rợn người.

Lục Vệnh Tiệp là một người không thích tướng số. Cũng không phải là chuyện cô không tin vào bói toán, mà là cô hoài nghi — lẽ như kết quả thầy tướng số phán là thật, như vậy một người biết hết nhân sinh kết cục của chính mình, thì sống sót có còn ý nghĩa gì?

Không có hi vọng — vậy mới là chuyện đáng sợ nhất với cô.

Ở bên cạnh Phản Đức Phong đã mười năm, nhìn gã thay một cô lại một cô bạn gái, cô vẫn luôn luôn tồn tại một tia hi vọng. Cô tin tưởng cuối cùng mình sẽ tìm được một cơ hội bày tỏ tình cảm với gã, tin tưởng bọn họ có thể hẹn hò, sau đó gã sẽ phát hiện cô mới là người thích hợp với gã nhất.

Mà hiện tại cô thực sự đã tỏ tình, bọn họ cũng đã hẹn hò, kết quả lại là chia tay.

Cô không có cách nào thuyết phục bản thân tiếp tục ở lại bên cạnh gã, nguyện trang thành bằng hữu của gã, bởi vì cô biết, không có khả năng. Giữa bọn họ không có khả năng nào khác, con đường trước mặt chính là hẻm cụt, bọn họ vĩnh viễn không thể trở thành tình nhân. . .

Không có hi vọng — đó là lý do khiến cô chết lòng. . .

Vài ngày sau, Lục Vĩnh Tiệp đi tới trước bàn làm việc của Phan Đức Phong, nói với gã quyết định của cô.

“A Tiệp, em nói cái gì?”

“Anh rõ ràng nghe rồi đó chứ. Em nói, em muốn ra nước ngoài du học.” Khuôn mặt cô không chút biểu cảm đáp lời.

Cảm giác của Phan Đức Phong lúc này giống như bị người ta đâm ột nhát dao.

“Không được!”

“Em không thỉnh cầu anh ‘cho phép’, em chỉ muốn nói cho anh biết quyết định của em, trường học đã xin được rồi.”

Gã bỗng nhiên đứng lên. Không thể chấp nhận! Gã không thể chấp nhận! Sao A Tiệp có thể tự ý ra quyết định như thế chứ? ! Gã là bằng hữu tốt nhất của cô không phải sao? Từ lúc nào mà có cái ý nghĩ quỷ quái muốn xuất ngoại tồn tại trong đầu cô, sao một tí gì gã cũng không biết? !

A Tiệp phải rời đi. Nghe được tin đó, gã cảm giác như có người bóp nghẹn trái tim của gã, gã không có cách nào hô hấp, không có cách nào tưởng tượng. . . cuộc sống không có A Tiệp. . .

“Em nói giỡn phải không?”

Cô nhìn thẳng vào ánh mắt gã, một mảy may vui đùa cũng không có.

Gã đột nhiên phần nộ điên cuồng đứng lên, túm lấy hai tay A Tiệp lay mạnh.

“Vì sao? ! Đừng có nói với anh du học chó chết gì đó! Vì sao em phải ra đi? !”

Cô không nghĩ tới, lúc A Đức tức giận, lại khiến người ta sợ hãi như vậy. . .

Nhưng, cô không sợ gã.

Bởi vì cô không hề phụ gã, thiếu nợ gã bất cứ cái gì. . .

“Em mệt mỏi. A Đức, em muốn nghỉ ngơi một chút.”

“Em mệt mỏi? Là ý gì?”

Cô cười khổ.

Nhất định phải hỏi rõ ràng sao? Gã chắc chắn muốn biết đáp án? Đáp án chân chính?

Quên đi, nào có sá gì! Nếu đã quyết định buông tay, cần gì lại phải sợ hãi để gã biết –

“Xin lỗi, em không có cách nào tiếp tục làm bạn tốt của anh nữa.”

Gạt người sao?

Phan Đức Phong không có biện pháp tin rằng, A Tiệp cứ như thế mà biến mất.

Chuyện công tác, cô đem tất cả những dự án trong tay cô, rồi những hạng mục công việc sắp tiến hành, toàn bộ ghi chép trong tư liệu cô ký gửi cho gã.

A Tiệp thoát nhìn là một người cầu thả, thế mà tập tư liệu đó lại rất chi tiết, rất rõ ràng dễ hiểu.

Gã mới phát hiện, thì ra chuyện bỏ đi này, không biết cô đã lên kế hoạch bao lâu. . .

Cô không về nhà. Cô nói với gã, cô phải về quê ở miền Trung, chuẩn bị hành lý cho chuyện đi du học.

Du học chết tiệt!

Cô mới là người không ham học như vậy!

Thế nhưng cô vẫn muốn đi, vì sao?

Em không có cách nào tiếp tục làm bạn tốt của anh. . .

Đây là cái chuyện ma quỷ gì vậy? Gã làm sai cái gì? Sao cô có thể đem mười năm tình bằng hữu, cứ như thế mà xóa sạch?

Buổi tối mười một giờ, phòng làm việc trụ sở công ty kiến trúc sư Vĩnh Đức vẫn sáng đèn. Phan Đức Phong ngồi ở vị trí của mình, trừng mắt nhìn cái bàn trống rỗng ngay sát vách, cuối cùng bứt hết tóc, cũng nghĩ không ra nguyên nhân A Tiệp phải rời đi.

Phản bội!

Đây không thể nghi ngờ là một sự phản bội nghiêm trọng, gã bị bạn gái đá cũng không có loại cảm giác này.

Thất tình mà nói, chỉ cần uống chút rượu, ngày hôm sau lại trở thành hảo hán, thế nhưng A Tiệp ra đi, giống như là đem trái tim của gã hung hăng đào một lỗ, máu tươi đầm đìa, đáng sợ nhất chính là, gã biết chính mình rất khó phục hồi như cũ.

Đêm khuya phòng làm việc yên tĩnh đến mức không có một chút thanh âm, vì thế tiếng chuông điện thoại reo có vẻ đặc biệt chói tai.

Gã nhìn thứ đang phát ra tạp âm kia một cái, nhú mày. Giờ này ai gọi đây?

Chẳng lẽ là A Tiệp? Nghĩ tới đó, gã lập tức chụp lấy điện thoại !

“Alô? A Tiệp! !”

“Tớ là A Ngan.”

Phan Đức Phong bị cảm giác mát mát bao phủ dày đặc.

“Có chuyện gì?”

“Khẩu khí của cậu thật là kém nha! Chúng ta bao nhiêu lâu không gặp mặt, cậu dám dùng loại thái độ này sao!”

“Thôi đi, lần trước cậu tới công ty bọn tớ cũng chỉ tìm A Tiệp, không thèm tìm tớ, đã vậy còn vội vội vàng vàng đi mất.” Phan Đức Phong không có chút tinh thần trả lời.

Tâm tình của gã đang rất thoải, A Ngan nhè ngay lúc gã đang phiền muộn nhất mà gọi điện thoại cho gã, cũng đừng trách gã không có biện pháp thân thiện hơn một chút.

A Ngan nghe vậy xấu hổ ho khan một tiếng.

“Lần trước tớ có việc gấp. . . Tớ gọi điện thoại là muốn thông báo với cậu, tớ sắp kết hôn.”

“Kết hôn?” Gã cuối cùng cũng có được chút hứng thú.

“Đúng vậy! Cậu phải tới tham gia.”

“Không thành vấn đề. Nhưng, tớ không có nghe nói tới chuyện cậu quen bạn gái nha.”

“A Tiệp không nói cho cậu à? Vị hôn thê của tớ là em họ của cô ấy, trùng hợp quá phải không?”

Em họ của A Tiệp. . . của A Tiệp. . . A Tiệp. . .

“Alô alô alô! Chuyện gì vậy? Sao cậu không nói gì hết? A Đức? A Đức?”

Gã giống như người chết đuối vớ được cọc, nắm chặt điện thoại.

“A Tiệp gần đây có liên lạc với cậu sao? Cô ấy nói muốn xuất ngoại, cậu biết không?”

“Tớ biết.”

“Cậu biết? ! Cậu biết hồi nào? ! Cô ấy có nói cho cậu vì sao không? !”

Đầu dây bên kia là tiếng A Ngan thở dài.

“Vậy cô ấy có với cậu không?” Đỗ Thừa Ngạn hỏi ngược lại.

Khuôn mặt Phan Đức Phong trở nên vẩn vò, nhớ tới biểu cảm của A Tiệp khi đó, lời nói của cô, gã cảm thấy ngực một trận đau đớn.

“Cô ấy nói cái gì mà cô ấy mệt mỏi, nói không có cách nào tiếp tục làm bằng hữu của tớ. Đó là cái chuyện quái quỷ gì vậy?”

A Ngạn lại thở dài. “Cậu thực sự không hiểu sao?”

“Hiểu cái gì?” Gã ghét nhất cái giọng điệu A Ngạn giống như cái gì gã cũng không biết, cái gì cũng không hiểu.

“A Tiệp thích cậu.”

“Tớ biết mà! Nhưng mà sau đó bọn tớ hẹn hò, lại thấy vẫn tiếp tục làm bằng hữu thì tốt hơn.”

“Là ‘cậu’ nghĩ đúng không? Cậu có biết chuyện đó đối với A Tiệp đã kích thích bao nhiêu không?”

“Cái gì? Nhưng cô ấy cũng đồng ý mà! Hơn nữa lúc đó cô ấy cũng biểu hiện giống như bình thường thôi.”

“Đó là vì cô ấy quá kiêu ngạo, không muốn để cậu biết, lại càng không muốn quấy nhiễu cậu.”

“ . . . ” A Ngạn nói khiến gã khiếp sợ, gã chưa bao giờ biết A Tiệp. . .

“A Tiệp thăm mền cậu đã thật lâu, từ lúc bắt đầu học đại học.”

“Gạt người! Cho tới bây giờ cô ấy cũng không nói.”

“Phí lời! Khi đó cậu rất giỏi, dăm bữa nửa tháng lại đổi bạn gái, dù cô ấy muốn nói, cũng tìm không được ‘khoảng không’ !”

“Vậy làm sao mà cậu biết được? A Tiệp nói với cậu ư?” Gã nhú mày.

“Không cần cô ấy nói, tớ đã sớm nhìn ra.”

“Cậu làm sao thấy được?” Gã là đương sự mà sao một chút cảm giác cũng không có? Nếu như sớm biết rằng. . . Nếu như sớm biết. . . Vậy, kết quả có thể sẽ không như thế. . .

“Tớ?” Đỗ Thừa Ngạn nhớ tới đoạn thời gian yêu đơn phương khổ sở đó, tự giấu mà cười khổ. “Tớ đương nhiên nhìn ra, bởi vì trong lúc A Tiệp thích tên ngu ngốc nhà cậu, tớ vẫn thích cô ấy.”

“Cậu thích A Tiệp? !” Phan Đức Phong trong lòng rất khó chịu.

A Ngạn thích A Tiệp? Làm sao có thể chứ? A Ngạn điều kiện tốt như vậy. . . làm sao có thể. . .

Gã rất hoảng loạn, lại không biết vì sao mà hoảng loạn. . .

“Đúng vậy. Tớ còn bày tỏ với cô ấy, đáng tiếc cô ấy cự tuyệt.”

Phan Đức Phong thở phào một hơi.

“Hồi tớ còn rất thích cô ấy, thích đến mức không có cách nào thích bất cứ một cô gái nào khác, tớ liền gặp gỡ bạn gái bây giờ, ngày đó cũng là bởi vì nàng có bộ dạng rất giống A Tiệp, tớ mới bắt đầu tiếp cận nàng. Có điều, chuyện đương nhiên, cuối cùng tớ phát hiện sự tốt đẹp của nàng, cũng dần dần buông tha tình cảm đơn phương yêu mền trong vô vọng với A Tiệp.”

Thần kinh Phan Đức Phong lại căng thẳng.

Gã cũng không biết A Ngạn là người chuyên tình như thế, làm sao A Tiệp lại có thể không động tâm?

Tuy rằng A Ngạn nói A Tiệp thích gã, thế nhưng gã cùng A Ngạn so ra, thực sự. . . tự ti mặc cảm.

“Cậu thực sự không hề đơn phương yêu mền A Tiệp?” Gã vẫn còn lo lắng.

“Tớ sắp kết hôn rồi!”

“Vậy thì tốt.”

“Nói lại, sao cậu khẩn trương như vậy để làm chi?”

“Tớ. . .”

“Hừ! Dù sao chuyện của A Tiệp cũng không liên quan hệ tới cậu.”

“Cái gì?”

“A Tiệp phải đi không phải sao?”

“Đúng đúng đúng! Vì sao cô ấy phải đi? ! Không phải nói cô ấy thích tớ sao?”

“Phản Đức Phong, cậu nghe kĩ cho tớ! Tớ không nghĩ tới cậu là người ích kỷ như vậy. Gần đây cậu đang quen bạn gái không phải sao? Cậu còn muốn thế nào? A Tiệp còn phải ở lại bên cạnh cậu, nhìn cậu cùng bạn gái chàng chàng thiếp thiếp sao? Tớ nói nhiều với cậu như vậy, cậu nếu không thể cảm nhận tâm tình A Tiệp, vậy cậu trời sinh chính là thằng khốn!”

Phản Đức Phong trầm mặc. A Ngạn nói rất có đạo lý, thế nhưng muốn gã buông tha A Tiệp, đó là trăm triệu lần không làm được.

Đầu dây bên kia Đỗ Thừa Ngạn day day huyết Thái Dương đang phát đau. Trên tình trường lại bại bởi một tên đại ngu ngốc như thế, thực đúng là sỉ nhục to lớn nhất kiến này của Đỗ Thừa Ngạn hần.

Thế nhưng, ái tình luôn là chuyện không có đạo lý như thế, không phải sao?

Hần thực sự rất may mắn bản thân cuối cùng tìm được bảo bối như Mẫn Huyền.

Dựa vào giao tình bạn học cũ, bạn hữu lâu năm, hần cho A Đức một lời khuyên sau cuối –

“A Đức, hiểu rõ hết thấy cậu muốn cái gì, hiểu rõ ý nghĩa của A Tiệp đối với cậu là cái gì. Nếu như cậu chỉ có thể là bằng hữu của cô ấy, vậy hãy để cô ấy đi. Coi như là sự cảm thông và dịu dàng cuối cùng đối với bằng hữu đi!”

Để cô rời đi sao?

Vì sao chỉ cần nghĩ tới ý niệm đó trong đầu, liền khiến gã không thể hô hấp. . .

Nhớ A Tiệp.

Gã mới biết được thì ra lúc nhưng nhớ một người, những chuyện mình nhớ tới đều là một ít chuyện lật vặt thường ngày. . .

Buổi chiều ngày nghỉ cùng nhau luyện ném bắt bóng, tan tầm xong cùng nhau ăn tối xem TV, cùng nhau thức trắng đêm uống rượu tán dóc, say đến mức lăn lóc trên sofa phòng khách. . .

A Ngạn hỏi gã, A Tiệp đối với gã có ý nghĩa gì?

Thành thực mà nói, trước đây gã căn bản chưa từng nghĩ tới, nhưng, mấy ngày nay gã luôn nghĩ về vấn đề này.

Chỉ có điều, gã vẫn không có đáp án.

Bởi vì, A Tiệp đối với gã mà nói —— chính là một phần sinh mạng của gã.

Bạn hỏi cá, nước đối với nó có ý nghĩa như thế nào? Nó có thể trả lời làm sao đây?

Sự tồn tại một cách quá mức hiển nhiên, ngược lại không thể giải thích rốt cuộc là cái gì. . .

Phản Đức Phong đứng ở trước gương, gã nhìn bóng dáng mình đương mặc âu phục thắt caravat bên trong gương kia, đời này chưa từng cảm thấy khẩn trương như vậy.

Trông bộ dạng gã có bảnh không? Cúc tay áo này có cần cài lại hay không? Caravat này có đơn giản quá không?

Lý do khiến gã hồi hộp như thế, không phải bởi vì gã sắp sửa tham gia hôn lễ của bạn tốt thời đại học, mà là. . .

Ngày hôm nay gã sẽ gặp mặt A Tiệp. A Ngạn nói, A Tiệp sẽ đảm nhiệm việc tiếp khách bên nhà gái.

God! Hình như cả trăm năm chưa được gặp cô ấy rồi.

Khao khát muốn gặp cô mãnh liệt tuôn trào, ngay cả gã cũng cảm thấy kinh ngạc.

Gã cầm chìa khóa xe trên bàn, quyết định đáp chuyến bay sớm nhất đến Đài Bắc.

Gã không có cách nào đợi thêm nữa, không có cách nào ức chế xung động muốn đến nơi có sự hiện diện của cô sớm hơn một chút. . .

Kết quả, gã tới hôn lễ trước hơn một tiếng đồng hồ, vừa đến hội trường tiệc cưới, nhân viên khách sạn năm sao còn đang bố trí hội trường.

Gã ngồi trong quán cà phê ở sảnh khách sạn chờ. . .

“Tiên sinh, ngài có muốn thêm nước hay không?”

“Không cần.”

Thanh âm trầm thấp khiến nữ phục vụ một trận mặt đỏ tím đập.

Chàng thanh niên cao to anh tuấn, lúc vừa bước vào, cô đoán gã là một vận động viên chuyên nghiệp nào đấy, bởi vì vóc người gã thực sự quá tuyệt, rất săn chắc. Cô muốn hỏi gã tên là gì, xin chữ kí gã, khéo đem lên mạng còn có thể bán được giá cao không chừng!

Chỉ tiếc gã vẫn nhìn chăm chăm vào cửa khách sạn, biểu tình chuyên chú như vậy, khiến cho người ta rất khó có cơ hội mở miệng bắt chuyện.

Gã đang đợi bạn gái sao?

Từ trong ánh mắt khát vọng lại mang theo u buồn đó, cô suy đoán, hơn nữa tin chắc mình đoán không hề sai.

Loại biểu tình này —— rõ ràng là đàn ông đang chìm đắm trong tình yêu mới có nha!

Thật hy vọng bạn gái của gã đến nhanh lên một chút.

Gã chờ đã lâu như vậy, người ngoài như cô nhìn còn thấy xót xa đây!

Cửa lớn của khách sạn mở lại đóng, đóng rồi mở, cuối cùng truyền đến một trận ồn ào, một đoàn dài xe rước dâu dừng trước cửa khách sạn.

Phản Đức Phong thấy Đỗ Thừa Ngạn nắm tay một cô gái nhỏ nhắn xinh đẹp mặc váy lụa trắng đi vào, gã bật dậy tiến ra đón.

“A Ngạn!”

“Hi! Cậu tới sớm như vậy sao?”

A Ngạn thoạt nhìn có vẻ vui sướng rạng ngời. Cũng đúng, hôm nay là ngày vui của hắn mà.

“A Tiệp đâu?”

Đỗ Thừa Ngạn trừng mắt cau mày nhìn bạn tốt đang làm nhăn nhúm bộ âu phục trắng của hắn.

“A Tiệp đâu?”

Quên đi, không thêm so đo hôm nay là ngày hắn kết hôn, không tính toán gã vừa thấy mặt hắn ngay cả tiếng chúc mừng cũng không nói, không để bụng gã cứ túm chặt lấy bộ y phục may thủ công tinh tế đặt riêng vì hôm nay của hắn. . . Thế nhưng thấy A Đức đáng vẻ khẩn trương như thế, haiz, cũng coi như đáng giá.

Cái tên may mắn này, vận may cũng có ngày xài hết nha!

Đỗ Thừa Ngạn nghiêng người về phía sau nhếch mép.

Tựa như đáp lại động tác của hắn, một cô gái “khiêng” một đồng thứ tiến đến, tay trái cầm bức hình cưới, tay phải mang theo cái giá ba chân.

“A Tiệp!”

Lục Vệnh Tiệp nghe được giọng nói quá sức quen thuộc, thân thể chấn động.

Mất vài giây đồng hồ chỉnh đốn tâm tình, ngẩng đầu, cô nhìn về phía gã cười.

“Chào! Anh tới rồi!”

Sau đó nên nói gì đây?

Hai người cũng không biết, để mặc bầu không khí xấu hổ lan tràn giữa. . .

Phàn Đức Phong cảm giác yết hầu khô khốc không ngớt, rõ ràng có rất nhiều chuyện muốn nói cùng A Tiệp, thế nhưng khi thực sự nhìn thấy A Tiệp, gã lại y hệt như cậu nhóc mới trưởng thành, tim đập nhanh hơn, vô cùng hồi hộp.

Chờ một chút! Đây là A Tiệp, gã rốt cuộc đang khấn trương chuyện gì vậy?

“Ê! Giúp A Tiệp xách đồ đi chứ!”

Đỗ Thừa Ngạn nhắc nhở khiến gã hoàn hồn.

“Hơ!”

Cầm lấy thứ từ tay trái A Tiệp.

“A Tiệp. . .”

“Đi tới hội trường tiệc cưới trước đi đã, thời gian sắp không kịp rồi!”

Lời nói của Đỗ Thừa Ngạn lần thứ hai cắt đứt ý định muốn nói chuyện với A Tiệp của gã. . .

14. Chương 10 - Part 01

Chương 10

Cô dâu chú rể vừa vào đến khách sạn liền vội vàng đi vào phòng nghỉ của cô dâu dặm lại lớp trang điểm, sửa sang trang phục.

A Tiệp cũng vội vã bố trí hội trường, đem khung hình cưới đã phóng lớn đặt trước cửa vào phòng tiệc, lấy kẹo, thiệp cảm ơn, sổ ghi tiền biếu, thuốc lá... bày biện lên bàn. . .

Phàn Đức Phong cũng xoay vòng vòng theo cô. Cô không thèm để ý đến gã, gã cũng không biết làm sao mà bắt chuyện với cô, giống một bức tượng gỗ siêu bự đứng như trời trồng bên cạnh cô.

Cuối cùng mọi thứ đều sắp xếp xong xuôi, A Tiệp cũng không còn lý do gì để tiếp tục giả vờ bơ gã như không thấy nữa.

Cô nhìn gã khẽ nhếch khóe miệng. “Đã lâu không gặp.”

Thực sự đã rất lâu, một tháng, bọn họ chưa từng xa nhau một khoảng thời gian dài như thế.

“Đúng vậy.” Gã khàn giọng trả lời, bình tĩnh nhìn A Tiệp.

“Sao anh không dẫn bạn gái tới?”

“ . . .”

Giọng điệu của A Tiệp thực xa xôi thực khách khí, thái độ giống như nói chuyện với người xa lạ, khiến gã hơi khó chịu.

Thế nhưng, A Tiệp đối với sắc mặt u ám của gã tựa hồ chẳng mấy để ý, cô tự mình cởi áo khoác ra, vắt lên trên ghế.

Phàn Đức Phong tròn mắt. “Em, em, em. . . Đây, đây thứ y phục quỷ quái gì vậy? !”

Đã không có áo khoác che phủ, trên người A Tiệp là bộ lễ phục dạ hội vai trần, bầu ngực gợi cảm táo bạo hầu như lộ ra phân nửa. Đường cắt may vừa khít người lộ ra phần eo thon mảnh dẻ, đôi chân thon dài màu mỡ nồn nà của cô.

A Tiệp lại còn mang giày cao gót, đúng vậy, là đôi giày gót nhọn màu hồng cánh sen khiến chân của cô có vẻ quyến rũ chết tiệt. . .

Gã phút chốc cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, caravat dường như thắt chặt lấy cổ gã.

Nhưng, gã lập tức bị sự phẫn nộ điên cuồng bao phủ! !

Cô, cô ăn vận đẹp đẽ như thế để làm cái gì? ! Nghĩ đến bao nhiêu tên đàn ông nhìn thấy cô, sẽ hết như gã nổi lên ham muốn đè cô xuống ngay lập tức, cả người gã liền nổ tung.

“Thay ra ngay! Em đi thay bộ quần áo này ra ngay cho anh!”

Cô quay mặt xoay người đi không để ý tới gã.

Xấu hổ sao? Lục Vĩnh Tiệp khổ sở nghĩ. Gã thấy hổ thẹn sao?

Không thể phủ nhận, trong lòng cô còn mơ hồ chờ mong gã khen ngợi, thế nhưng nhìn thấy vẻ mặt như gặp quỷ của gã, khiến cô cảm giác thực sự rất đau xót.

“Chờ một chút, em không được đi!” Gã làm sao có thể để cho cô ăn mặc như vậy mà chạy loạn khắp nơi chứ.

Chết tiệt! Lúc cô mang giày cao gót bước đi như vậy, xoay eo lắc hông, căn bản là dụ dỗ hấn phạm tội!

“Quay lại!” Gã đuổi theo đi vào trong. “Ít nhất cũng phải mặc áo khoác vào chứ. . .”

“Con có nguyện ý yêu cô ấy, bảo vệ cô ấy, bất luận nghèo khổ hay giàu sang, bất luận ốm đau hay mạnh khỏe, cả đời chăm sóc cho cô ấy, mãi cho đến khi cái chết chia lìa hai con không?” Mục sư đứng trước bục đọc lời tuyên thệ.

Chú rể lớn tiếng: “Con nguyện ý!”

Cô dâu e thẹn cúi đầu, ấy mà vẫn không che giấu được nụ cười hạnh phúc ánh trên gương mặt rạng rỡ.

“Con có nguyện ý yêu thương anh ấy, quan tâm anh ấy, bất luận nghèo khổ hay giàu sang, bất luận ốm đau hay mạnh khỏe, cả đời chăm sóc cho anh ấy, mãi cho đến khi cái chết chia lìa hai con không?”

Cô dâu đáp: “Nguyện ý.”

Phàn Đức Phong thấy A Ngạn nắm tay bà xã, nắm thực chặt. . .

“Được rồi, con có thể hôn cô dâu của con.”

Đỗ Thừa Ngạn hoan hô một tiếng, ôm chầm lấy vợ yêu, dường như cuối cùng mình đã được đặc xá, hôn lấy cô dâu thật sâu.

Nè, căn bản là không có ai yêu cầu cô dâu chú rể diễn xuất nhiệt tình như vậy đâu chứ!

Phàn Đức Phong muốn nói với bạn mình như vậy, thế nhưng nhìn bốn phía, cũng chẳng có người phản đối, ngược lại, thấy mấy cô gái nở nụ cười cảm động, len lén lau nước mắt. . .

Khoa trương quá đi mà!

A Ngạn trong ấn tượng của gã là một người đàn ông lạnh lùng lý trí, gã không biết hẳn đã thay đổi từ bao giờ. Phần Đức Phong có chút ngạc nhiên há hốc mồm.

Vô thức quay đầu, nhìn ánh mắt của A Tiệp khoá chặt vào bóng dáng hai người trên thánh đường, ánh mắt của cô. . . nói không nên lời, là ước ao, là vì bằng hữu cảm thấy vui sướng, còn có. . . nỗi bi thương nhàn nhạt không tên. . .

Gã ngậy ngấn cả người.

Nét mặt bi thương không thích hợp với một A Tiệp luôn luôn cười to lớn tiếng đang đứng ở trước mặt hắn, vậy mà tại sao cô lại lộ ra vẻ mặt như vậy? Nói khác hơn, là ai khiến cô lộ ra biểu tình như vậy?

Hay trong những lúc gã chẳng hay biết gì, A Tiệp cũng thường thường có biểu cảm như vậy ư?

Đương khi gã còn hoảng thần, không biết lúc nào A Tiệp đã biến mất.

Tiệc cưới theo dạng tiệc đứng, không có chỗ ngồi cố định, cho nên thoảng cái đã không nhìn thấy cô chạy đi đâu rồi.

Gã bắt đầu lo lắng tìm kiếm.

Gã phải tìm thấy cô mau mau một chút, gã còn chưa khuyen cô mặc áo khoác vô mà!

“A Đức, đã lâu không gặp! Nghe nói cậu — “

Dọc theo đường gã gặp phải không ít “chướng ngại”, ngăn cản đường đi của gã.

Tuy rằng A Ngạn là ông chủ của một công ty lớn, thế nhưng hắn không muốn hôn lễ của mình biến thành buổi tiệc tùng cho giới làm ăn, cho nên cố hết sức đơn giản hoá, khách mời đều là bạn học cũ trước đây, bạn bè trong hội nhóm, đương nhiên cũng đều là người A Đức quen biết

“Cậu có thấy A Tiệp không?”

Gã không có thời gian mà thở dốc, thậm chí nhanh lên một chút tìm được cô.

Thật vất vả thoát thân, đương nhiên cũng phải nhờ công bạn bè cung cấp manh mối, gã đi tới gần phòng nghỉ của cô dâu mới nhìn thấy A Tiệp.

Cô đưa lưng về phía gã, đang nói chuyện với A Ngạn.

“A Ngạn. . . Cám ơn anh, em vẫn muốn nói với anh, mấy năm nay, anh là người duy nhất hiểu em.”

“Nói cái gì vậy? Thực không giống em chút nào! Bằng hữu để làm cái gì?”

“Ha ha. . .”

Bầu không khí tựa hồ là lạ, Phần Đức Phong vốn định mở miệng gọi A Tiệp, đột nhiên mím chặt môi.

“Anh có thể ôm em một cái không?” Đỗ Thừa Ngạn mỉm cười nhìn cô gái mình đã từng yêu. Ngày kết hôn tựa hồ cực kì dễ dàng khiến kẻ khác sầu não, hắn muốn ôm cô, giống như là một nghi thức tạm biệt với quá khứ của mình.

“Đương nhiên!”

Nghe được A Tiệp trả lời, Phần Đức Phong đang núp trong một nơi bí mật gần đó, hầu như muốn nhảy ra rống to lên.

Thế nhưng không còn kịp rồi, thấy bóng hai người hoà vào làm một, Phần Đức Phong giận muốn nổ tung.

Trước khi gã kịp làm ra bất cứ hành động gì, hai người đã rời nhau.

“Đối xử tốt với em họ em đó!” A Tiệp nắm lấy một quyền.

“Anh biết. . . Hê?” Đỗ Thừa Ngạn tới giờ mới nhìn thấy A Đức mặt mày âm trầm từ chỗ tối bước ra. Gã như vậy là biểu tình gì chứ? Bộ dạng như muốn giết người. “A Đức — “

Phần Đức Phong đến để ý cũng không thềm, trực tiếp chen vào giữa hai người, kéo tay A Tiệp.

“Theo anh đi!”

Thần sắc khủng bố như gió giật trước giông bão của gã khiến A Tiệp giật mình, mãi đến lúc cánh tay của cô sắp bị gã bẻ gãy, mới khổ sở phản kháng lại.

“Anh bị điên hả? Đau quá! Buông tay ra!”

Gã thoáng nói lỏng tay, dù sao gã vẫn sợ làm bị thương đến cô, ấy nhưng ý định ép cô rời khỏi ở trong đầu gã vẫn kiên quyết không thay đổi.

“Em đang nói chuyện với A Ngạn, mắc gì anh kéo em đi vậy? !”

“Anh không cho phép em nói chuyện với A Ngạn!”

“Sao chứ?”

Còn cần phải nói sao? A Ngạn từng thích cô. Chỉ cần nghĩ đến A Ngạn vẫn dùng loại ánh mắt đó nhìn A Tiệp, gã liền cảm thấy toàn thân khó chịu.

Còn cô vợ mới cưới của hắn nữa chứ. . . Ghê tởm, gã cũng không biết A Tiệp có một cô em họ giống cô đến vậy. Tình cảm của A Ngạn và vợ mình đương nhiên không phải giả, người có mắt đều nhìn ra được, hai người bọn họ ân ái thắm thiết bao nhiêu.

Thế nhưng. . . Thế nhưng, ai có thể đảm bảo rằng, hắn không phải tưởng tượng cô ta thành A Tiệp!

Gã bình tĩnh không nói lời nào. Gã biết rõ, nếu đem suy luận của gã nói ra, nhất định sẽ bị A Tiệp chế nhạo.

“Tâm thần.” Cô xoay người muốn đi, gã không buông tay.

“A Tiệp — “

“Rốt cuộc anh muốn cái gì?”

“Anh. . .” Muốn? Gã không muốn gì cả, chỉ là gã nuôi tiếc phải buông tay cô. “Em không thể đi với anh một lúc được sao?”

Gã bỗng mềm giọng. “Sau này rồi em sẽ đi đến nơi thật xa. . .”

Lời gã nói khiến lòng cô đau xót.

Đúng vậy! Không biết sau này còn có thể gặp lại không. . . Nói không khó chịu là gạt người. . .

Cô theo gã trở về hội trường, hai người chọn một góc khuất yên tĩnh ngồi uống rượu, không ai buồn cất tiếng trước. . .

“A Tiệp, sao em lại trốn ở chỗ này?”

Muốn an tĩnh là không có khả năng, mấy tên trong đội bóng chày trước đây đã tìm tới bọn họ.

“Không phải em là người yêu quậy phá nhất sao? Sao hôm nay lại im ắng vậy?”

“Em van anh! Em họ em kết hôn với bằng hữu tốt của em, cả ngày hôm nay bọn muốn chết.” Cô vin lấy một cái cớ chính đáng nhất.

“Hê! A Tiệp nhìn em ngon lành cảnh đào thế, hôm nay anh mới phát hiện ra nha.”

“Đúng đó! Bọn anh đều bị em lừa hết trơn. Hồi học đại học, làm thế nào cũng không để bọn anh biết thì ra em quynh rũ như vậy? Đáng ghét! Sớm biết vậy anh đã theo đuổi em rồi.”

“Anh cũng vậy! Anh cũng vậy!” Lập tức có người phụ họa.

“Gi? Hiện tại cũng không muộn mà! A Tiệp, ngày mai em có rảnh không? Anh mời cơm!”

“Đủ rồi! Các cậu câm miệng hết đi!” Bầu không khí vốn vui vẻ náo nhiệt bị một tiếng gầm giận dữ cắt đứt, ánh mắt mọi người đều ngạc nhiên nhìn lấy khuôn mặt A Đức đương tức giận bừng bừng.

“Các cậu cũng không được phép có ý đồ với A Tiệp!”

Im lặng đến mức xấu hổ. . .

Ánh mắt mọi người hết nhìn A Đức, lại đảo sang A Tiệp. . . Không cần suy nghĩ cũng biết, tình hình giữa hai người kia không hề tầm thường, cho nên mình khôn nhất là đừng làm bìa đỡ đạn. . .

“Tớ đi lấy đồ uống. . .”

“Tớ đi WC. . .”

“Tớ ra gọi điện thoại. . .”

Thoáng cái mấy gã trai đó đã chuồn mất tăm.

Rốt cuộc, lại chỉ còn hai người bọn họ.

“Hôm nay anh bị làm sao vậy?” A Tiệp nhú mày.

Không cần A Tiệp nói, Phan Đức Phong cũng biết mình rất quái lạ. Trước đây gã chưa từng nghĩ tới, sẽ có ngày A Tiệp có thể hẹn hò với người đàn ông khác, thế nhưng, sự bình tĩnh của gã hôm nay lại không ngừng tiếp nhận sự khiêu chiến.

Gã rất hoảng, càng bị chính những biện giải cuồng loạn của mình làm chấn động.

“Anh không biết.” Gã trả lời A Tiệp.

Gã không biết. . . Đó có phải cái gọi là. . . “ghen tuông” không?

Đối với một người bằng hữu, gã sẽ có loại cảm giác như thế sao? Bạn tốt của gã có bạn trai, không phải là gã nên vì cô mà vui vẻ sao? Trừ phi, cảm giác của gã đã không còn giản đơn là tình “bằng hữu” nữa rồi. . .

“Em phải đi.”

A Tiệp vỗ vỗ vai gã, gã đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình bỗng choàng tỉnh.

“Phải đi sao?”

“Vâng.”

Phan Đức Phong lúc này mới chú ý tới, cô dâu chú rể không biết từ lúc nào đã đứng trước cổng phòng tiệc tiền khách, đã có vài người lục tục ra về.

A Tiệp rời khỏi gã, tới cửa giúp họ nhận phong bì, thiếp cảm ơn lung tung, gã vội vã đuổi theo.

“Chụp ảnh, chụp ảnh!” Liên tục có người gào to.

“Cô dâu chú rể hôn một phát!”

15. Chương 10 - Part 02 (End)

Dưới sự hô hào thúc giục của mọi người, chú rể hôn cô dâu đến vài lần, A Ngạn vẻ mặt đắc ý, cô dâu ngược lại xấu hổ đỏ mặt. Có điều, ánh lên trong đôi mắt cả hai, là cùng một thông điệp — đó chính là hạnh phúc. . .

A Tiệp cùng A Đức cũng bị lôi kéo chụp thật nhiều ảnh, bầu không khí sung sướng lan tràn tới từng người, cả bọn náo loạn một hồi lâu mới chịu rã đám.

Không, không thể nói là tự nguyện dừng cuộc chơi được, là chú rể bị trò chơi gặm một viên kẹo trước ngực cô dâu khiến cho dục hỏa đốt người, ngay lập tức giữa sự kinh ngạc của anh em đã bế bổng lấy cô dâu, trực tiếp xông vào phòng tân hôn khách sạn chuẩn bị sẵn. . .

Chưa từng có chuyện khách khứa bị bỏ rơi ngay tại hôn lễ, ấy vậy mà không ai có ý định kiến nghị, trái lại còn cười ha ha một tràng.

Xem ra không cần tới một năm là được uống rượu mừng đầy tháng rồi! Mọi người nên mau trở về chuẩn bị tiền lì xì đi thôi!

Trong tiếng cười kéo dài, mọi người cũng lần lượt tản đi.

A Tiệp còn đang dọn dẹp nốt mấy thứ cuối cùng, A Đức ở lại cùng cô.

“A Ngạn dường như rất hạnh phúc.”

“Đúng vậy!” A Tiệp cười trả lời.

Đây là lần đầu tiên cô mỉm cười trước mặt gã trong đêm nay, nụ cười kia hòa tan bầu khí căng thẳng giữa hai người, cũng khiến A Đức thấy có chút si mê. . .

“Muốn xem hình cưới không?” Cô đề nghị, thừa dịp còn chưa cất nó đi.

“Được!”

A Tiệp cùng A Đức ngồi xuống, cùng nhau lật xem album cưới dày cộp. Từng tấm ảnh chụp đều là gương mặt tràn đầy hạnh phúc vui sướng. .

“Thật tốt.”

“Đúng vậy! A Ngạn nhất định sẽ hạnh phúc.”

Ngay cả nhìn ảnh chụp của bọn họ cũng có thể bị lây nhiễm niềm vui sướng đó, A Tiệp lại ngẩng đầu cùng lúc với A Đức, nhìn nhau, sau đó vì sự ăn ý của cả hai mà nở nụ cười.

Cất quyển album đi, bỏ vào túi xách, cuối cùng đã thu dọn xong, cũng có nghĩa là đã đến giờ ly biệt. . .

“Ngày anh kết hôn, em cũng sẽ tới giúp anh giống vậy nhỉ?” A Tiệp đột nhiên cảm khái.

Phản Đức Phong sững sốt.

A Tiệp mỉm cười.

“Chúng ta thực sự làm bạn đã rất lâu rồi! Đại học, rồi gây dựng sự nghiệp, mỗi một giai đoạn trọng đại của đời người đều cùng nhau trải qua. Bây giờ có lẽ không được nữa, thế nhưng, chắc là vài năm sau em trở về, chúng ta có thể chân chính trở thành bạn tốt mà không còn trở ngại gì. . . Có một ngày, em sẽ tham gia hôn lễ của anh, anh cũng tới tham gia đám cưới của em. . . Sau đó, hai nhà chúng ta có thể trở thành tri gia.”

Gã không có cách nào động đậy, không có cách nào mở miệng, nhìn khuôn mặt A Tiệp mỉm cười, ngực khó chịu giống như bị khối đá ngàn cân đè nặng. . .

A Tiệp phóng khoáng cong khóe môi, đứng lên.

“Tạm biệt!”

Cô xoay người đi vài bước, Phản Đức Phong mới giống như bừng tỉnh giấc mộng xông lên phía trước.

Không thể để cô đi! Đó là ý niệm duy nhất trong đầu của gã.

“A Đức?”

Cô bị dáng vẻ của gã làm giật mình. Mồ hôi từ trán gã chảy ròng ròng xuống, rõ ràng là đâu có vận động kịch liệt gì cho cam? Có sao. . .

Gã cầm lấy tay cô chặt đến như vậy.

“A Tiệp. . .” Giọng nói của gã khàn khàn nỉ non, tựa như là dùng giấy nhám chà xát qua mà phát ra.

“Anh muốn bế em.” Gã nói.

Cánh cửa phòng khách sạn căn bản là bị đập bung ra.

Cửa đập mạnh vào vách tường, người thanh niên ấy hoàn toàn không chờ đợi nổi, liền dè cô gái lên trên cửa, nóng bỏng mà tuyệt vọng hôn lấy cô nàng. . .

“Không. . . Không nên. . . Cửa chưa. . .” Tiếng thở dốc của cô gái thoát ra khỏi kẽ hở giữa hai làn môi đương vẫn vít lấy nhau.

Gã kéo cô vào trong phòng, phịch một tiếng đóng sầm cửa sau lưng, lần thứ hai dè dí cô vào tường.

Đã không còn lo ngại bị nhòm trộm, thân thể hai người giống như ngựa hoang thoát cương, gắt gao quần quýt lấy đối phương.

Hôn. . . nụ hôn tựa như muốn hút hết linh hồn của đối phương. . . u yếm. . . hoàn toàn là sự vuốt ve ân ái đến mức như hoà tan đối phương vào máu thịt mình. . .

Gặm nhấm cắn xé. . . Từng chướng ngại vật gây trở ngại trong việc đụng chạm đối phương dần dần bị xé rách vứt trên mặt đất. . . Mãi cho đến khi hai thân thể liên kết chặt chẽ thành một khối không thừa lấy một khe hở, khao khát mạnh mẽ nhường ấy mới có thể phần nào được thoả mãn. . .

Ngay trên tường kết thúc ‘lần đầu tiên’, chàng trai bế bổng lấy cô gái, đi đến chỗ chiếc giường đôi cỡ lớn còn chưa sử dụng qua. . .

Lúc chân chính khôi phục lý trí lại được chút đỉnh, đã là sau ‘lần thứ ba’ ở trên giường, gã động dậy nửa thân trên, bấy giờ mới lo lắng cho cô gái nằm ở dưới thân mình.

Cô khép hờ đôi mắt long lanh, hai gò má ửng hồng, hơi thở phập phồng khe khẽ.

Khó có thể tưởng tượng cô là con mèo hoang nhỏ nhắn vừa mới cắn rứt đầu vai gã, liều mình dùng móng tay cào cấu lưng gã, dùng đôi chân vừa dài mà dẻo dai quần chặt lấy gã.

Có nhiệt tình mấy thì mèo con cũng sẽ mệt đúng không?

Gã trùu mến ve vuốt khuôn mặt cô, lau khô giọt nước mắt trên quý cô ứa ra trong khoảnh khắc khoái cảm kịch liệt giãy vò. . .

“A Tiếp. . . Em có ổn không?”

A Tiếp là lần đầu tiên.

Gã cũng vừa mới phát hiện ra, thế nhưng khi đó, gã hoàn toàn là cầm thú, nào có thể dừng phanh lại được. Bấy giờ tại gã mới rơi vào tình trạng áy náy tự trách nặng nề, bởi gã chưa từng có sự mất kiểm soát trong chuyện chăn gối như vậy.

A Tiếp đối với gã có ý nghĩa đặc biệt đến thế, không ngờ gã lại phá hư lần đầu tiên của cô mất rồi, bây giờ có hối hận thì cũng chẳng thể nào bù đắp được.

“Miễn cưỡng còn sống.” Cô nhìn gã cười yếu ớt.

Điên cuồng! Cô chưa từng nghĩ tới, chuyện này lại điên cuồng như vậy.

Mệt chết đi! So với chơi trốn một trận đấu còn mệt ác, thế nhưng. . . thực mãn nguyện. . .

Gã càng tự trách.

“Có đau hay không?”

Câu hỏi vô cùng riêng tư, khiến gương mặt cô vốn đã đủ hồng, giờ nóng ran tựa như lửa thiêu vậy.

“Tạm tạm. . .”

“Anh xem xem có bị thương không.”

Cô vừa nghe thế liền kinh hãi. Xem? Gã muốn nhìn chỗ nào?

“Chờ một chút!” Cảm giác gã vừa rút ra, cô liền vô thức dùng hai chân kẹp chặt gã lại. Vốn Bộ phận nào đó vốn đang nghỉ ngơi dưỡng sức, lúc này không chịu nổi kích thích như vậy, lập tức tinh thần phấn chấn mà trướng đầy trong cô.

Cảm xúc nồng nhiệt chân thực ấy, khiến hai người không kiềm được mà bật ra tiếng rên rỉ. . .

“A Tiệp. . .” Xong đời! Gã lại. . .

A Tiệp khó nhịn giây dựa thân thể.

“Đừng như vậy, anh sợ lại. . .” Cô nàng này quả thực là ma nữ đến dần vật đàn ông mà.

A Tiệp nheo mắt, hệt như một chú mèo con giận dữ, bĩu đôi môi nhỏ xinh bị chà đạp đến sưng đỏ.

“Có liên quan gì chứ? Em muốn. . .”

Gã nghe được tiếng sột ạt lý trí của mình đứt phụt. . .

Lại qua thật lâu thật lâu sau đó.

Hai người đều tắm rửa xong xuôi, tuy chỉ là tắm tấp cũng tốn thời gian gấp đôi so với bình thường. . . Sau đó sức cùng lực kiệt nằm rạp ở trên giường.

Bọn họ nằm nghiêng ra, mặt đối mặt, gã vô thức vỗ về nghịch ngợm mái tóc ngắn của cô, cô buông mí mắt, nhìn chăm chăm vào ngực gã.

Sau đó thì sao?

Hiện thực đột nhiên quay trở lại trong đầu hai người.

Bây giờ phải làm sao đây? Lên giường với bạn tốt của mình.

Hắn là một chết đi, nhưng chẳng ai buồn ngủ cho nổi.

“Anh thực sự là một tên rất ngu ngốc.” Gã mở miệng trước.

“Hả?” Cô nhướn mày. Khó có được lúc người này tự mình hiểu mình nha!

“Cái lần nọ chúng ta đi khách sạn, anh lại có phản ứng với em, khiến anh sợ mất hồn.”

“Nói vậy! Không phải anh nói anh “không làm” được với em sao?” Cô ai oán trừng gã: “Em còn tưởng em chả có chút hấp dẫn nào.”

“Mới là lạ.” Gã cười khổ. “Hoàn toàn ngược lại.”

“Vậy tại sao. . .”

“Tuy rằng anh đồng ý hẹn hò, nhưng kỳ thực lúc đó anh vẫn còn coi em là bạn tốt.”

“Cho nên?”

“Cho nên anh không muốn như vậy.”

Cô cắn môi không nói lời nào.

“Việc anh vội vàng đồng ý hẹn hò với Chu Tĩnh Trúc, anh nghĩ cũng liên quan tới chuyện này.”

“Gì cơ?” Hai chuyện này thì mắc mớ gì tới nhau?

“Anh nghĩ rằng lâu lắm anh không có bạn gái mới có thể không biết tiết chế mà động dục với bằng hữu mình. Thế nhưng, kỳ thực lúc anh ở chung với cô gái khác, tuyệt không có ham muốn. Anh còn tưởng ở chung một chỗ với em, chỉ cần giống bình thường hay xem TV, cùng nhau ăn cơm, chơi bóng là đủ rồi.”

Cô ngược nhìn gã, trong lòng nảy sinh hi vọng chờ mong, thế nhưng cô lại sợ sự chờ đợi đó sẽ thất bại.

Nhiều năm như vậy, thất vọng đã nhiều lắm rồi, cô sợ. . . thế nên cô ngừng thở, không dám mở miệng.

“Anh mới biết được người mình muốn chỉ có mình em, không phải bất kì ai khác.”

Thực. . . Thực vậy chẳng? Có khả năng sao?

“Em nói phải rồi đi, anh thực sự rất khổ sở.” Như để nhấn mạnh điều gã nói, gã ôm sát lấy eo cô, động tác lại nhẹ nhàng giống như sợ cô sẽ đột nhiên biến mất, khiến cô có cảm giác muốn khóc.

“Làm sao bây giờ?”

“Cái gì mà làm sao bây giờ?”

“Anh nghĩ, anh đã yêu bằng hữu tốt nhất của anh mất rồi.” Gã nhìn cô thật sâu.

Giọt lệ nóng hổi từ viên mắt Lục Vĩnh Tiệp trào ra, đây là lần đầu tiên cô khóc trước mặt A Đức, bởi vì cô không bao giờ... phải sợ... gã sẽ nhìn thấy nữa. . .

Đây là nước mắt hạnh phúc. . .

“Không sao, em có rất nhiều năm kinh nghiệm, có thể nói cho anh biết nên làm cái gì.”

Cô vừa rơi lệ vừa nở nụ cười.

Vĩ thanh

“Xin lỗi.”

Trong phòng vip của nhà hàng đương ngồi hai cô và một chàng.

A Tiệp ngồi bên cạnh A Đức, Chu Tĩnh Trúc ngồi phía đối diện.

Nàng lẳng lẳng nghe Phần Đức Phong giải thích lý do muốn chia tay, trên mặt không có chút cảm xúc gì.

“Cho nên anh muốn chia tay với em, vì anh phát hiện, thực ra anh vẫn thích tri kỉ tốt nhất của mình?”

“Đúng vậy, thành thực xin lỗi.”

Dưới mặt bàn, A Đức nắm chặt lấy tay A Tiệp.

Tất cả đều là do gã hồ đồ mà tạo thành sai lầm, vô luận Chu Tĩnh Trúc muốn chém muốn giết, gã đều nguyện ý chấp nhận.

A Tiệp lại nguyện ý cùng gã đối mặt khiến gã rất cảm động, thế nhưng gã đồng thời cũng lo lắng, vạn nhất Chu Tĩnh Trúc muốn trách tội A Tiệp hoặc nói lời khó nghe với A Tiệp. . . Không, gã sẽ không để bất cứ kẻ nào có cơ hội ăn hiếp A Tiệp.

Có tội nghiệt gì, đều do một mình gã gánh chịu. . .

“Thế là cô không xuất ngoại?” Chu Tĩnh Trúc quay đầu hỏi A Tiệp.

“Hơ. . .” Lục Vĩnh Tiệp xấu hổ cười. “Đúng vậy.”

Cô bất giác quay đầu lại nhìn A Đức, A Đức cũng nhìn cô, hai người nhìn nhau, hồi lâu, trên mặt xuất hiện nụ cười ngây ngốc như nhau...

“Khụ!” m thanh phía đối diện khiến bọn họ hoàn hồn, mới phát hiện ở trước mặt Chu Tĩnh Trúc mà lại không tự chủ được bày ra bộ dạng mất hồn như vậy, thiệt quá sức không bình thường mà.

Hai gương mặt ngăm ngăm đồng thời đỏ ửng lên. . .

Khuôn mặt Chu Tĩnh Trúc lại tái nhợt mà không chút biểu cảm.

“Chia tay? Tốt!”

“Hả? !” A Đức cùng A Tiệp hô lên. Câu trả lời quá mức thẳng thắn làm bọn họ đều ngớ người ra.

“Dù sao tôi cũng vốn. . .” Chu Tĩnh Trúc thấp giọng thì thào độc thoại, lẩm bầm gì đó mà hai người chẳng nghe rõ.

Di động của nàng vang lên.

“Alô? Cái gì? ! Sao anh có thể như vậy? ! Ghê tởm!”

Nàng đứng lên, trên gương mặt vô cảm lúc này trái lại biểu tình phong phú khác thường, khiến kẻ khác hoài nghi, rốt cuộc là ai có thể khiến nàng dao động cảm xúc mãnh liệt như thế.

“Tôi phải đi.”

“Hơ. . . Được. . .” A Tiếp ngơ ngác trả lời, nói lời cảm ơn, có khi nào kỳ cục quá không?

Cái cô Chu Tĩnh Trúc này đối với cô mà nói, quả đúng là sinh vật ngoài hành tinh, muốn hiểu được cô ta thực sự rất khó. . .

Cầm lấy giỏ xách của mình, Chu Tĩnh Trúc đang dậm bước, đột nhiên xoay người.

Trầm ngâm trong chốc lát. “Hừm. . . Làm bạn bè nhiều năm, một ngày nào đó lại phát hiện mình kỳ thực yêu đối phương, loại chuyện này sẽ xảy ra sao?”

“A? Hơ. . . Đúng vậy!” Hai người vẫn đang ngồi đó kinh ngạc ngẩng đầu, không biết người phụ nữ sâu xa khó hiểu này đột nhiên hỏi vấn đề như thế là có lý do gì.

Nàng cười khổ. “Như vậy. . . kẻ thù nhiều năm thì sao? Có khả năng hay không. . .”

Nàng hiển nhiên là không chờ mong hai người trả lời, bởi vì nàng chỉ để lại vấn đề kỳ quái ấy, rồi xoay người rời đi.

Chuyện tình yêu của mình, chỉ có bản thân mới có thể tìm được lối thoát. . .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tham-yeu-anh-dan-ai-huu-hieu-ky-han>